ACC NO 1

1

D.C. copy. 01

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

দুৱাৰডলিত শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছাৰে

.... লৈ ।

ধন্যবাদেৰে

সম্পাদকদ্বয়

K. C. DAS COMMERCE COLLEGE, LIBRARY
Estd—1983
Date..........

তত্বাৱধায়ক
অধ্যাপক দীপক বৰ্মন

সম্পাদকদ্বয়
জলেশ্বৰ গিৰি
বিপুল কলিতা

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	ঃ-	হিতেশ ডেকা (অধ্যক্ষ)
তত্বাৱধায়ক	ঃ-	দীপক বৰ্মন (অধ্যাপক)
সম্পাদকদ্বয়	ঃ-	জলেশ্বৰ গিৰি বিপুল কলিতা
সদস্যা	ঃ-	শ্ৰাৱনী ভদ্ৰ (অধ্যাপিকা)
সদস্য	ঃ-	বীৰেন হালৈ শৈলেন্দ্ৰ শৰ্মা
প্ৰকাশক	ঃ-	সম্পাদনা সমিতি
অংগ সজ্জা	ঃ-	দীপক বৰ্মন মুৰালী কৃষ্ণ শৰ্মা
প্ৰচ্ছদ পট	ঃ-	ধনঞ্জয় শৰ্মা
মুদ্ৰণ	ঃ-	শৰ্মা প্ৰিন্টিং প্ৰেছ শান্তিপুৰ, গুৱাহাটী - ৯

কৃতজ্ঞতা - সকলো সহযোগী তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ।

পুষ্পাঞ্জলী

.................সি নিজানে-নিতালে
শুই আছে।
শিতানত তাৰ
তেজে ধোৱা মাটি.....................

চিৰদিনৰ বাবে নিজানে-নিতালে শুই থকা জাতীয় বীৰ শ্বহীদসকলৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত 'কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী'ৰ প্ৰথম সংখ্যা উচৰ্গা কৰা হ'ল।

অশ্ৰু অঞ্জলী

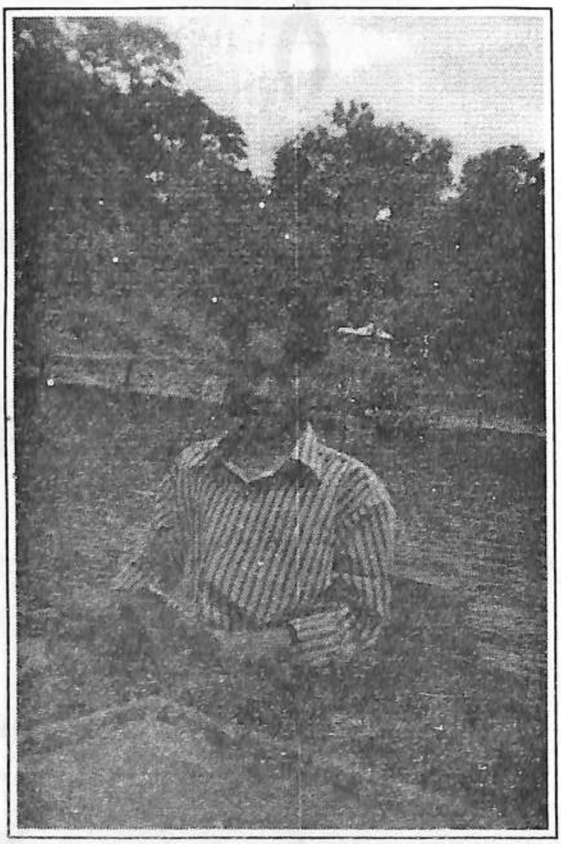

জন্ম ২/৪/৭৯ ইং
মৃত্যু ৫/১১/৯৭ ইং

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ কে পিকুটো চেমাৰ করুণ মৃত্যুত প্ৰথম সংখ্যা আলোচনী অতি জাকজমকতাৰ মাজতো জঁই পৰি গ'ল। আমি সমূহ শিক্ষক-ছাত্ৰই তেওঁৰ মৃত্যুত গভীৰ শোক প্ৰকাশ কৰিছোঁ আৰু বিদেহী আত্মাৰ সদ্‌গতি কামনা কৰিছোঁ।

একক মহান স্মৃতিত

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহবিদ্যালয়ৰ জন্ম

৺ কেশৱ চন্দ্ৰ দাস

জন্ম ঃ ১৮৭৮ ইং চন

মৃত্যু ঃ ১৯৫০ ইং চন

কৰ্মই যাৰ পৰিচয়

মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ
শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা

ড০ নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা এম্.এ.,পি.এইছ.ডি
বিভাগীয় মুখ্য অধ্যাপক, লোকসংস্কৃতি গৱেষণা বিভাগ
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়, ফোন- ৫৭০৬৭২
গুৱাহাটী-৭৮১০১৪

বাসস্থান ঃ
শান্তিপুৰ পশ্চিম, দুৰ্গাসৰোবৰ
গুৱাহাটী-৭৮১০০৯, অসম

Dr. Nabin Chandra Sarma, M.A.,Ph.D
Professor and Head, Department of Folklore Research
Gauhati University, Phone-570672

Residece :
Santipur West, Durgasarobar
Guwahati-781009, Assam, India

তাৰিখ ২৬/১০/৯৭

Date.................................

শুভেচ্ছাবাণী

গুৱাহাটীৰ কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে এইবাৰ ছপা হৈ ওলাব বুলি অধ্যাপক শ্ৰীমান দীপক বৰ্মনৰ পৰা শুনিবলৈ পাই অতিশয় আনন্দ লাভ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনীবিলাক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাংস্কৃতিক চিন্তা-চৰ্চা আৰু বিচাৰ-বিশ্লেষণৰ অন্যতম মাধ্যম। এনে মাধ্যমৰ জৰিয়তেই তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতি-সাধনা মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰিবৰ বাবে পথ নিৰ্মাণ কৰে। গতিকে, বিদ্যালয় বা মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনীবিলাকৰ তাৎপৰ্য স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব।

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যাতে তেওঁলোকৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ জৰিয়তে মানৱ-কল্যাণৰ বাবে সাহিত্য নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আধ্যাত্মিকশক্তি লাভ কৰিব পাৰে তাৰ বাবে ভগৱন্তৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ। আলোচনীখনৰ শ্ৰীবৃদ্ধি কামনা কৰিলোঁ। ইতি—

শ্ৰীনবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা
২৬/১০/৯৭

MESSAGE

From–

SHRI RAMENDRA NARAYAN KALITA
PRESIDENT,
GOVERNING BODY
K.C. DAS COMMERCE COLLEGE

It is a great pleasure as the President of the Governing Body of K.C. Das Commerce College to learn that the College is going to publish its first Magazine.

As the President of the Governing Body I congratulate the Editor in-charge Shri Dipak Barman and the members of the Editorial Board for Publication of the first Magazine of K.C. Das Commerce College.

I hope through this Magazine, a picture of K.C. Das Commerce College's present position can be reflected to the Students, teachers and others members of the College family, including the people who are interested in the line of Commerce Education.

As the President of the Governing Body I always assured that the College develops, and the state of Assam can be benefited by the Commerce Education imparted in the College.

My special thanks to Shri Surajit Mitra who I think did a wonderful job in making the College reach its Present position.

Ramendra Narayan Kalita
PRESIDENT,
GOVERNING BODY
K.C. Das Commerce College
Chatribari, Guwahati-781008

MESSAGE

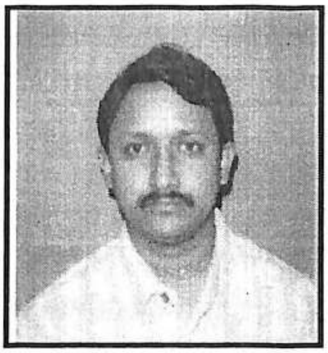

I am happy to learn that K.C. Das Commerce College for the first time is coming up with a magazine.

I wish all success to the Editorial Board for the publication of the magazine.

I hope through this magazine a lot of young writers will come to limelight.

SURAJIT MITRA
SECRETARY,
GOVERNING BODY
K.C. Das Commerce College
Chatribari, Guwahati-8

সম্পাদকীয়

হিংসাৰে বক্ষদেহ স্ফীত হোৱা আই অসমীৰ কোলাত এইখন লাচিতৰ দেশ, এইখন মূলাগাভৰুৰ দেশ, এইখন শংকৰদেৱৰ দেশ, এইখন বিষ্ণু ৰাভাৰ দেশ বুলি মেলে-মিটিঙে আমি দেশপ্ৰেমৰ ভাষণ দিওঁ, শান্তিৰ ভাষণ দিওঁ। কিন্তু তেনে আদৰ্শত অনুপ্ৰাণিত হোৱা অসমীয়া কেইজন আছে! যি কেইজনমানে সেই আদৰ্শত আগ্ৰহান্বিত, সেই কেইজনৰ আজি বহুতৰ নামত আমি বন্তি জ্বলাওঁ, হাঁহি, গান-বাজনাৰ পিছত শ্ৰদ্ধাৰ অঞ্জলি দিও, আখ্যা দিও বীৰ শ্বহীদ। কিছুমান কু-চক্ৰান্তকৰ নেতাৰ মন আৰু কলমৰ খেলত পৰি অসমীয়া সমাজ আজি অৱসাদগ্ৰস্ত, আগুৰি পেলাইছে দুৰ্নীতিয়ে, অসমীয়া ৰাইজ বলী হৈছে ঈৰ্ষাৰ, হিংসাৰ। এনে পৰিস্থিতিত কুচক্ৰান্তকাৰীৰ বিৰুদ্ধে অসমীয়া ৰাইজ একেলগে থিয় হব লাগিব, প্ৰতিজন অসমীয়াই সচেতন হৈ এখন নিকা সমাজ গঢ়াৰ বাবে আগবাঢ়িব লাগিব, তেতিয়াহে সমাজত শান্তি আহিব আৰু সাহিত্যিকৰ তুলিকাত ৰচনা হ'ব উৎকৃষ্ট সাহিত্যৰ।

পৃথিৱীৰ প্ৰাচীন সাহিত্যৰাজিৰ মাজেৰে সেই সেই জাতিৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ আভাস আমি পাওঁ, ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ পৰাই সেই সময়ৰ সভ্যতা সংস্কৃতিৰ আভাস আজিৰ ভাৰতীয়ই পোৱাৰ দৰে। সেই হিচাপে সুস্থ সমাজ গঢ়াত সাহিত্য, সাহিত্যিকৰ ভূমিকাক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু যি জাতিৰ সৰহ সংখ্যক মানুহৰ দুবেলা দুমুঠি ভাত, এডুখুৰি কাপোৰ, ৰাতি থকা পজাঘৰৰে চিন্তা সেই জাতিৰ সাহিত্য কিমান উন্নত হব পাৰেনো বাৰু! দুৰ্যোগৰ ৰাতিৰ শেষ নাই। এন্ধাৰৰ মাজেদি কৰিব লাগিব আলোকৰ সন্ধান। তেতিয়াহে আমি শংকৰ, বিষ্ণু, জ্যোতিৰ সপোন পূৰ্ণ কৰি প্ৰতিজন অসমীয়াই আগুৱাই যাব পাৰিম।

মানৱ মনক প্ৰকাশ কৰাৰ এটা উৎকৃষ্ট মাধ্যম হ'ল আলোচনীবোৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ ভাৱ বেকত কৰাত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীবোৰে বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। আমি পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আহ্বান জনাও কলম তুলি ল'বলৈ আৰু 'কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী'ৰ যোগেদি নিজৰ লগতে জাতিক প্ৰতিফলিত কৰিবলৈ। কাৰণ আজিৰ ছাত্ৰৰ হাতত কালিৰ দেশ।

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰকাশৰ চেষ্টা কৰা এই আলোচনীখনৰ কাম কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰথমতে অসুবিধাত পৰো লিখনীৰ

বাবে। সেই অসুবিধা পূৰণ হ'ল বহুত চেষ্টাৰ মূৰত। এখন সুন্দৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰাৰ মন আমাৰ আছিল, কিন্তু সেয়া সম্ভৱ হৈ নুঠিল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ফালৰ পৰা অহা লিখনীৰ পৰিমাণ তেনেই সীমিত বাবে। অৱশ্যে আলোচনী প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত অৰ্থনৈতিক অসুবিধাও নথকা নহয়। যিয়েই নহওঁক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ৰচনাখিনি এটা ফাইলত সুমুৱাই তত্বাৱধায়ক মহোদয়ৰ হাতত তুলি দিলো। সেই কেঁচা সামগ্ৰীখিনিত দিয়া যোগ-বিয়োগ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক সকলৰ লিখনিৰ মধুৰ সমাহাৰত 'কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী'খনৰ প্ৰথম সংখ্যাই জন্ম লভিলে। মহাবিদ্যালয়ৰ বাহিৰৰ লেখকৰ লিখনীও আমি আলোচনীখনত সোমালো আৰু আলোচনীখনৰ মানদণ্ড বিচাৰৰ দায়িত্ব ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত এৰিলো। ইতি—

সম্পাদকদ্বয়

জলেশ্বৰ গিৰি
বিপুল কলিতা

সূচীপত্ৰ ঃ

অসমীয়া বিভাগ

১/ বাণিজ্য শিক্ষাৰ নতুন প্ৰতিশ্ৰুতি কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়	শ্ৰী হিতেশ ডেকা, অধ্যক্ষ	ক
২/ শিক্ষা	ৰাতুল দাস	1
৩/ স্কাউট-গাইড্ আন্দোলন আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা	শ্ৰী হিতেশ্বৰ চক্ৰৱৰ্তী	4
৪/ এইড্‌ছ্ (AIDS)ৰ ভয়াবহতা আৰু বৰ্তমান সময়ত তাৰ প্ৰতিকাৰ	শ্ৰী কমল তালুকদাৰ	7
৫/ শুভ চিন্তক	ৰাধেশ্যাম তিৱাৰী	10
৬/ সাধুকথাত অসমীয়া সমাজৰ চিত্ৰ	দীপক বৰ্মন	12
অতিথি শিতানলৈ অৰিহণা —		
৭/ অধ্যয়ন ঃ প্ৰতিযোগিতা আৰু কৃতিত্ব	ডঃ পৰীক্ষিত হাজৰিকা	16
৮/ তিনিটা কবিতা	নীলমণি ফুকন	18
৯/ বিস্মৰণ ধুন্দ্ কা কফন	প্ৰভু দয়াল	19
১০/ অনামিকা	শ্ৰী নৰজ্যোতি শৰ্মা	20
১১/ আন্ধাৰে-পোহৰে	শ্ৰী সঞ্জীৱ বৈশ্য	20
১২/ মোৰ অস্তিত্ব	সুৰেশ কুমাৰ বাৰ্মা	21
১৩/ কালচক্ৰ	পাৰ্থ দাস	21
১৪/ মেচিন নাৱত তৈয়াৰী এটি কবিতা	ৰামেশ্বৰ বনীয়া	22
১৫/ উপলব্ধি	সৰজু কাকতি	22
১৬/ তত্বাৱধায়কৰ কলম	দীপক বৰ্মন	

Contents

English Section

1. Brief history of the college	R. Choudhury	1
2. K. C. Das Commerce College as I see it	Surjit Mitra	4
3. Indiscipline among students	Govind Goswami	5
4. Love-an essay	Md. Sajjad Hussain	6
5. Condesation of mind	Yogita Gupta	6
6. Robots	Utpaljit Barman	7
7. Abuse to films	Purna Ghale (Akash) Ygendra Prasad Gupta	8
8. Wradswarth's Treatement of nature	Mriganka Bhuyan	9
9. Importance of Accounting	Bijoy Kalita	11
10. Importance of mathematics	Jayshree Pathak	13
11. Eulogy	Jayashree Dum paul Choudhury	14
12. The present state of college edcucation in Assam	Ashima Sharma Bora	16
13. College library and higher education in Assam	P. K. Deka	18
14. World peace and bahaullah	S. Bhadra	22
15. Jokes, Do you know ?	Md. Sajjad Hussain	24
16. Smile a while	Arimdam Ghose	25
17. Did U know	Biprojit Roy Choudhury	26
18. Word of God	Dilip Mishra	26
19. My best friend	Banani Banerjee	27
20. A loving lady (Mother Teresa)	Arun Kumar Bajaj	27
21. Nature's beauty	Arnab Bal	27

ঃ বাণিজ্য শিক্ষাৰ নতুন প্ৰতিশ্ৰুতি ঃ

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

শ্ৰী হিতেশ ডেকা
অধ্যক্ষ

উৎপত্তি চাওঁ

১৯৮৩ চনৰ ৭ নৱেম্বৰ। এই দিনটোতে অসমৰ বাণিজ্য শিক্ষাৰ জগতত সংযোজিত হ'ল- এক ন প্ৰতিশ্ৰুতি। নতুন দিগন্তৰ যেন সূচনা- "কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়"।

গুৱাহাটী মহানগৰীৰ কেইগৰাকীমান দূৰদৰ্শী শিক্ষাবিদে বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি কৰিলে যে-'গুৱাহাটী বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়'এ বাণিজ্য শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চাহিদা পূৰণ কৰিব পৰা নাই। সেয়েহে-এখন নতুন 'বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়' স্থাপন কৰাটো সময়ৰ আহ্বান। যেনে চিন্তা-তেনে কাম। ১৯৮২ চনৰ ১৯ ফেব্ৰুৱাৰীত ভৰলুমুখৰ 'সোনাৰাম হাইস্কুল'ত এখন 'ৰাজহুৱা সভা' অনুষ্ঠিত হ'ল আৰু বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰাৰ উদ্দেশ্যে এখন 'প্ৰস্তুতি সমিতি' গঠন কৰা হ'ল।

কিন্তু প্ৰস্তাবিত মহাবিদ্যালয়খনৰ আৰম্ভণীতে যেন কেনা লাগিল। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে আগতীয়া অনুমতি অবিহনে কোনো ধৰনৰ মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰিব নোৱাৰিব বুলি এক 'নিৰ্দেশনা' জাৰি কৰিলে। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নিদেৰ্শনাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ ০১/০৮/৮২ ইং তাৰিখে সোনাৰাম হাইস্কুলত প্ৰস্তুতি সমিতিৰ এখন বৈঠক অনুষ্ঠিত হ'ল। বৈঠকত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শেহতীয়া নিৰ্দেশনাৰ বিষয়ে খৰচি মাৰি আলোচনাৰ অন্তত 'প্ৰস্তুতি সমিতি' ভংগ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা হ'ল। গুৱাহাটীত এখন নতুন 'বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়' স্থাপনৰ অধ্যায়টো যেন সিমানতে ওৰ পৰিল!

'প্ৰস্তুতি সমিতি' ভংগ হ'ল যদিও নতুন বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় স্থাপন সংক্ৰান্তীয় চিন্তাৰ কিন্তু মৃত্যু নহ'ল। এই সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিবলৈ স্বৰ্গীয় দ্বিজেন তালুকদাৰ, অধ্যাপক শ্ৰীধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা, শ্ৰীপৰেশ পাঠক, শ্ৰীভুৱনেশ্বৰ তালুকদাৰ আৰু শ্ৰীমতী মিনতি চৌধুৰীৰ আহ্বানত ২০/০৯/৮২ ইং তাৰিখে স্থানীয় 'হৰিপ্ৰিয়া প্ৰাথমিক বিদ্যালয়'ত পুনৰ এখন "ৰাজহুৱা সভা" অনুষ্ঠিত হ'ল; এই সভাতে ১৯৮৩-৮৪ শৈক্ষিক বৰ্ষৰ পৰা এখনি 'বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়' আৰম্ভ কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হ'ল। মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ ধাৰনাটো বাস্তবায়িত কৰাৰ উদ্দেশ্যে ১১/০৮/৮৩ ইং তাৰিখে প্ৰাগ্‌জ্যোতিষ মহাবিদ্যালয়ত আন এখন 'ৰাজহুৱা সভা' অনুষ্ঠিত হয় আৰু ১৯৮৩-৮৪ বৰ্ষৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খন আৰম্ভ কৰাৰ মানসেৰে স্বৰ্গীয় অধ্যক্ষ তাৰিনীকান্ত বৰুৱা দেৱক সভাপতি হিচাপে লৈ ১৫ জনীয়া 'পৰিচালনা সমিতি' গঠন কৰা হয়।

পৰিচালনা সমিতিৰ বৈঠকত মহাবিদ্যালয়ৰ নামাকৰণ কৰা হ'ল - "কামৰূপ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়"। এই বেনাৰত

সমিতি কামত অগ্ৰসৰ হওঁতে 'আৰ্থিক দৈন্যতা' ই বাধাৰ প্ৰাচীৰ হিচাপে থিয় দিলে। হতাশাত ভুগিল যদিও উদ্যোক্তাসকলৰ উদ্যমো কম নহয়। আলোচনা চলিল-মহাবিদ্যালয়খন কোনো শিক্ষানুৰাগীৰ নামত নামাকৰণ কৰিব পাৰি নেকি ! উদ্যোক্তাসকলৰ মনৰ দৌৰাত্মই অৱশেষত কাম দিলে। ভৰলুমুখ নিবাসী প্ৰথিতযশা ব্যৱসায়ী শ্ৰীযুত ৰমেশ চন্দ্ৰ চৌধুৰী ডাঙৰীয়াই পৰিচালনা সমিতিৰ আন্তৰিক আহ্বানক উপেক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে। তেখেতৰ স্বৰ্গগামী দেউতাক কেশৱ চন্দ্ৰ দাস ডাঙৰীয়াৰ নামেৰে মহাবিদ্যালয়খন স্থাপনত সন্মতি জনালে। আৰ্থিক বোজাও তেখেতে কান্ধ পাতি ললে। মচ খালে-কামৰূপ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়। ০২/০৯/৮৩ ইং তাৰিখে অনুষ্ঠিত পৰিচালনা সমিতিৰ সভাত ন ৰূপ ললে-**"কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়" (K. C. Das Commerce College)** ।

১৯৮৩ চনৰ ৭ নৱেম্বৰত মহাবিদ্যালয়ৰ শুভাৰম্ভনী হ'ল। সেই চনৰে ২৭ নৱেম্বৰৰ পৰা প্ৰাক্ বিশ্ববিদ্যালয় (বাণিজ্য) প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ নাম ভৰ্তি আৰম্ভ হ'ল। প্ৰথম বছৰত ছাত্ৰৰ সংখ্যা ১০৭ জন। কেৱল ছাত্ৰ। ছাত্ৰী এগৰাকীও নাই। স্থানীয় "সোনাৰাম হাইস্কুল"ত নৈশ শাখাত শ্ৰেণীসমূহ বহিল। আৰম্ভ হ'ল-এক নতুন যাত্ৰা। যেন অবিৰত শোভাযাত্ৰা !!

ঃ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্ত্তমান অৱস্থা ঃ

১৯৮৩ চনৰ পৰা ১৯৯৭ চন। মাজত সুদীৰ্ঘ চৈধ্যটা বছৰৰ কাইটীয়া পথ। চৈধ্যটা বসন্তৰ বিভিন্ন উত্থান-পতনৰ মাজেৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে বৰ্তমানৰ অৱস্থা পাইছেহি।

(ক) মহাবিদ্যালয়ৰ ভূমি ঃ

যোৱা ০৫/০৬/৯২ ইং তাৰিখে অসম চৰকাৰে আৰ. এচ. এচ.- ২৮৮/৯২/১১ নং চিঠি যোগে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ীভৱন নিৰ্মানৰ বাবে ছাত্ৰীবাৰীত ১০ (দহ) বিঘা মাটিৰ আবন্টন দিছে। পৰিচালনা সমিতিৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টাৰ মুৰকত ১৯৯৪ চনৰ ৩০ নৱেম্বৰত সোনাৰাম উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয় নিজা গৃহলৈ স্থানান্তৰিত হয় আৰু তেতিয়াৰ পৰাই নিশাৰ পৰিবৰ্তে দিনৰ ভাগত নিয়মিতভাবে শ্ৰেণীসমূহ চলি আছে।

(খ) শিক্ষক, কৰ্ম্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ঃ

১০৭ জন ছাত্ৰৰে আৰম্ভ হোৱা আমাৰ হোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা-১৪৫৩ জন। ইয়াৰে ১৯৩ গৰাকী ছাত্ৰী। অশৈক্ষিক কৰ্ম্মচাৰী হ'ল ১৩ গৰাকী। মুঠ ২৫ গৰাকী শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীয়ে সদ্যহতে ইয়াত শিক্ষাদান কৰি আছে। প্ৰয়োজনীয় সকলো ধৰনৰ চৰ্ত পূৰণ কৰা হেতুকে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে ইতিমধ্যে যোৱা ০৪/০১/৯৭ ইং তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকলৈ Temporary Affiliation প্ৰদান কৰিছে। লগতে অসম চৰকাৰে ০৬/০৩/৯৭ ইং তাৰিখে স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকলৈ প্ৰয়োজনীয় Government Concurrance প্ৰদান কৰিছে। সুখৰ কথা উচ্চ শিক্ষাৰ সঞ্চালকালয়ে শীঘ্ৰেই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ক ঘাটি মনজুৰী প্ৰদান কৰিবলৈ বিভাগীয় প্ৰস্তাৱ আনুষ্ঠানিকভাবে চৰকাৰলৈ প্ৰেৰণ কৰিছে। ....আৰু আমি, বিগত চৈধ্যটা বছৰৰ দুখৰ মুহূৰ্তবোৰ সুখলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ আশাত অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই আছোঁ-অসম চৰকাৰৰ আনুষ্ঠানিক ঘোষনাটিলৈ ।

(গ) শৈক্ষিক মানদণ্ড ঃ

আমি সৰ্ব্বাধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা বিষয়টোৱে হ'ল মহাবিদ্যালয়ৰ "শৈক্ষিক মানদণ্ড" (Academic Standard)

ৰ উত্তৰণ। আজিৰ পৃথিৱী-প্ৰতিযোগিতাৰ পৃথিৱী। এই প্ৰতিযোগিতাৰ পৃথিৱীত নিজকে যোগ্যবান কৰি তুলিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিভিন্ন পৰীক্ষাৰ জৰীয়তে প্ৰদান কৰা ডিগ্ৰী কেইটাই যথেষ্ট নহয়, হ'ব নোৱাৰে। ইয়াৰ বাবে এক "শৈক্ষিক আন্দোলন" (Academic Movement) ৰ প্ৰয়োজন। মই গভীৰভাবে বিশ্বাস কৰোঁ-অতীৱ প্ৰয়োজনীয় এই শৈক্ষিক আন্দোলনৰ নেতৃত্ব দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ শিক্ষক সদস্যসকলে চেষ্টাৰ অকনো ত্ৰুটী কৰা নাই। তথাপিও আমাৰ ইস্পিত লক্ষলৈ এতিয়াও বহু যোজনা বাকী। কাৰণ 'শৈক্ষিক মানদণ্ড' কেৱলমাত্ৰ শিক্ষকসকলৰ 'আন্তৰিকতা'ৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰশীল নহয়। ইয়াৰ লগত সংযোজিত হ'ব লাগিব-ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ 'একাগ্ৰতা' আৰু অভিভাৱক সকলৰ 'সহযোগিতা'। শৈক্ষিক মানদণ্ড উন্নীতকৰণৰ বাবে সংশ্লিষ্ট সকলো পক্ষৰে আমি আন্তৰিক সহযোগ আশা কৰোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ 'শৈক্ষিক প্ৰতিচ্ছবি'খন প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চকুৰ আগত স্পষ্টকৈ ৰখাৰ উদ্দেশ্যে আমি নিজাববীয়াকৈ এখন "শৈক্ষিক দিনপঞ্জী" (Academic Calender) ৰ ব্যৱস্থা কৰিছোঁ। লগতে শৈক্ষিক দিশত দিহা পৰামৰ্শ দিবৰ নিমিত্তে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকসকলৰ মাজত এখনি "শৈক্ষিক পৰিষদ" (Academic Council) গঠন কৰা হৈছে। এই পৰিষদে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শ্ৰেণীত উপস্থিতিৰ পৰা পৰীক্ষাগৃহৰ নিয়ম শৃঙ্খলালৈকে সকলো দিশতে সততে নজৰ ৰাখি ল'বলগীয়া ব্যৱস্থা সন্দৰ্ভত পৰামৰ্শ আগবঢ়াব।

শৈক্ষিক দিশৰ অন্যতম অনুপেক্ষনীয় দিশটো হ'ল- ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ "শ্ৰেণীত উপস্থিতি" (Class Attendance)। শ্ৰেণীত উপস্থিত নথকাটো আজিকালি কলেজীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এক 'সাৰ্ব্বজনীন প্ৰৱনতা'। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু এখোপ চ'ৰা। আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এনেকুৱা এটা প্ৰৱনতা আছে - নাম ভৰ্ত্তি কৰি একেবাৰে বছৰৰ মূৰত পৰীক্ষা দিব আহিলেও হয়। শিক্ষানুষ্ঠান নহয়, যেন এটা ক্লাৱহে। চলিত বৰ্ষৰ পৰা আমি এই দিশত অধিক সতৰ্ক আৰু কঠোৰ হ্ব খুজিছোঁ। ৭৫ শতাংশতকৈ কম উপস্থিতি থাকিলে তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক Non-Collegiate ঘোষনা কৰা হ্ব। ৫০ শতাংশতকৈ কম উপস্থিতি থাকিলে তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক Dis-Collegiate ঘোষনা কৰা হ'ব; তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ সুযোগ দিয়া নহ'ব। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অভিভাৱকৰ সহযোগীতা অপৰিহাৰ্য্য।

(ঘ) পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঃ

১৯৯৭ চনৰ বিভিন্ন পৰীক্ষাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উত্তীৰ্ণৰ হাৰ এনেধৰণৰ -

(i)	উচ্চতৰ প্ৰথম বাৰ্ষিক	—	৭৫.৯৫%
(ii)	উচ্চতৰ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক	—	৬৩.৮৪%
(iii)	স্নাতক প্ৰথম পৰীক্ষা (Part I)	—	৩৯.৪৭%
(iv)	স্নাতক দ্বিতীয় পৰীক্ষা (Part II)	—	৬২.২২%

মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰাল ঃ

পুথিভঁৰাল-আধুনিক শিক্ষাব্যৱস্থাৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। বিজ্ঞানসন্মতভাবে শৃঙ্খলিত একোটা পুথিভঁৰাল-একোখন মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক দিশৰ দাপোনসদৃশ। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত শেহতীয়াভাৱে পুথিভঁৰালৰ অৱস্থা পূৰ্ব্বতকৈ কিছু টনকিয়াল কৰা হৈছে যদিও ই যথোপযুক্ত নহয়। আৰ্থিক অনাটন ইয়াৰ মূল কাৰণ। শীঘ্ৰেই এটি

সুন্দৰ পুথিভড়াঁল আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উপহাৰ দিব লাগিব।

বৰ্তমানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা আৰু নতুন প্ৰজন্মৰ ভবিষ্যত ঃ

সাম্প্ৰতিক সময়ত আমাৰ দেশত দৰ্শনীয়ভাবে উদ্‌যাপিত হৈছে 'স্বাধীনতাৰ স্বৰ্ণজয়ন্তী'। স্বৰ্ণজয়ন্তীৰ ৰথত উঠি আমি যদি প্ৰশ্ন কৰোঁ- 'পৰাধীন ভাৰত' আৰু 'স্বাধীন ভাৰত'ৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত "মৌলিক পাৰ্থক্য" কি? স্বাধীনতাৰ পাচঁটা দশকৰ পিছতো আমি পৰাধীনতাৰ শিকলিত আৱদ্ধ শিক্ষাৰ "সংকোচন নীতি" ওফৰাই পেলাই শিক্ষাৰ "সম্প্ৰসাৰণ নীতি" গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাই কিয়? আজিও কিয়- প্ৰাথমিকৰ পৰা উচ্চ শিক্ষালৈ প্ৰায় সকলো ধৰণৰ শিক্ষানুষ্ঠান স্থাপনৰ দায়িত্ব ৰাইজৰ ওপৰতে ন্যস্ত??

পশ্চিমীয়া দেশবোৰৰ তুলনাত আমাৰ দেশত এতিয়াও এটি 'কৰ্ম্মমূখী' শিক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তন কৰিব পৰা নাই। বৰ্তমানৰ 'কৰ্ম্মবিমূখী' শিক্ষাব্যৱস্থাৰ ফলত শিক্ষানুষ্ঠান সমূহ হৈ পৰিছে-একো একোটা ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰা যান্ত্ৰিক অনুষ্ঠানত। শিক্ষানুষ্ঠান সমূহ যেন উচ্চ শিক্ষিত নিবনুৱা সৃষ্টিৰ কাৰখানাহে। এই শিক্ষাব্যৱস্থাৰ আমূল পৰিবৰ্তন কৰিব নোৱাৰিলে দেশৰ নতুন প্ৰজন্মৰ ভবিষ্যত অন্ধকাৰ।

আমাৰ নিজৰ ৰাজ্যখনৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা আৰু অধিক পয়ালগা। শেহতীয়াভাবে বেছ কিছু বছৰ ধৰি শিক্ষা বিভাগত চলিছে চূড়ান্ত নৈৰাজ্য, অৰাজকতা। শিক্ষকৰ দৰে পবিত্ৰ বৃত্তিক বজাৰৰ পন্য সামগ্ৰীত পৰিণত কৰা হৈছে। হেজাৰ হেজাৰ টকাত বিক্ৰী হয় শিক্ষকৰ চাকৰি। শিক্ষাবিভাগ দুৰ্নীতিয়ে ছানি পেলাইছে। 'শিক্ষা বিভাগত পইচা নিদিলে কোনো কাম নহয়' - ই যেন সৰ্ব্বজন স্বীকৃত এক অঘোষিত নিয়ম। এই নিয়ম (!) ৰ প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ সাধাৰণ মানুহৰ কথাটো বাদেই, উচ্চ শিক্ষিত নাগৰিক সকলৰো 'নৈতিক' সাহসৰ যেন অভাৱ। 'ডি.পি. আই অফিচলৈ সদায় গৈ থকাতকৈ, পইচা অলপ খৰচ কৰি একেদিনাই কামটো কৰি অনাই ভাল' - এয়াই হৈছে আমাৰ সাধাৰণ মানসিকতা। এই ঘৃননীয় মানসিকতাৰ ওৰ পেলাব লাগিব। আৰু, আমাৰ ন প্ৰজন্মৰ স্বাৰ্থত প্ৰাথমিক স্তৰৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্য্যায়লৈ সকলো ধৰণৰ শিক্ষক নিযুক্তিত "ৰাজনৈতিক হস্তক্ষেপ" বন্ধ হ'ব লাগিব।।

ভবিষ্যত পৰিকল্পনা ঃ

আমাৰ মহাবিদ্যালয় বৰ্তমান এশ এবুৰি সমস্যাৰে জৰ্জৰিত। ঘাটি মনজুৰীৰ প্ৰধান বাধা অতিক্ৰম কৰাৰ পিছত এই সমস্যাবোৰ পৰ্য্যায়ক্ৰমে সমাধানৰ প্ৰচেষ্টা হাতত লব লাগিব। কেৱলমাত্ৰ স্নাতক পৰ্যায়ে নহয়, স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম সহ আমাৰ মহাবিদ্যালয় এখন পূৰ্ণপৰ্য্যায়ৰ 'বানিজ্য প্ৰতিষ্ঠান'লৈ ৰূপান্তৰিত কৰিবলৈ আহোপুৰুষাৰ্থ কৰা হ'ব। **"কেশৱ-চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়"** গুৱাহাটী মহানগৰীৰে নহয়, সমগ্ৰ অসমৰ এক **"উৎকৃষ্টতাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ"** হওঁক — তাৰ বাবে সংশ্লিষ্ট সকলোৰে সহযোগীতা আমাৰ কাম্য।।

শিক্ষা

শ্রীৰাতুল দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, ১ম বৰ্ষ

আমনি লাগিলেও উপাই নাই। শিক্ষা এটা কঠিন পদাৰ্থ হলেও ভিতৰ পিনে দকৈ চালে ইয়াক জিপাল অৱস্থাত পোৱা যায়; ঠিক যেনেদৰে কুঁহিয়াৰৰ ৰসাল পাব্ খাব লাগিলে টান বাকলি চোবাবই লাগিব। তথাপি বিষয় বস্তুৰ বিতৰ্কমূলক দিশবোৰ পৰাপক্ষত বাদ দি সম্ভাৱ্য দৃষ্টিপট আগত ৰাখি ইয়াৰ ওপৰত কিছু লিখনী আগবঢ়োৱাৰ মানস কৰিছো।

শিক্ষা কি ?

শিক্ষা শব্দৰ অৰ্থ হ'ল অধ্যয়ন, অভ্যাস আৰু দমন। ইংৰাজীত 'Eduaction' শব্দটো মূল লেটিন শব্দ 'Educare'ৰ পৰা অনা হৈছে। এই শব্দৰ অৰ্থই কোনো বিষয়ত জ্ঞান বা দক্ষতা আয়ত্ত কৰাটো শুচায়। শিক্ষাৰ অভিধানত থকা আন এটি অৰ্থ হ'ল– 'দণ্ড'। শিক্ষাৰ এই অৰ্থক সাৰটি ধৰি থাকিলে শিক্ষানুষ্ঠান সমূহক বিদ্যাৰ আলয় বুলি নকৈ জেলখানা বুলি ক'ব লাগিব। বৰ্তমান আধুনিক শিক্ষাদৰ্শত শিক্ষাৰ সংজ্ঞা এনেদৰে দিয়া দেখা গৈছে।

What is education?

Is it book learning? No, Is it diverse knowledge? Not even that. The training by which the current and expression of will are brought under control and become fruitful is called education.

প্ৰাচীন শিক্ষাতত্বৰ মতে শিক্ষাৰ প্ৰকৃত অৰ্থ হ'ল– "সা বিদ্যা যা বিমুক্তয়ে" বিদ্যাই জীৱক মুক্তি দিয়ে, অন্ধকাৰ দূৰ কৰে আৰু হৃদয়ৰ স্বাৰ্থান্বেষী সংকীৰ্ণতা আঁতৰাই।

যদি শিক্ষাই মনৰ অশুদ্ধতা দূৰ কৰিব নোৱাৰে, শুদ্ধ দৃষ্টিভংগীৰ অধিকাৰী কৰিব নোৱাৰে, তেতিয়া শিক্ষাতত্ব হৈ পৰে নিৰৰ্থক। একমাত্ৰ জীৱিকাৰ আহিলা কৰি লৈ যদি শিক্ষা ব্যৱস্থাক পৰিচালনা কৰা হয়, তেনেহ'লে প্ৰকৃত উদ্দেশ্যৰ পৰা সকলো মানুহ ফালৰি কাতি আহিব। স্বামী বিবেকানন্দই উদ্বেগ প্ৰকাশ কৰি কৈছিল–

"শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য কিতাপ পত্ৰ পঢ়ি তথ্য সংগ্ৰহ কৰা অকল নহয়। ইয়াৰ উদ্দেশ্য আৰ্জিত জ্ঞানৰ জৰিয়তে জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি লোৱা। বহল অৰ্থত শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য এইটোৱেই যি শিক্ষাই সামাজিক জীৱ হিচাপে মানৱক সমাজৰ বিভিন্ন কাৰ্য-কলাপ, সামাজিক ক্ৰমবিকাশৰ পৰ্যায়সমূহৰ লগত চিনাকি কৰি দিয়াৰ উপৰিও সাময়িক পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ খুৱাই আগুৱাই নিব

পাৰে, তেনে জ্ঞান লাভ কৰাই শিক্ষাৰ আচল উদ্দেশ্য । শিক্ষাই জীৱনৰ কাম্য আৰু মাধুৰ্য উপভোগ কৰাত সহায় কৰে । সেই কাৰণে শিক্ষাই হৈছে জীৱন আৰু জীৱনেই হৈছে শিক্ষা । শিক্ষাই হৈছে মানুহৰ অনন্ত সম্ভৱনাৰ পূৰ্ণ প্ৰকাশ" । স্বামী বিবেকানন্দই আকৌ কৈছে– "Education is the manifestation of perfection already in man." দাৰ্শনিক প্লেটোৰ মতে– "শাৰীৰিক মানসিক উভয়ৰে উৎকৰ্ষ সাধন কৰি জীৱনক সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰাৰ শক্তি আহৰণেই শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য" কিন্তু প্ৰবেলৰ মতে । শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য ইয়াতকৈ চিন্তাকৰ্ষক আৰু সুদূৰ প্ৰসাৰী ।

বিভিন্ন শিক্ষাবিদে বিভিন্ন ধৰণে শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য ব্যাখ্যা কৰিছে । আমি প্ৰধানত মনকৰিবলগীয়া যে– শিক্ষাবিহীন জীৱন বৃথা । সদ্যহতে, শিক্ষাৰ বিৱৰণ ইয়াতে স্থগিত ৰাখি, শিক্ষাৰ অগ্ৰগিতত বাধা আৰোপ কৰা কিছুমান কাৰকৰ ওপৰত আলোচনা কৰোহক ।

প্ৰথমতে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এটি পাঠ্যক্ৰমৰ লগত সম্পূৰ্ণ চিনাকি হ'বলৈ নৌপাওতেই এটি নতুন পাঠ্যক্ৰম আবিৰ্ভাৱ হোৱাত শিক্ষাৰ অগ্ৰগতিত বাৰ্কৈয়ে বাধাৰ সৃষ্টি কৰা হৈছে । পাঠ্যক্ৰম সলনি হ'ব লাগে সঁচা, কিন্তু সঘনাই নহয় । এনেকুৱা ঘনাই ঘনাই পাঠ্যক্ৰম সলনি কৰা নীতিটোৰ কিছু সংশোধন কৰিলে শিক্ষাৰ আকাশখন নিশ্চয় ফৰকাল হ'ব ।

দ্বিতীয়তে, শিক্ষাৰ অগ্ৰগতিৰ ওপৰত বাধা আৰোপ কৰা আন এটা কাৰক হৈছে– পৰিবেশ । আজি শিক্ষানুষ্ঠানৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ অসুস্থ, সেই অসুস্থতাৰ কাৰণ কেইবাটাও বুলি ক'ব পাৰি– শিক্ষা ব্যৱস্থাটো পৰীক্ষামুখী আৰু কেৱল প্ৰমাণ পত্ৰখনৰ কাৰণে ছাত্ৰ সমাজৰ মাজত হাঁহাকাৰ । শিক্ষকক আওঁকান কৰি নকল, বজাৰৰ সহায়িকা পুথি, টিউচন আদিৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়াত শৈক্ষিক পৰিবেশ নষ্ট হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে । প্ৰতি বছৰে হেজাৰ হেজাৰ ডিগ্ৰীধাৰী লোক ওলাই আহিছে যদিও ক্ৰমশঃ মানসিক তথা বৌদ্ধিক চিন্তা-চৰ্চাৰ পৰা সমাজখন আঁতৰি আহিছে ।

তৃতীয়তে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পঢ়া অভ্যাসটো নাইয়েই আনকি অধ্যয়ন অভ্যাসও নাইকিয়া হ'ল । উল্লেখিত অভ্যাস দুটাৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে । অধ্যয়ন অভ্যাস ঘাইকৈ পাঠ্যপুথিৰ মাজতে সীমিত থাকে । কিন্তু পঢ়া অভ্যাসে পাঠ্যপুথিৰ উপৰিও অন্যান্য কিতাপ পঢ়াটোকো সামৰে । আজি কালি প্ৰায় ৩০% ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পাঠ্যপুথিৰ তথা অন্যান্য কিতাপৰ লগত মধুৰ সম্পৰ্ক থকা দেখা নাযায় । কিতাপ পঢ়াৰ সময়খিনি ৰং-ধেমালি কৰি কটায় আৰু পৰীক্ষা গৃহৰ পৰিবেশত অঘটন ঘটায় । কিতাপ হ'ল– মানৱ জীৱনৰ মুক্তিৰ পথ । বাৰ্ণাড লভেনে কৈছে– "মানুহে আজিলৈকে উচ্চাৰণ কৰা মহত্তম শব্দ কিতাপ ।" ঠিক সেইদৰে ৰোমান পণ্ডিত সিসিৰে কৈছে– "A room without books is a body without soul." কিতাপ পঢ়াৰ ঘাই কাৰণ কেইটা উল্লেখ কৰা হ'ল–

ক) জ্ঞান আহৰণৰ কাৰণে খ) উৎসাহ উদ্দীপনা পাবৰ কাৰণে আৰু গ) নিঃসংগতা দূৰ কৰাৰ কাৰণে

শিক্ষাৰ জৰীয়তে মানুহৰ কু-সংস্কাৰ, অন্ধবিশ্বাস আদি দূৰ হৈ সবল মনোভাবৰ সৃষ্টি হয় । শ্ৰৱণৰ পিতৃ-মাতৃ ভক্তি আৰু ৰজা হৰিচন্দ্ৰৰ কাহিনীয়ে মোহন দাস কৰমচাদ গান্ধীক মহাত্মা

গান্ধীলৈ পৰিবৰ্ত্তন কৰা জলন্ত উদাহৰণ গান্ধীৰ আত্মজীৱনীত পোৱা যায় ।

শিক্ষাৰ উন্নতিৰ অংশীদাৰ হ'ল সমগ্ৰ মানৱ সমাজখন । সমাজ এখন শিক্ষিত আৰু অন্ধবিশ্বাস আদিৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ হ'লে শিক্ষাৰ উন্নতি অতি প্ৰয়োজন । ইয়াৰ উপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উন্নত মানৰ শিক্ষাৰ বাবে মাক-দেউতাক আৰু শিক্ষকসকল সচেতন হোৱা উচিত । শিক্ষক হ'ল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পথ প্ৰদৰ্শক । শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু মাক-দেউতাকৰ উপৰিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰো নিয়মীয়া অনুশীলনৰো প্ৰয়োজন ।

শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ আত্মোৎসৰ্গ মনোভাব, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ একাগ্ৰতা আৰু অভিভাৱকৰ সতৰ্কতাই শিক্ষাৰ অগ্ৰগতিত যুগে যুগে সহায় কৰি থাকিব । ❑

স্কাউট-গাইড্ আন্দোলন আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা

শ্ৰীহিতেশ্বৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী
স্নাতক, ২য় বৰ্ষ

জীৱ জগতৰ ভিতৰত মানুহেই শ্ৰেষ্ঠ জীৱ। এই মানুহ আদৰ্শবান মহাপুৰুষ হিচাপে পৰিগণিত হ'বলৈ হ'লে একমাত্ৰ সৎচৰিত্ৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন। সৎ চৰিত্ৰবান হ'বলৈ কোনো মানুহকে জোৰ জুলুম কৰা নহয়। ই মানৱ জীৱনৰ অন্তৰৰো অন্তৰ প্ৰদেশত উদ্ভৱ হোৱা এটা উপলব্ধিহে মাথোন; যিটো উপলব্ধিয়ে মানুহৰ মনত ভক্তিৰ ভাব জগাই তোলে, সেই ভক্তিৰ পৰা শ্ৰদ্ধা জন্মে আৰু সেই শ্ৰদ্ধাৰ পৰা জ্ঞানৰ উদয় হয়। আকৌ সেই জ্ঞানৰ দ্বাৰা মানুহে অমৰত্ব লাভ কৰিব পাৰে।

ওপৰোক্ত জ্ঞানৰাজিৰ অধিকাৰী হ'বলৈ হ'লে শিশুকালৰ পৰাই ইয়াৰ অনুশীলন কৰিব লাগে, তেতিয়াহে এইবোৰ গতানুগতিকভাৱে কাৰ্যকৰী হয় আৰু এজন শিশুই একোজন সৎচৰিত্ৰবান সু-নাগৰিক হিচাবে গঢ়লৈ নিজৰ লগতে দেশৰো নাম উজ্বল কৰিব পাৰে।

এই ক্ষেত্ৰত স্কাউট-গাইড আন্দোলন এক পথ-প্ৰদৰ্শক স্বৰূপ। এই আন্দোলনৰ উদ্দেশ্য হৈছে– ল'ৰা-ছোৱালীৰ দৈহিক, মানসিক আৰু নৈতিক উন্নতি সাধন কৰা, সিহঁতক চৰিত্ৰবান, স্বাস্থ্যবান, কৰ্মঠ, আত্মনিৰ্ভৰশীল, আত্মবিশ্বাসী, শৃংখলাপৰায়ন আৰু জনসেৱাৰ বাবে আগ্ৰহী হ'বলৈ সহায় কৰি সমাজৰ একোজন উপযুক্ত নাগৰিক হিচাবে গঢ়ি তোলা।

এই আন্দোলনৰ বিষয়ে জানিবলৈ হ'লে আমি সেইজন মহান ব্যক্তিৰ বিষয়ে জানিব লাগিব যাৰ চেষ্টাত এই মহান আন্দোলনটোৰ জন্ম হৈছিল। সেয়া আছিল ৰবাৰ্ট ষ্টিফেনচন স্মিথবেডেন পাওৱেল।

বেডেন পাওৱেলৰ জন্ম হয় ১৮৫৭ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ ২২ তাৰিখে লণ্ডন মহানগৰীত। পঢ়ি থকা কালত তেখেতে সামৰিক বিভাগৰ পৰীক্ষাত কৃতিত্বৰে উত্তীৰ্ণ হৈ কমিচন অফিচাৰ পদত নিযুক্ত হয়। সেনাধ্যক্ষ হিচাপে তেখেতে ভাৰবৰ্ষৰ উত্তৰ পশ্চিম সীমান্ত, আফগানিস্থান আৰু দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ বিভিন্ন ঠাইত বীৰোচিত ভাৱে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। যুদ্ধ বিগ্ৰহবোৰত তেখেতৰ সাহস, ৰণ কৌশল উদ্ভাৱনা শক্তি, পৰিচালনা শক্তি আদিৰ প্ৰকাশ পায়।

দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ 'বুৱৰ' যুদ্ধত অৱৰুদ্ধ হৈ থকা 'মেফকিং' চহৰ শত্ৰুৰ কবলৰ পৰা ৰক্ষা কৰা কাৰ্য তেখেতৰ সৈনিক জীৱনৰ এক গৌৰৱপূৰ্ণ অধ্যায়। মেফকিং চহৰ অৱৰুদ্ধ হৈ থকা কালত তাৰ মিলিটেৰী উচ্চ বিষয়া লৰ্ড এডোকাৰ্ড চেচিলে কিছুমান স্থানীয় ল'ৰা গোটাই সিহঁতক ইউনিফৰ্ম পিন্ধাই যুদ্ধ সংক্ৰান্ত প্ৰশিক্ষণ দি এটা 'কেডেট কোৰ' খুলিছিল। এই ল'ৰাবোৰে মেফকিং উদ্ধাৰ কাৰ্যত আৰু পৰিবেষ্টিত নগৰখনৰ লোকসকলক আন প্ৰকাৰে সহায় কৰিছিল। সেই ল'ৰাবোৰৰ

যুদ্ধকালীন কাম-কাজবোৰ দেখি বেডেন পাওৱেলৰ মনত ‘শান্তি স্কাউট’ৰ কল্পনা এটাই খুন্দিয়াবলৈ ধৰিলে ।

সুদীৰ্ঘকাল সামৰিক জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট হৈ ইংলণ্ডৰ ল’ৰাবিলাকৰ কাৰণে স্কাউট আঁচনি প্ৰস্তুত কৰে । এই আঁচনি কাৰ্যক্ষেত্ৰত ল’ৰাই কি ভাৱে গ্ৰহণ কৰে সেই বিষয়ে অধ্যয়ন কৰিবলৈ ১৯০৭ চনত ২১জন ল’ৰাৰে ব্ৰাউন চী দ্বীপত এটা পৰীক্ষামূলক শিবিৰ পাতি আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হয় । সেই সময়ত তেখেতৰ ‘এইড্চ্ টু স্কাউটিং’ নামৰ কিতাপখন ছপা হৈ ওলাই । তাত মুকলি ঠাইত খেলৰ যোগেদি যি প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থাবোৰ দিয়া আছিল সেইবোৰ পঢ়ি ইংলণ্ডৰ বহু স্কুলত তেনে প্ৰশিক্ষণ দিয়া আৰম্ভ হয় । ইয়াৰ পিছতে শিক্ষানুৰাগী বহুতো লোকৰ অনুৰোধক্ৰমে বেডেন পাওৱেলে ল’ৰাৰ উপযোগীকৈ ‘স্কাউটিং ফৰ বয়জ’ নামেৰে পষেকীয়া পত্ৰ একোখন লিখি উলিয়াবলৈ ধৰিলে । ইংলণ্ডৰ ল’ৰাই এইবোৰ পঢ়ি ইমানেই আকৃষ্ট হ’ল যে সিহঁতে নিজে নিজে স্কাউট পেট্ৰল আৰু ট্ৰুপ খুলিবলৈ ধৰিলে আৰু অলপ দিনৰ ভিতৰতেই এই প্ৰশিক্ষণ গোটেই ইংলণ্ডত বিয়পি পৰিল । বহুতো উৎসাহী বয়সীয়াল লোকেও স্বেচ্ছাই এই দলবোৰক সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালে, দল পৰিচালনাৰ দায়িত্ব ল’লে । ই ইমান জনপ্ৰিয় হৈ উঠিল যে স্কাউটিং ইউৰোপত বিয়পি পৰিল, আৰু কেইবছৰমানৰ ভিতৰতে আমেৰিকাকে ধৰি পৃথিৱীৰ বহু দেশে ইয়াক গ্ৰহণ কৰিলে আৰু স্কাউটিং আন্তৰ্জাতিক আন্দোলনত পৰিণত হ’ল ।

স্কাউটিঙে যে কেৱল ল’ৰাকহে আকৃষ্ট কৰিলে এনে নহয় ছোৱালীবোৰো ইয়াৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হ’ল । তেওঁলোকৰ আগ্ৰহ আৰু দবীক্ৰমে বেডেন পাওৱেলে ১৯১০ চনত গাইডিং আৰম্ভ কৰে ।

এই আন্দোলনৰ প্ৰশিক্ষণ ক্ৰমোন্নতিমূলক । ইয়াত ল’ৰা-ছোৱালীৰ বয়স হিচাপে তিনিটাকৈ শাখা আছে । সেইবোৰ হ’ল—

- ৬ৰপৰা ১০ বছৰ বয়সলৈ
  ল’ৰাক— কাব আৰু ছোৱালীক— বুলবুল বোলা হয় ।
- ১০ৰ পৰা ১৬ বছৰ বয়সলৈ
  ল’ৰাক— স্কাউট আৰু ছোৱালীক— গাইড্ বোলা হয় ।
- ১৭ৰ পৰা ২৫ বছৰ বয়সলৈ
  যুৱকক— ৰভাৰ আৰু যুৱতীক— ৰেঞ্জাৰ বোলা হয় ।

বয়স অনুসৰি ল’ৰা-ছোৱালীৰ চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য আছে । সেয়ে ভিন ভিন শাখাৰ উপযোগীকৈ স্কাউটিং কাৰ্যৱলী প্ৰস্তুত কৰা হৈছে । প্ৰতিটো শাখাৰ শিক্ষণীয় বিষয় বস্তু, কাৰ্যাৱলী আৰু ট্ৰেইনিং প্ৰণালীও সুকীয়া ।

কাব আৰু বুলবুলক শিক্ষা দিয়া হয় নিজে পৰিবেশ সৃষ্টি কৰি, খেল-ধেমালি, গল্প, সাধুকথা, অভিনয়, হাতৰ কাম, প্ৰকৃতি অধ্যয়ন আদিৰ যোগেদি ।

স্কাউট আৰু গাইডৰ শিক্ষা বিধ চাৰি শ্ৰেণীত বিভক্ত ঃ--

ক) ব্যক্তিগত খ) গৃহশিল্প গ) শাৰীৰিক আৰু ঘ) সমাজ সেৱা । এই সকলো ধৰণৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়া হয় পেট্ৰল পদ্ধতি, কোৰ্ট-অৱ-অনাৰ, ঘৰৰ বাহিৰৰ কাম, আত্মশিক্ষা, বেজ পদ্ধতি, গুডটাৰ্ণ

আদিৰ জৰিয়তে শৃংখলাবদ্ধ ভাৱে ...

ধৰাৱ, আৰু বেঞ্চাৰ সকলক ক্ৰমোন্নতিমূলক প্ৰশিক্ষণেৰে শিক্ষিত কৰি সু-নাগৰিক হিচাবে গঢ়ি তোলা হয়। বড়াৰ বেঞ্চাৰ প্ৰশিক্ষণৰ মূলমন্ত্ৰ হৈছে সেৱা। অৰ্থাৎ সমাজৰ সেৱা কৰা, সমাজৰ যথা সাধ্যে উন্নতি কৰা, আনৰ দুখত দুখী হ'বলৈ শিকা লগতে নিজৰ ভৱিষ্যৎ জীৱনৰ পথ সুগম কৰি স্বাৱলম্বী হৈ জীয়াই থকাৰ সমল পাব পাৰে এই প্ৰশিক্ষণৰ যোগেদি।

স্কাউট গাইড আন্দোলন ভাৰতবৰ্ষত প্ৰথম কেইখনমান 'Anglo India' স্কুলত আৰম্ভ হয়। ইয়াৰ প্ৰসাৰ লাহে লাহে অন্য স্কুলবোৰলৈ আহে যদিও আমাৰ দেশৰ স্বাধীনতা প্ৰেমী বহুতো মানুহে বৃটিছৰ পতাকাৰ তলত প্ৰতীজ্ঞা লোৱাটো ভাল পোৱা নাছিল। সেইবাবে স্বনামধন্য মদনমোহন মালব্য আৰু কেইজনমান ভাৰতীয় নেতাই 'হিন্দুস্থান স্কাউট' নামেৰে এটা আন্দোলন গঢ়ি তোলে। ১৯৫০ চনৰ ৭ নবেম্বৰত ভাৰতত ইতিমধ্যে গঢ়ি উঠা এই আন্দোলন, হিন্দুস্থান স্কাউট আন্দোলন, বেডেন পাওৱেলৰ স্কাউট আন্দোলন আৰু গাইডৰ আন্দোলন একত্ৰিত কৰি 'ভাৰত স্কাউট আৰু গাইড আন্দোলন'ৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়, আৰু তেতিয়াৰ পৰা স্কাউট আন্দোলনটো জাতীয় আন্দোলন হিচাপে গণ্য কৰা হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা বৃটিছৰ পতাকাৰ ঠাইত ভাৰতৰ জাতীয় পতাকা আৰু জাতীয় সংগীত সকলো ভাৰত স্কাউট-গাইডে ব্যৱহাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। যদিও বিভিন্ন দেশত স্কাউট গাইডৰ প্ৰয়োগ কৰা ব্যৱস্থাৰ সাল-সলনি হৈছে তথাপিতো ইয়াৰ মূলনীতি সকলোৱে মানি চলিছে। এই নীতি সমূহ সৰ্বোচ্চ ক্ষমতা সম্পন্ন "world Conferacne"ত গৃহীত হয় আৰু 'World Bureau'ৰ দ্বাৰা প্ৰচলিত হয়।

অসমতো প্ৰথমতে এই আন্দোলনটো শিক্ষা বিভাগৰ জৰিয়তে কেইজনমান বচা বচা শিক্ষকক প্ৰশিক্ষণ দি প্ৰচলন কৰে। অসমৰ পৰা এটা দলে ১৯৫৭ চনত দিল্লীত হোৱা সমাৰোহত যোগ দি সেই সময়ৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান 'কিংচ্ স্কাউট' লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। দেশ স্বাধীন হোৱাৰ পিছত ভাৰতৰ লগতে অসমেও এই আন্দোলন সবল কৰিবৰ কাৰণে যি প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছে সি প্ৰশংসনীয় হ'লেও বহুতো ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়িব পৰা নাই। ১৯৫০ চনৰ পৰা ১৯৮০ চনৰ ভিতৰৰ যুগটোক এই আন্দোলনৰ 'সোণালী যুগ' আখ্যা দিব পাৰি। এই আন্দোলনটোৰ প্ৰসাৰ চহৰৰ স্কুল সমূহৰ লগতে গাঁৱৰ স্কুল সমূহতো যেনেদৰে হ'ব লাগিছিল তেনেদৰে হোৱা নাই। ইয়াৰ কাৰণ বিশ্লেষণ কৰি চালে দেখা যায় যে আন্দোলনটো প্ৰসাৰ লাভ কৰিবৰ বাবে আৱশ্যক হোৱা শিক্ষণ-প্ৰশিক্ষণ গ্ৰামাঞ্চলত বহুত ক্ষেত্ৰত সম্ভৱ হোৱা নাই। অৱশ্যে ইয়াৰ মূল কাৰণ- অৰ্থ সংকট, আৰু শিক্ষকসকলৰ স্কুলত শিক্ষাদান কৰাৰ উপৰি বাহিৰা কাম কৰাৰ মনোভাৱ নোহোৱা হোৱাতো। শিক্ষা বিভাগেও এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ মনযোগ দিয়া পৰিলক্ষিত হোৱা নাই।

এই ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে সৰ্বভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত ২৩ লাখ স্কাউট-গাইড্‌ৰ বিপৰীতে অসমত ৮ হাজাৰ মানহে হ'ব। কিন্তু এইটো আমাৰ গৌৰৱৰ বিষয় যে যি কম সংখ্যক ল'ৰা-ছোৱালীয়ে স্কাউটিং শিক্ষা লাভ কৰি ৰাষ্ট্ৰীয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সমাৰোহ বা অন্যান্য শিবিৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে তেওঁলোকে আমাৰ ৰাজ্যৰ বাবে সন্মান আনিবৰ বাবে সমৰ্থ হৈছে। গতিকে আমি আশাকৰো যে নাগৰিক জীৱনৰ বাবে অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয় এই আন্দোলনটোৰ প্ৰসাৰ ঘটাবৰ বাবে প্ৰতিজন দায়িত্বশীল, শিক্ষিত নাগৰিকে আগবাঢ়ি আহিব।

এইড্‌চ্(AIDS)ৰ ভয়াবহতা আৰু বৰ্তমান সময়ত তাৰ প্ৰতিকাৰ

শ্ৰীকমল তালুকদাৰ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, ১ম বৰ্ষ

জীৱই জন্ম পোৱাৰ পিছৰ পৰাই মৃত্যুৰ ক্ষণ গণে। মৃত্যু প্ৰাকৃতিক ৰোগাক্ৰান্ত আৰু দুৰ্ঘটনাযুক্ত। ৰোগ মানুহৰ জীৱনৰ চিৰলগৰীয়া। ধুনীয়া পৃথিৱীৰ মুখৰ ছত্ৰ-ছাঁয়াত দুষ্ট ৰোগৰ বীজাণুবোৰে বিচৰণ কৰি মানৱ দেহত ৰোগ উৎপত্তি কৰি আছে। আকস্মিক দুৰ্ঘটনাবোৰ বাদ দিলে জীৱৰ মৃত্যুৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ব ৰোগ। ৰোগ অকল বীজাণুৰ পৰাই নহয়, ইয়াৰ আন কাৰণো আছে। পৃথিৱীৰ গতি, বায়ুমণ্ডলৰ চাপ আৰু তাপৰ পৰিৱৰ্ত্তন, খোলাটোৰ ওপৰত হোৱা বিভিন্ন পৰিবৰ্ত্তন আৰু জীৱজগতৰ অত্যাচাৰবোৰ ৰোগৰ অন্যতম কাৰণ। মানুহ জীৱজগতৰ শ্ৰেষ্ঠতম প্ৰাণী। এই মানৱ জীৱনৰো জন্মৰ লগতে মৃত্যু আহে। মৃত্যুৰ প্ৰধান কাৰকবোৰৰ মূল হ'ল ৰোগ। সৃষ্টিৰ আদিৰ পৰা মনিষীসকলে নতুন নতুন ৰোগবোৰৰ সন্ধান কৰি প্ৰতিকাৰৰো ব্যৱস্থা কৰি আহিছে।

মানৱ শৰীৰ জীৱকোষৰে গঠিত। কোষবোৰ আকৌ আৱৰণ, প্ৰট'প্লাজম, কোষকেন্দ্ৰ আদিৰে গঠিত। কোষকেন্দ্ৰ আকৌ ক্ৰমজ'ম, ক্ৰমেটিড্ আদি সুক্ষ্ম সুক্ষ্ম অংশৰে গঠিত। ইয়াতেই জিন নামৰ মানুহৰ চৰিত্ৰ গঠনৰ উপাদান বিৰাজমান। কোষবোৰত থকা যি কোনো এটা অংশৰ অঘটন, সংঘাত, ব্যাঘাত বা পৰিৱৰ্ত্তন হ'লে বেমাৰে দেখা দিয়ে। ৰোগৰ বীজাণুবোৰে শৰীৰৰ কোষবোৰত বিক্ৰিয়া কৰি ৰোগৰ উৎপত্তি কৰে।

আমি ইয়াত যিটো বিষয় আলোচনা কৰিবলৈ লৈছো সেইটো হৈছে এটা মাৰাত্মক ৰোগ। এইড্‌চ্ নামৰ এই সৰ্বনাশী ৰোগ HIV ভাইৰাচ নামৰ বীজাণুৰ পৰা উৎপত্তি হৈছে। সাধাৰণ অনুবীক্ষণ যন্ত্ৰৰে মনিব নোৱাৰি বাবে বৈজ্ঞানিকে ইয়াক চিনাক্ত কৰাৰ কাৰণে ultra Microscope অনুবীক্ষণ যন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে। এইড্‌চ্ নামকৰণ অনুযায়ী যিকোনো কাৰণতেই শৰীৰৰ প্ৰতিৰক্ষা প্ৰণালীটোৰ পৰাজয় হ'লেই এই ৰোগে আক্ৰমণ কৰিব পাৰে বুলি ক'ব পাৰি।

বৰ্তমান সময়ত মানুহৰ ডাঙৰ বেমাৰ হ'ল কেন্সাৰ। কিন্তু কেন্সাৰতকৈ বেছি ভয়াবহ হ'ল এইড্‌চ্। কেন্সাৰ নিবাৰণৰ বাবে কিছু হ'লেও ঔষধ ওলাইছে কিন্তু বৈজ্ঞানিকসকলে এইড্‌চৰ কোনো ঔষধ উলিয়াব পৰা নাই।

এইড্‌চ্ ৰোগৰ লক্ষণঃ—

আন আন ৰোগৰ দৰে এইড্‌চ্ হোৱা ৰোগীৰ শৰীৰতো এই বেমাৰৰ লক্ষণ দেখা যায়। সাধাৰণতে কাঁহ, জ্বৰ, ঘাঁ, ফোঁহা, বিষ, আদি হোৱাকে ধৰি এশ এটা লক্ষণে এই ৰোগীৰ

গাত দেখা দিয়ে। Diabetes, Syphilis আনকি কেন্সাৰ ৰোগত দেখা দিয়া কিছুমান লক্ষণো এইড্‌চ্ ৰোগত আক্ৰান্ত ৰোগীৰ শৰীৰত দেখা পোৱা যায়। মুঠতে কবলৈ গ'লে Heart, Nerveঅকে আদি কৰি শ্বসন, পাচন, ৰেচন প্ৰণালীতে শেষ কৰি সকলোবোৰ systemঅতে এই ৰোগ হ'ব পাৰে।

শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাৱে বিকাৰগ্ৰস্ত কৰা এইড্‌চ্ ৰোগে কি কৰিব নোৱাৰে তাৰ উত্তৰ বিচাৰি পোৱা টান। সাধাৰণ কাঁহ, জ্বৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সম্পূৰ্ণ পংগু আনকি সংজ্ঞাহীন হৈ শেষলৈ মৃত্যু ঘটাব পৰা এই মাৰাত্মক ৰোগৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হোৱা ৰোগীয়ে প্ৰথমাৱস্থাত সাধাৰণ জীৱন-যাপন কৰিব পাৰে, কিন্তু শেষলৈ ওপৰোক্ত আটাইবোৰ লক্ষণে মাৰাত্মক ৰূপত দেখা দিয়ে।

এইড্‌চ্ ৰোগৰ ভয়াবহতা ঃ–

মানৱ শৰীৰত এইড্‌চ্ ৰোগ প্ৰৱেশ কৰি কি কি ক্ৰিয়া কৰে ? ইয়াৰ উত্তৰ কি কি নকৰে। কোনো এটা আগজাননী নিদিয়াকৈ হঠাৎ হাত-ভৰি পংগু হৈ পৰাটো ইয়াৰ এক অশুভ লক্ষণ। যিহেতু এই ৰোগে মানৱ শৰীৰত যিকোনো সময়ত, যি কোনো বয়সত, যি কোনো অৱস্থাত, যি কোনো systemঅত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে। সেয়েহে ইয়াৰ ভয়াৱহতাৰ জোখ-মাখ কৰি উলিওৱাতো টান কাম। মাথো এই ৰোগে অসহায় ৰোগীক অতি সোনকালে মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি নিয়ে। এবাৰ এইড্‌চ্ ৰোগী হিচাবে গণ্য হ'লে সমাজত দোষী ব্যক্তি হিচাপে গণ্য হয়, সমাজে ঘৃণাৰ চকুৰে চায়, পৰিয়ালৰ এটি গধুৰ বোজা সদৃশ হয় আৰু পৰিয়ালৰ সদস্যৰ মৰম-চেনেহৰ পৰাও বঞ্চিত হয়।

এইড্‌চ্ ৰোগ আৰু ৰোগী চিনাক্ত কেনেকৈ কৰা হয়ঃ–

এইড্‌চ্ ৰোগী সকলে আৰম্ভণিতে তেনে কোনো এটা অসুবিধা নোপোৱাকৈ দৈনন্দিন জীৱন-যাপন কৰে। পাছলৈ সচৰাচৰ হোৱা ৰোগৰ দৰে কিছুমান লক্ষণে শৰীৰত দেখা দিয়ে। আনবোৰ বেমাৰ হ'লে ঔষধ খালে আৰোগ্য হয়, কিন্তু এইড্‌চ্ বেমাৰ হোৱা মানুহে ঔষধ খালেও আৰোগ্য হ'ব নোৱাৰে।

চিকিৎসাঃ–

পৃথিৱীৰ বেলেগ বেলেগ দেশত বিজ্ঞানীসকলে এইড্‌চ্ ৰোগৰ নিবাৰণৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা চলাই আছে। চীনা বিজ্ঞানীসকলে Penicillin জাতীয় ঔষধ ব্যৱহাৰ কৰি সুফল পোৱা বুলি দাবী কৰে। আমেৰিকা, ফ্ৰান্স আদি দেশবোৰত এইড্‌চ্‌ৰ বিৰুদ্ধে আন্দোলন গঢ়ি উঠিছে। ডাক্তৰ সকলে দিনে নিশাই দৰৱৰ সন্ধানত গৱেষণা চলাই আছে। কিন্তু এই পৰ্যন্ত কৃতকাৰ্য্য হ'ব পৰা নাই। আমাৰ ভাৰততো তেনে প্ৰচেষ্টা চলি আছে। মুম্বাই ইউনিভাৰ্চিটিৰ কেমিকেল-টেক্‌নল'জি ডিপাৰ্টমেণ্টৰ ডাক্তৰ কুলকাৰ্ণি আৰু ছাত্ৰসকলে VMKH–1 নামেৰে এনজাইম অলপতে আৱিষ্কাৰ কৰে। এনজাইমটোৱে HIV ভাইৰাচবোৰৰ বৃদ্ধি আৰু শক্তিক অঙ্কুশ দি ৰাখে। যিহেতু এইড্‌চ্ ৰোগৰ ঔষধ বৰ্তমানলৈ ওলোৱা নাই গতিকে ইয়াৰ পৰা হাত সাৰি থকাৰ একমাত্ৰ উপায় হৈছে– প্ৰতিৰোধ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা। প্ৰতিৰোধ ব্যৱস্থাসমূহ হ'ল (১) পৰীক্ষা নকৰাকৈ তেজ নোলোৱাটো (২) বহুজনৰ লগত যৌন সঙ্গম নকৰাটো (৩) একেটা বেজীৰে কেইবা জনেও বেজী নোলোৱাটো।

মন্তব্যঃ—

মানৱ সমাজৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়ে জানি থোৱা ভাল যে এইড্‌চ্‌ এটা মাৰাত্মক সৰ্বনাশী ৰোগ। এই বেমাৰ ৰোধ কৰিব পৰা প্ৰতিকাৰৰ ব্যৱস্থা বৰ্তমানলৈ হোৱা নাই। সমাজখন এই ৰোগৰ দ্বাৰা ঘৃণীয়া নোহোৱাৰ আগতে সকলোৱে সচেতন হোৱা উচিত। ডাক্তৰ নাৰ্চ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আদি সকলোৱে এনেহেন ডাঙৰ ৰোগৰ বাবে লক্ষ্য ৰাখি ইয়াৰ প্ৰতিকাৰৰ বাবে আন্দোলন গঢ়ি তুলিব লাগে যাতে এইৰোগ ভৱিষ্যতে বৃদ্ধি হ'ব নোৱাৰে। □

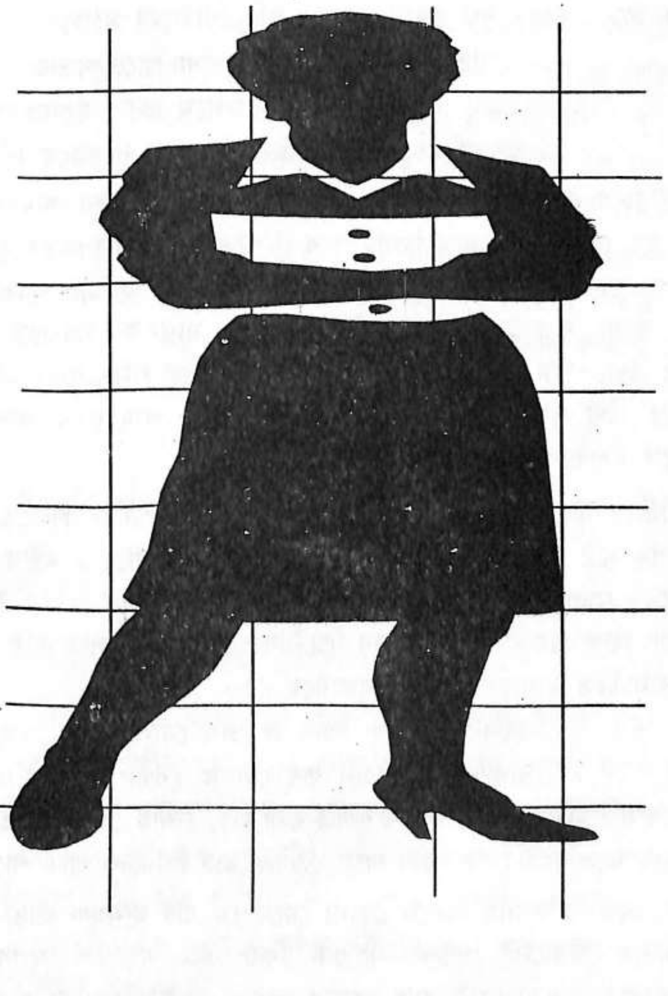

শুভচিন্তক

ৰাধেশ্যাম তিৱাৰী
উপাধ্যক্ষ

মানুহ সামাজিক প্ৰাণী। সমাজ গঠন হয় ব্যক্তিৰ দ্বাৰা। ঘৰখনেই মানুহৰ প্ৰথম শিক্ষানুষ্ঠান। শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট মানুহৰ চিন্তা-ধাৰাৰ প্ৰভাৱেৰে সমাজ প্ৰভাৱান্বিত হয়। মুখ্যতঃ এই চিন্তা দুই ধৰণৰ হয়— শুভ-চিন্তা আৰু অশুভ চিন্তা।

আমাৰ বাস্তৱ জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে চিন্তাৰ প্ৰাধান্যতা আছে। বিনাচিন্তাই কৰা কাম পৰিহাসৰ কাৰণ হয় আৰু ইয়ে অন্তৰত দুখ প্ৰদান কৰে। কবি গিৰিধৰৰ মতে,—

"বিনা বিচাৰে যো কৰে সো পাচে পস্তায়,
কাম বিগাৰে, আপ্‌নো জ্গমে হোত হসায়।
জগমে্ হোত হসায় চিত্ত মে সেন্ ন আৱে।"

অৰ্থাৎ, 'বিচাৰ নকৰি কাম কৰিলে পিছত অনুতপ্ত হয়, নিজৰ কাম-কাজ নষ্ট হয়, মানুহৰ হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হয় আৰু মন দুখেৰে উপচি পৰে।' গতিকে এইবুলি ক'লে ভুল নহ'ব যে জীৱনত চিন্তা আৰু বিচাৰৰ স্থান অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ। প্ৰাচীন কালৰ পৰাই প্ৰত্যেক কামৰে কৰ্মযোজনাৰ মহত্ব আছে। সৃষ্টি কৰ্তা ব্ৰহ্মাই প্ৰাণীৰ সৃষ্টি কৰোতে মানুহক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ জীৱ হিচাপে সৃষ্টি কৰিছে। মানুহৰ চিন্তা-শক্তি অধিক যদিও সকলো মানুহৰ চিন্তা শক্তি সমান নহয়। কিছুমানে নিজৰ মনত হিত-অহিত চিন্তা লুকাই ৰাখি মুখেৰে কয় এটা আৰু কাম কৰে আন এটা। ইয়াৰ সুন্দৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰে মহাভাৰতৰ চৰিত্ৰ শকুনি মামাই।

মানৱ জীৱনত চিন্তা ধাৰাৰ প্ৰভাৱ ইমান গুৰুত্বপূৰ্ণ যে প্ৰাচীন কালতে মন্ত্ৰণা দিয়াৰ কাৰণে মন্ত্ৰীৰ মহত্বপূৰ্ণ পদ সৃষ্টি হয় আৰু আজিলৈকে এই পদ চলি আছে। মন্ত্ৰীৰ উদ্দেশ্য হ'ল কেৱল মন্ত্ৰণা প্ৰদান কৰা। মন্ত্ৰণা উপযুক্ত হ'লে কাৰ্যাৰ সফল লাভ হয়। প্ৰাচীন কালৰ পৰাই সেয়েহে সুচিন্তক মন্ত্ৰী, বৈদ্য আৰু গুৰুবিলাকে সমাজৰ সম্মানীয় ব্যক্তিৰ স্থান লাভ কৰি আহিছে। তুলসীদাসৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ৰচনা ৰামচৰিত মানসত ৰাৱণক বুজাইছে যে—

"সচিব বৈদ্ গুৰু তিনি জ প্ৰিয় বোলহি ভয় আছ্।
ৰাজধৰ্ম তন তিনি কৰ্ হো হি বেগী হি নাশ্॥

অৰ্থাৎ, ভয়ত যদি মন্ত্ৰীয়ে ৰজাক ভালৰি লগাই কথা কয়, বৈদ্যাই ৰোগীৰ মতে জধে-মধে ঔষধ দিয়ে আৰু গুৰুৱে শিষ্যৰ মতে যেই-সেই শিক্ষা দিয়ে তেতিয়া এই তিনিটাৰ অতি শীঘ্ৰে বিনাশ হৈ যায়।

মন্ত্ৰণা কেনেকুৱা হ'ব এই বিষয়ে কোৱা হৈছে যে যদি মানুহক কান্তা সম্মতি উপদেশ দিয়া যায় তেতিয়া মানুহ যিমানেই খঙাল নহওক কিয় এই সম্মতিৰ ওপৰত অৱশ্যেই বিচাৰ কৰিব। প্ৰাচীন কালত বিক্ৰমাদিত্যই শুভ মন্ত্ৰণাৰ কাৰণে কেইবাটাও মন্ত্ৰীক সলনি কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত কালিদাসৰ স্থান সবাতোকৈ আগত আছিল।

মানৱ জীৱনত বন্ধুৰ স্থান অতি মহত্বপূৰ্ণ। বন্ধুৱে বন্ধুৰ উত্থান-পতনৰ কাৰণ হয়। সেই

কাৰণে বন্ধু নিৰ্বাচনত অতি সাৱধান হোৱা দৰ্কাৰ। জীৱনত বহু বন্ধু পতাৰ দৰ্কাৰ নাই, বন্ধুৰ বিষয়ে শাস্ত্ৰত কৈছে যে–

পাপান্নি বাৰয়তি যোজোয়তে হিতায়।
গুহানি গুহিয়তি গুণান প্ৰকতি কৰোতি
আপদ্গতম্ চন জাহাতি দদাতি কালে
সম্মিত্ৰ লক্ষণমিদম্ প্ৰবদন্তি সন্তঃ ॥

অৰ্থাৎ, বন্ধুই বন্ধুক পাপ কৰ্মৰ পৰা আঁতৰাই কল্যাণমূলক কামত লগাই দিয়ে। গোপন কথাক গোপনে ৰাখি গুণক প্ৰচাৰ কৰে। বিপদত সংগ দিয়ে। লাগিলে অভাৱ পূৰণ কৰে। মহৎ লোকে ভাল বন্ধুৰ এইবোৰ লক্ষণ নিৰ্ধাৰণ কৰে।

আজিৰ সমাজত স্বাৰ্থপৰতাৰ প্ৰভাৱত পৰি মানুহে নিজৰ স্বাৰ্থক আগ ঠাইদি বন্ধুৰ কথালৈ আওঁকাণ কৰে। স্বাৰ্থপৰ বন্ধুৱে মিছা বন্ধুত্বৰে মানুহক ঠগায় আৰু বিপদত পেলাই নানা কু-কৰ্ম কৰাই বদনাম দিয়াৰ চেষ্টা কৰে। আজিৰ সমাজত হোৱা নানা কু-কৰ্মও ইয়াৰেই পৰিণাম। অৰ্থাৎ স্বাৰ্থপৰ বন্ধুৱে সৎ পথৰ পৰা আঁতৰাই অসৎ পথলৈ লৈ যায়। মানুহে স্বাৰ্থত পৰি বেয়া কাম কৰে, কিন্তু মানুহে মনত ৰাখিব লাগে যে– সকলোৰে কাৰণে ঈশ্বৰে একোটা শুভচিন্তক প্ৰদান কৰিছে। এই শুভচিন্তকজন অইন কতো নাই মাত্ৰ সকলোৰে অন্তৰত আত্মা ৰূপেহে আছে। আত্মা মানুহৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শুভচিন্তক। এই সংসাৰৰ সকলো মানুহেই বিপৰীত আচৰণ কৰাৰ কাৰণে প্ৰেৰণা দিব পাৰে, কিন্তু আত্মাই মানুহক বেয়া কাম কৰাৰ কাৰণে কেতিয়াও আদেশ নিদিয়ে। আত্মাৰ বিষয়ে তুলসী দাসে কৈছে–

"ঈশ্বৰ অংশ্ জীৱ অবিনাশী।"

গতিকে আত্মা ঈশ্বৰৰে এটা অংশ, এই অংশই মানুহক কেতিয়াও বেয়া কামৰ কাৰণে শিক্ষা নিদিয়ে, কাৰণ–

"কু-পুত্ৰ জায়েত কচি দপি কুমাতা নভৱতি।"

অৰ্থাৎ, পুত্ৰ বেয়া হ'ব পাৰে, মাতা কেতিয়াও বেয়া নহয়।

ঈশ্বৰৰ সত্তাই নিজ সন্তানক ভাল পথ প্ৰদৰ্শন কৰে আৰু ইয়াক উচ্চ ফলৰ অংশীদাৰী কৰে। আজিৰ মানুহ নাস্তিক, সেইকাৰণে নানা ধৰণৰ কষ্টৰ ভাগী হৈছে, বহুত প্ৰকাৰ অখাদ্যকৰ বস্তুক সু-খাদ্য বুলি ভাবি খোৱা কাৰণে নানান বেমাৰৰ বলি হৈছে। এই বিলাক হোৱাৰ মূলতে আছে অশুভ চিন্তা। এই অশুভ চিন্তাৰ মূল হ'ল অনিয়ন্ত্ৰিত মন। আমি আজি বিজ্ঞাপনৰ সহায় লৈ জীৱন নিৰ্ধাৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছো। কিন্তু এইটো পাহৰিব নালাগে যে বিজ্ঞাপনে মানৱ জীৱনক উচিত পথ নেদেখুৱাই নিজা স্বাৰ্থহে পূৰণ কৰি আছে। যাৰ কাৰণে আজিৰ মানুহ নানা ধৰণৰ বিপদত পৰি ৰোগগ্ৰস্ত হৈ আছে।

শেষত আমি মনত ৰখা উচিত যে, যদি আমি নিজ সমাজৰ আৰু ৰাষ্ট্ৰৰ কল্যাণ চিন্তা কৰো তেনেহ'লে শুভ-চিন্তকৰ বাণীৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে আমাৰ জীৱন মংগলময় হ'ব।

সাধুকথাত অসমীয়া সমাজৰ চিত্ৰ

দীপক বৰ্মন
মুৰব্বী অধ্যাপক
অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ অতিকৈ প্ৰয়োজনীয় অংগ এটি হ'ল কোনোবা অতীজৰ পৰা মুখ পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা সাধুকথাবোৰ। সাধুকথাবোৰৰ প্ৰচলন কেতিয়াৰ পৰা হয় সেই বিষয়ে সঠিককৈ ক'ব নোৱাৰি। তথাপিও অতীজতে যেতিয়া মানুহে চিকাৰ কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিছিল, তেতিয়া কোনোৱে চিকাৰৰ বৰ্ণনা নানা অঙ্গি-ভঙ্গিৰে এটা দলৰ আগত ব্যাখ্যা কৰিছিল আৰু সেইদৰেই কাহিনী কথন পৰম্পৰাৰ আৰম্ভ হৈছিল বুলি আনুমান কৰিব পাৰি।

ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই 'অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত'ত সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত সাধুকথাবোৰৰ মূল্য বৰ বেছি নাই বুলি মন্তব্য দাঙি ধৰিছে। এনে উক্তিৰ সপক্ষে আমি যুক্তি আৰোপ নকৰি ইয়াৰ প্ৰতিকূলে ক'ব বিচাৰোঁ যে অসমীয়া সাহিত্যৰ পুষ্টি সাধনত লোকগীতে যেনেকৈ অৰিহণা যোগাই আহিছে তেনেকৈ সাধুকথাইও উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এইটো স্বীকাৰ্য্য বিষয় যে সাধুকথাত অলৌকিকতাৰ স্থান নোহোৱা নহয়।

ড° নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মাদেৱে সাধুকথা সম্পৰ্কে সুকীয়াকৈ আলোচনা আগবঢ়োৱা নাই যদিও 'অসমীয়া লোক সংস্কৃতিৰ আভাস'ত তেখেতে সাধুকথা সম্পৰ্কে গুৰুত্বপূৰ্ণ মন্তব্য প্ৰকাশ কৰিছে। তেখেতে প্ৰবচনৰ আলোচনাৰ প্ৰসঙ্গত এই বিষয়ে কৈছে– 'সাধুকথাৰ শেষৰ বাক্যটোৱেই প্ৰবচন ৰূপে পৰিগণিত হোৱাৰ উদাহৰণ বিৰল নহয়।' সেইদৰে একেখন পুথিতে লোক কাব্য আৰু দলি পুৰাণৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ গৈ উল্লেখ কৰিছে– "লোক কাব্যত ইতিহাসৰ লগত সাধুকথাৰ সমন্বয় অনস্বীকাৰ্য। বিশেষকৈ ৰামায়ণ-মহাভাৰতত ইতিহাসৰ লগত সাধুকথাৰ একীভৱনৰ সুন্দৰ দৃষ্টান্ত পোৱা যায়। অকল ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰেই নহয় পুৰাণ-উপপুৰাণ আদিৰ ঘটনাৰাজিও মিথ, জনশ্ৰুতি, সাধুকথা আদিৰ পৰা বিধৃত।"

সাধুকথা বা লোক সাহিত্যৰ পোনপটীয়া অৰ্থৰ গুৰুত্বতকৈ প্ৰতীকাত্মক অৰ্থৰহে গুৰুত্ব বেছি। সেই কাৰণে কোৱা হয় সাধুকথাত যি কোৱা হৈছে তাতকৈ যি কোৱা হোৱা নাই তাৰ মূল্যহে অধিকতৰ। গতিকে কাঠৰ পখীঘোঁৰাত উৰি যোৱাৰ অৰ্থ মানৱৰ দুৰ্বাৰ-কল্পনা শক্তিৰ অফুৰন্ত গতিৰ প্ৰতীকাত্মক প্ৰকাশ।

অসমীয়া জনসাধাৰণৰ বেছি ভাগেই কৃষিজীৱী। দিনটো হাড়ভঙা পৰিশ্ৰম কৰি গধূলি জিৰণিৰ সময়ত ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ এটা অধ্যায় পঢ়ি মনোৰঞ্জন কৰে। সাধুকথাবোৰে কেতিয়াবা কেতিয়াবা অসমীয়া সমাজত ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ ঠাই পূৰায়। গধূলি কোনোবা এজনে সাধু কথা কৈ যায় আৰু

কেইজনমান মানুহে শুনে। ৰামায়ণ আৰু মহাভাৰত যেনেকৈ সকলো মানুহে সুৰ দি পঢ়িব নোৱাৰে, ঠিক তেনেদৰে সাধুকথাবোৰো সকলো মানুহে ক'ব নোৱাৰে। সাধুকথা ক'বলৈ হ'লে ব্যক্তিজনৰ নিজস্ব গুণৰ প্ৰয়োজন। সাধুকথা কোৱাজন শিল্পীসুলভ মনৰ অধিকাৰী হ'লে উপযুক্ত বা ৰসাল সাধুকথাৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে। ৰামায়ণ-মহাভাৰত পঢ়াৰ দৰে সাধুকথাবোৰো কোনোবা এজনে কৈ যায় আৰু বাকীবোৰে শুনে।

সাধুকথাবোৰ মূলতঃ এটা কাহিনী। কওঁতাৰ প্ৰতিভা অনুসৰি সাধুবোৰ ৰসাল হয়, নাইবা নীৰস হয়। সাধুকথাবোৰৰ যোগেদি ব্যক্তি আৰু সমাজ সম্বন্ধীয় বিবিধ জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰি। সাধুকথাবোৰ বহুত সময়ত ল'ৰা-ছোৱালী নিচুকাবলৈ কোৱা হয়। ল'ৰা-ছোৱালীক বাঘ-সিংহ নাইবা ভূত-প্ৰেতৰ সাধু কৈ ভয় খুৱাই সিহঁতক শান্ত কৰিবলৈ যত্ন কৰা হয়— যাতে সিহঁতে দুষ্টালি নকৰে। সাধাৰণতে সন্ধিয়া সময়ত, মাক ভাত ৰান্ধিবলৈ যায় আৰু ককাদেউতাক, আইতাক নাইবা বাপেকে ল'ৰা-ছোৱালীক মাকৰ ওচৰৰ পৰা আনি সাধু কয় আকৌ জহকালি ককাদেউতাক বা আইতাকে নাতিয়েক কেইটাক লগতলৈ চোতালত বহি সাধু কয়। সাধুকথা শিশুৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন আৰু চৰিত্ৰ গঠনৰ উৎকৃষ্ট মাধ্যম। নীতি-শিক্ষামূলক পঞ্চতন্ত্ৰ, হিতোপদেশ আদিৰ দৰে কিছুমান সাধুকথাই শিশুৰ কোমল প্ৰাণত দ সাঁচ বহুৱায়। সাধুকথাবোৰৰ মাজেৰে শিশুৱে ভাল-বেয়া, উচিত-অনুচিত নিজে বিশ্লেষণ কৰি শুদ্ধ পথ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুযোগ পায়।

সাধুকথাবোৰত থকা অসমৰ প্ৰাচীন পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতি, সমাজ-ব্যৱস্থা, প্ৰেম-প্ৰীতি, বিৰহ-বিচ্ছেদ, হা-হুমুনিয়াহ, আশা-আকাঙ্খা আদিৰ বৰ্ণনাৰ মাজেৰে যেনেকৈ গাঁৱলীয়া মানুহৰ প্ৰতিভাৰ আভাস পাব পাৰি, তেনেকৈ পূজা-পাৰ্বন, আহাৰ-বিহাৰ, সমাজ-ব্যৱস্থা, বিবাহ-উৎসৱ আদি অনুষ্ঠানৰ লগতে আন আন অনুষ্ঠান যেনে— শুভাচণ্ডীৰ পূজা, আমতি, সাথ-বৰত আদি বিভিন্ন লোকাচাৰ আৰু ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক ব্যৱস্থাৰো স্বাক্ষৰ বহন কৰি আহিছে। তাৰে কিছুমান অনুষ্ঠান আজি কালৰ বুকুত জাহ যাব ধৰিছে।

আদৰণি নামৰ এক বিশেষ অনুষ্ঠানৰ প্ৰচলন পুৰণি অসমত যে আছিল তাৰ ইংগিত আমি পাওঁ সাধুকথাবোৰৰ যোগেদি। তাহানি সদাগৰ বা মুদৈ বিলাকে নাৱেৰে দূৰ দেশলৈ বেপাৰ কৰিবলৈ গৈ উভতি আহি ঘাটত নাও ৰখাৰ সময়ত তেওঁক তেওঁৰ মাতৃ বা পত্নীয়ে ধূপ-ধূনা, চাকি-বন্তি, চন্দন-চোঁৱৰ আদিৰে ঘৰলৈ আদৰি আনিছিল। তেনেদৰে বিবাহ উৎসৱত দৰা-কইনাক ঘৰলৈ আদৰি অনাৰ কথাও সাধুকথাবোৰৰ মাজেৰে পোৱা যায়।

অসমীয়া মানুহে জুতি লগাকৈ বিভিন্ন খাদ্য-খোৱাৰ প্ৰথাটো যে কোনোবা অতীজতেও বৰ্তমান আছিল তাৰো নিদৰ্শন আমাক সাধু কথাই দিয়ে। কোনোটো সাধু কথাত ৰৌ মাছেৰে জুতি লগাকৈ বন্ধা আঞ্জা, থেকেৰা সুথিৰে বন্ধা বৰালি মাছৰ আঞ্জা, কোনোটোত মাহ-কাঁৰে খোৱা নাইবা কোনোটোত সান্দহ-গুড়ি আদি খোৱাৰ উল্লেখে তাৰ প্ৰমাণ দিয়ে।

ডেকা-ডেকেৰীয়ে উত্তাল যৌৱনৰ বশৱৰ্ত্তী হৈ কৰা প্ৰেম-প্ৰণয় সামাজিক আচৰণ মাথোন। ৰাজকোঁৱৰে প্ৰেমাস্পদ ৰাজকুঁৱৰীৰ সন্ধানত দিশ-বিদিশ ঘূৰি ফুৰাৰ উল্লেখ পোৱা যায় বিভিন্ন সাধুকথাত। প্ৰেম-প্ৰীতিৰ দৰে হিংসা-ঈৰ্ষা, দ্বন্দ্ব-খৰিয়াল, শঠতা-কপটতা আদিৰ ছবিও

সাধুকথাত পোৱা যায়। উদাহৰণ স্বৰূপে আমি তেজীমলাৰ সাধুটোলৈ আঙুলিয়াব পাৰো। মাহীমাকৰ ঈৰ্ষাৰ কবলত পৰি কেনেকৈ এজনী আঁজলী কিশোৰীয়ে প্ৰাণ হেৰুৱাব লগীয়া হ'ল তাৰ মৰ্মান্তুদ ছবি পাও সাধুকথাটোত।

অসমীয়া সমাজৰ প্ৰধান জীৱিকা কৃষি। কৃষি আৰু কৃষকৰ বিভিন্ন সমস্যাৰ চিত্ৰও সাধুকথাত পোৱা যায়। সমাজত সদা-সৰ্বদা উচ্চ-নীচ, ধনী-দুখীয়া, ৰজা-প্ৰজা, জমিদাৰ-ৰায়ত আদিৰ মাজত চলি অহা সংঘাত-সংঘৰ্ষ আৰু তাৰ বিষময় পৰিণতিৰ চাক্ষুস বৰ্ণনা পোৱা যায় বিভিন্ন সাধুকথাত। বিবাহ, স্বামী, পত্নী, সন্তান আদিৰ ক্ষেত্ৰত সৃষ্টি হোৱা বিভিন্ন সমস্যাৰ বৰ্ণনা পোৱা যায় পৰম্পৰাগত কাহিনী বা কথাত। ৰজা, মহাৰজা, ধনী-জমিদাৰৰ শাসন-শোষণৰ চিত্ৰ পোৱাৰ দৰে সমাজৰ সাধাৰণ শ্ৰেণী লোক যেনে— ৰজাভাৰী, মাছুৱৈ, নাৱৰীয়া, দোলাভাৰী, খৰিকটীয়া আদি শোষিত আৰু শাসিত লোকৰ কৰুণ বৰ্ণনাৰ ক্ষেত্ৰতো সাধুকথাবোৰ ঋদ্ধ।

বিভিন্ন জাতি গোষ্ঠীৰ বিষয়েও সাধুকথাবোৰে আমাক আভাস দিয়ে। অৱশ্যে সেই জাতি ভেদ প্ৰথা এতিয়াও চলি আছে। ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ প্ৰধানকৈ চাৰিটা জাতি হ'লেও ব্ৰাহ্মণৰ ভিতৰতে আকৌ ব্ৰাহ্মণ, গণক, গোঁসাই আদি বিভিন্ন জাতিৰ উল্লেখ সাধুকথাবোৰত পোৱা যায়। ইয়াৰ উপৰিও মালী, কমাৰ, কুমাৰ আদিৰ উল্লেখো সাধুকথাই নকৰাকৈ থকা নাই।

সাধু কথাই ধৰ্মীয় দিশত পূজা-পাতলৰ কথাকে প্ৰধানকৈ কয়। ইয়াৰ ভিতৰত শুভাচণ্ডী-পূজা, কালীপূজা আদিৰ উল্লেখ আছে। অৱশ্যে কোনো কোনো সাধুকথাই ৰাম বা কৃষ্ণৰ নাম স্মৰণৰ সুফলৰ কথাও ব্যক্ত কৰে। অসমত পুৰণি কালৰ পৰাই পৰম্পৰাগত ভাৱে তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ প্ৰচলিত হৈ আহিছে, তাৰ আভাস পাও সাধুকথাবোৰত। মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা মানুহক বশীভূত কৰা, সাপক বশ কৰা, মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা মানুহক অন্য প্ৰাণীলৈ ৰূপান্তৰ কৰা আদিৰ চিত্ৰ সাধু কথাত পোৱা যায়।

বহুত সময়ত সাধুকথাই ঔষধ হিচাপে কাম কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে আজিনাই ওলোৱাৰ সাধু কথাটো শুনিলে আজিনাই বেমাৰ নাশ হয় বুলি বিশ্বাস কৰা হয়।

সাধুকথাটো এনে— এখন গাঁৱত এগৰাকী তিৰোতাই বাস কৰিছিল। তিৰোতা গৰাকীৰ চকুত এটা আজিনাই ওলাল। আজিনাইৰ বিষত থাকিব নোৱাৰি ভাত পানী নোখোৱাকৈ তাই শুই থাকিল। পাছদিনা তাই চকু মেলিব নোৱাৰা হ'ল। কিন্তু পুৱাৰ কামখিনি নকৰিলে নহয়! উপায় নাপাই তাই হাতেৰে আজিনাই ওলোৱা চকুটো ঢাকি ধৰি কোনোমতে বাহী চোতালখন সাৰিবলৈ ধৰিলে। হালি-হালি চোতাল সাৰিবলৈ ধৰাত আজিনাইৰ বিষ আগতকৈ বেছি হ'ল। বিষত তৎ হেৰুৱাই তাই কান্দি কান্দি চোতাল সাৰিবলৈ ধৰিলে। ওচৰবে আন এগৰাকী তিৰোতাই পানী নিবলৈ আহি কান্দি কান্দি চোতাল সাৰি থকা দেখি তাইক সুধিলে— হেৰা বাই, পুৱাই পুৱাই কান্দিছা কিয়? মানুহজনীয়ে ক'লে যে আজিনাইৰ বিষত থাকিব নোৱাৰি তাই কান্দি আছে। কান্দি কান্দি চোতাল সাৰি থকাত বাঢ়নীটাৰে মানুহজনীক ক'লে— 'তোমাৰ কষ্ট দেখি মোৰ বৰ দুখ লাগিছে। তোমাৰ দুখত মোৰো কান্দিবৰ মন গৈছে। ময়ো অলপ কান্দো।' এইবুলি বাঢ়নীটাৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে। বাঢ়নীটাৰে কন্দা দেখি চোতালখনে সুধিলে— হেৰ বাঢ়নী, তই কিয় কান্দিছ? বাঢ়নীয়ে ক'লে যে গিৰিহতনীয়ে আজিনাইৰ বিষত কান্দি থকা বাবে তেওঁৰ দুখত কান্দিছে। তেতিয়া

চোতালখনেও গিৰিহঁতনীৰ দুখত কান্দিবলৈ ধৰিলে । চোতাল সৰাৰ পাছত ঘৰ মচিবলৈ বুলি মানুহজনীয়ে পানীৰ বাল্টি, ঘটি আৰু কানি উলিয়াই লৈ কানিখনেৰে ঘৰৰ মজিয়া মচিবলৈ ধৰিলে । মানুহগৰাকীৰ দুখত কানিখনে কান্দিবলৈ ধৰিলে । কানিয়ে কন্দা দেখি মজিয়াখনেও কান্দিলে । মজিয়াখনে কন্দা দেখি ঘটি-বাল্টিয়েও কান্দিলে । এনেকৈ ঘৰত থকা কাঁহী-বাতি, কলহ, আৰু আন বাচন-বৰ্তনবোৰেও কান্দিবলৈ ধৰিলে মানুহজনীৰ দুখত । সকলো বস্তুয়ে এনেকৈ কন্দাত গোটেইখনতে হুলস্থুল লাগি গ'ল । ওচৰ চুবুৰীয়া সকলো মানুহ আহি মানুহজনীৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল । আন এজনী তিৰোতাই তাইক এগৰাকী মানুহৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল । মানুহগৰাকীয়ে দিয়া দুইপালি ঔষধ খোৱাৰ পাছত তাইৰ আজিনাই বেমাৰ ভাল হ'ল ।

এনেকৈয়ে সাধুকথাই অসমীয়া সমাজক আঁকোৱালি লৈছে । এইখিনিতে আমি এটা কথা ক'ব পাবো যে পৃথিৱীত প্ৰায় ভাষাৰ সাধুৰ ভাৱ ভঙ্গীত পৰস্পৰৰ মিল আছে । ড° প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীয়ে 'অসমীয়া জন-সাহিত্য'ত কৈছে— *"গ্ৰিমৰ সংগ্ৰহত ভাৰতীয় সাধুও পায় । অসমীয়া 'তুলা আৰু তেজা' (কামৰূপত 'বিচানমতী') 'সৰবজান', 'থুপৰী' আদিৰ সমান্তৰাল ৰূপ গ্ৰিমৰ 'ঘৰুৱা সাধু'ত লক্ষ্য কৰিব পাৰি । সৰবজান সাধুটো (গ্ৰিমৰ ডক্তৰ নৌ-অল') একাদশ শতিকাৰ কথা সৰিৎসাগৰত পোৱা 'হৰিশৰ্মণ'ৰ কাহিনীৰ বাহিৰে আন একো নহয় ।

ভাৰতীয় সাধু যেনেকৈ ইউৰোপ আদি মহাদেশলৈ বিয়পিছে সেইদৰে সেই সেই দেশৰ সাধুও আমাৰ দেশত সোমাইছে । গ্ৰীচ দেশৰ ইছপৰ নামত চলা নীতি-মূলক সাধু যোৱা শতিকাতেই অসমীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পাঠ্যপুথিত সোমাইছিল ।"

আজিৰ অসমীয়া সমাজত সাধুকথাৰ আদৰ কমিলেও সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ মূল্য নুই কৰিব নোৱাৰি । এইটোও দোহাৰাৰ দৰ্কাৰ নাই যে সাধুকথাই বিভিন্ন দিশৰ জ্ঞান শিশু মানসত যোগান ধৰি আহিছে । আমেৰিকাৰ দৰে দেশত শিশুৰ জ্ঞান বুদ্ধি বিকাশ কৰাৰ বাবে কিছুমান স্কুলত সাধু কোৱা হয় । আমেৰিকাত সাধু কোৱা মানুহক 'ষ্ট'ৰিটেলাৰ' নামেৰে জনা যায় । □

* গ্ৰিম— জাৰ্মান পণ্ডিত ।

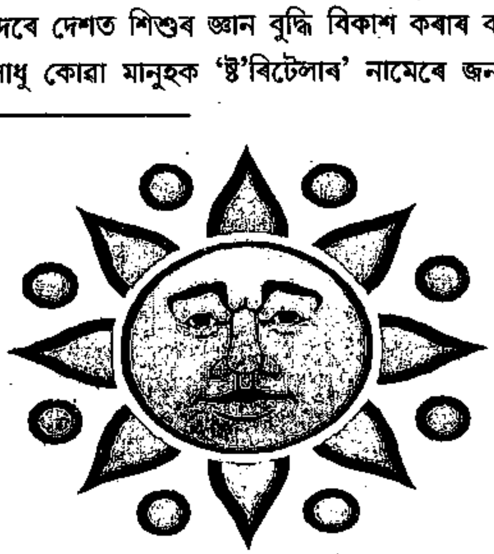

অতিথি শিতানলৈ অৰিহণা–

- ড° পৰিক্ষীত হাজৰিকা–

  অধ্যয়নঃ প্ৰতিযোগিতা আৰু কৃতিত্ব

- কবি নীলমনি ফুকন–

  তিনিটা কৰিতা

- কবি প্ৰভু দয়াল–

  बिस्मरण

  धुंघ का कफन

অধ্যয়ন ঃ প্ৰতিযোগিতা আৰু কৃতিত্ব

ড° পৰীক্ষিত হাজৰিকা
মুৰব্বী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

আজিৰ যুগত ভদ্ৰভাৱে আৰু শান্তিৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ হ'লে বিদ্যা-শিক্ষা লাভ কৰাটো অপৰিহাৰ্য্য কথা। সাধাৰণ ভাৱে জীৱন কটাবলৈ হ'লেও শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ বৰ্তমান সমাজত, বিশেষকৈ গাঁও অঞ্চলত এতিয়াও অ আ ক খ আখৰ চিনি নোপোৱা ল'ৰা-ছোৱালী বা বয়সীয়াল মানুহ আছে। সিবিলাকে কোনোমতে খাই-বৈ জীয়াই আছে সঁচা; কিন্তু সিবিলাকে সকলো ক্ষেত্ৰতে শিক্ষিত লোকৰ দৰে মৰ্য্যাদা পোৱা দেখা নাযায়। অৱশ্যে আনুষ্ঠানিক শিক্ষা লাভ নকৰিলেও কিছুমানে সামাজিক পৰিৱেশৰ প্ৰভাৱত স্বকীয় চিন্তা-শক্তি আৰু পুৰুষাৰ্থৰ বলত গুণী লোক হৈ পৰা দেখা যায়। পিছে, তুলনা-মূলকভাৱে সমাজত তেনে লোকৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ। আজি কালি অশিক্ষিত লোকক মুখেৰে উপৰুৱা প্ৰশংসা কৰিলেও বহুতে অন্তৰেৰে সিবিলাকৰ ওপৰত কোনো গুৰুত্ব নিদিয়ে। গতিকে আধুনিক সমাজত মৰ্য্যাদাসহকাৰে জীয়াই থাকিবলৈ হ'লে, সমাজত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ হ'লে আৰু নিজৰ বংশৰ মান-যশ বঢ়াবলৈ হ'লে ছাত্ৰ-জীৱনত নিয়মীয়াকৈ অধ্যয়ন কৰা নিতান্ত দৰ্কাৰ। কাৰণ, নিষ্ঠাৰে প্ৰণালীবদ্ধভাৱে অধ্যয়ন কৰিলে কোনো বিদ্যাৰ্থীয়ে সিদ্ধিলাভত ব্যৰ্থ হ'বলগীয়া নহয়। অধ্যয়নে বিদ্যাৰ্থীক নানা প্ৰকাৰে সহায় কৰে; যেনে— ১) বাৰম্বাৰ অধ্যয়নে কম বুদ্ধিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো সংশ্লিষ্ট বিষয়টো বিতংকৈ বুজাত সহায় কৰে; ২) বিষয়টোৰ সাৰ কথাখিনি মনত ৰখাত সহায় কৰে; ৩) বিষয়টোৰ আনুসঙ্গিক কথাবোৰো তেওঁৰ মনত উদয় হয় আৰু আন বিষয়ৰ লগত তুলনা কৰি চোৱাৰ স্পৃহা জাগে; ৪) অধ্যয়নশীল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত বাহিৰা কুচিন্তাই প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে; ৫) গভীৰ অধ্যয়নৰ ফলত মনৰ দৃঢ়তা, সংযম, ধৈৰ্য আৰু সাহস বাঢ়ে; মনৰ দিগন্ত বহল হয়। হাইস্কুলীয়া স্তৰৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ পৰ্যায়লৈকে অধ্যয়ন কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ক্ষেত্ৰত এইবোৰ কথা খাটে।

নিয়মীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে প্ৰথমে নিৰ্দিষ্ট পাঠ্য-পুথি অধ্যয়নত গুৰুত্ব দিয়া উচিত; পাঠ্যপুথিৰ পাছতে নিৰ্ভৰযোগ্য প্ৰাসঙ্গিক পুথি পঢ়িব লাগে। মন সংযত কৰি ৰাখিব পাৰিলেহে আন বাহিৰা পুথি পঢ়া উচিত। মুঠতে পৰীক্ষাৰ্থী হিচাপে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ হ'লে পাঠ্যপুথিৰ লগতে আন আনুসঙ্গিক পুথিও পঢ়া দৰ্কাৰ। একাগ্ৰতীয়া অধ্যয়নে বিদ্যাৰ্থীক লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত নিশ্চিতভাৱে সহায় কৰে। অধ্যয়নৰ পিছতে বিষয়টো খৰতকীয়াকৈ লিখি উলিওৱাৰো অভ্যাস কৰিব লাগে; লিখা-পঢ়া সমানে চলিব লাগে। তেতিয়াহে অধ্যয়নৰ ফল লাভ হয়। অধ্যয়ন, হৃদয়ঙ্গম, স্মৃতিৰক্ষা আৰু লিখন-অভ্যাস— এই চাৰিটা গুণৰ সমন্বয় ঘটিলেহে অধ্যয়নৰ সুফল পোৱা যায়।

সাম্প্ৰতিক যুগটো প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ। গতিকে প্ৰতিযোগিতাত নামিবলৈ হলে নিজকে

যোগ্যবান কৰি লব লাগে। সেই যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব পাৰি ব্যাপক অধ্যয়নৰ দ্বাৰা। সাম্প্ৰতিক কালত যোগ্যজনেহে সমাজত বৰ্তি থাকিব পাৰে। অযোগ্যবোৰে পশুৰ দৰে জীৱন কটাবলগীয়া হয়। এইয়ে 'যোগ্য ভোগ্যা বসুন্ধৰা' বচনফাকিৰ তাৎপৰ্য্য। সন্ত্ৰমেৰে সুখ-স্বাচ্ছন্দ্যৰে মানৱ জীৱনৰ মৌ-ৰস পান কৰিবলৈ হলে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বা আন ব্যক্তি জ্ঞানৰ দ্বাৰা তথা গুণৰ দ্বাৰা প্ৰতিযোগীমুখী হ'ব লাগিব।

ছাত্ৰ-জীৱনত প্ৰতিযোগিতা কৰাৰ মূল আহিলা হ'ল— অধ্যয়ন। ব্যাপক আৰু গভীৰ অধ্যয়নে ছাত্ৰৰ মানসিক বিকাশ ঘটায়। পাঠ্যপুথিৰ উপৰিও যুগোপযোগী তথ্যভিত্তিক গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰিলে জগতৰ বহু কথা জনা হয়; জটিল সংসাৰখনত দেখা দিয়া বিবিধ সমস্যা কিছু পৰিমাণে হলেও সমাধান কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

ছাত্ৰ-জীৱনত প্ৰতিটো পৰীক্ষাই একোটা প্ৰতিযোগিতাৰ ক্ষেত্ৰ। প্ৰতিটো পৰীক্ষাত ভালদৰে উত্তীৰ্ণ হব পৰাটোকে পৰীক্ষাৰ্থীৰ কৃতকাৰ্য্যতা বুলি ধৰা হয়। আজিৰ সমাজত কৃতী ছাত্ৰসকলেই সা-সুবিধা ভোগ কৰিবলৈ পোৱা দেখা যায়। কৃতী ছাত্ৰ বুলিলে সাধাৰণতে পৰীক্ষাত 'লেটাৰ' পোৱা, 'ষ্টাৰ' পোৱা, 'ষ্টেণ্ড' কৰা, 'ফাৰ্ষ্টক্লাছ' পোৱা সকলকে বুজায়। কিন্তু পৰীক্ষাৰ্থীৰ জন-সংখ্যাৰ তুলনাত এনেকুৱা কৃতী ছাত্ৰৰ সংখ্যা নিচেই সামান্য। তদুপৰি এটা পৰীক্ষাত ভাল কৰি বাকীবোৰ পৰীক্ষাত বেয়া ফল দেখুৱালে তেওঁক কৃতী ছাত্ৰ বুলি কোৱাৰ অৰ্থ নাথাকে। আনহাতে প্ৰথম দুই-তিনিটা পৰীক্ষাত সাধাৰণভাৱে পাছ কৰি ছাত্ৰজনৰ বা ছাত্ৰীগৰাকীৰ শেষৰ পৰীক্ষাটোত উত্তম ফল দেখা গ'লেও তেওঁক কৃতী ছাত্ৰ বা কৃতী ছাত্ৰী বুলি ক'ব পাৰি। আচলতে প্ৰথম পৰীক্ষাৰ পৰা শেষৰটো পৰীক্ষা পৰ্য্যন্ত উৎকৃষ্ট ফল দেখুৱাব পৰা জনেই কৃতী ছাত্ৰ বা কৃতী ছাত্ৰী।

দেখা যায়— সাধনাৰ দ্বাৰাহে জীৱনত কৃতিত্ব লাভ কৰিব পাৰি। ছাত্ৰ-জীৱনত অধ্যয়ন কৰা কামটো সাধনাৰ নামান্তৰ মাথোন। যিজন ছাত্ৰই অধ্যয়নক সাধনা হিচাপে লব পাৰিছে তেওঁৱেই পৰীক্ষাত কৃতিত্ব দেখুৱাব পাৰিছে। সাধনাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ কিছুমান নিয়ম-প্ৰণালী থাকে। সেইদৰে অধ্যয়নৰ সন্দৰ্ভতো নিয়ম-পদ্ধতি আছে। যোগ্যবান শিক্ষা গুৰুসকলে ফলদায়ক অধ্যয়নৰ পদ্ধতিবোৰ দেখুৱাই দিয়ে আৰু বিদ্যাৰ্থীসকলে তাক অনুসৰণ কৰিব জানিব লাগে। অভিভাৱক আৰু ঘৰুৱা পৰিবেশৰ ওপৰত বিদ্যাৰ্থীৰ অধ্যয়ন-পদ্ধতিৰ সাৰ্থকতা ভালেখিনি নিৰ্ভৰ কৰে। অধ্যয়নেই হওঁক বা আন কামেই হওঁক তাৰ সুফল বা কৃতিত্ব একক চেষ্টাৰে লাভ কৰা টান; কাৰোবাৰ কামৰ সুফল প্ৰাপ্তিত নানা দিশৰ প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষ অৰিহণা নিহিত থাকে। ছাত্ৰৰ পক্ষে একাগ্ৰতীয়া অধ্যয়ন, নিৰলস চেষ্টা, আত্ম-চেতনা, দায়িত্ব-বোধ, প্ৰতিযোগিতাৰ মনোভাৱ আৰু আত্ম-প্ৰতিষ্ঠাৰ দৃঢ়তা থাকিলে জীৱনত বেছিভাগ কামতে কৃতিত্ব লাভ কৰিব পাৰি। ●

তিনিটা কবিতা

নীলমনি ফুকন

এক

ভুলতে তোমাক বিছনাখনত
খেপিয়াই ফুৰিছিলো,
তুমি যে পৰ্বতটোৰ নামনিত
তিল ফুল হৈ
ফুলি আছা

দুই

নৈখনৰ পাৰেৰে বাটটো
আধা পোত গৈ পৰি থকা
সাপ এটাৰ দৰে বাটটোৰে
চুলি মেলি ঘূৰি আহিল
এগৰাকী তিৰোতা
নুমাই যোৱা নক্ষত্ৰৰ দেৱী
আৰু পিছে পিছে
জোনটোলৈ আঙুলিয়াই অহা
বোবা এটি শিশুৰ
শীতল পদশব্দ

তিনি

ঘূৰাই দিয়া মোক গঙা-চিলনীবোৰ
লুণীয়া পানীৰ চকুবোৰ
মাছবোৰৰ সতে মাৰ যোৱা ঢৌত
মই আকৌ জপিয়াই উঠোঁ
আৰু তোমাৰেই বাহু বন্ধনত ধৰা দিওঁ
মাজৰাতি হৈ। ●

बिस्मरण

प्रभु दयाल

तुझे अपनी सांसो में समेटे
दौड़ता जबमैं पहुँचा झील
के किनारे,
अपनी सासों के आखिरी
रंगभर रहा था
डूबता सूरज पानी की
लहरों में ।
लालथा भीलनी सांझ
का आँचल ।
किसी कापालिक के हाथ में
थी किनारे पर बंधी नाव ।
घुटने के बल बैठा था, मैं,
मुझे होश नहीं उसके बाद
यह मेरा कौन सा जन्म हैं ।

धुंध का कफन

प्रभु दयाल

सार्पनी सी चलती है
सासों कीनदी
मन की घाटियों में ।

फैला हुया है रेतीला
पथराया किनारा ।

जलता है चाँद
जलता है अंधेरा
जलता हूँ मैं भी कितना
इस धुंध के कफन में ।

जब सेंक रहे होते हैं लोग
अंगिठी में अपने हाथ
झरने की खोज में ।

অনামিকা

শ্ৰীনৱজ্যোতি শৰ্মা
স্নাতক, তৃতীয় বৰ্ষ

মিঠ্যা এটি অনুভূতি
মিঠ্যা এটি মন
হেৰাল বহুবাৰ য'ত
তেজাল বুকুৰ শত
সতেজ-সজীৱ স্পন্দন ।
আশাবোৰে যাৰ
মুমূৰ্ষ দেহত মোৰ
আঁকি দিলে বহু আলিঙ্গন;
দুচকুতে দিলে সানি
জীৱন জয়ৰ সপোন
পূৰাৰ সূৰুযৰ দৰে
ৰক্তিম এমুঠি শিখা
কোন সেই অনামিকা
তুমি জানো জানা........??●

আন্ধাৰে-পোহৰে

শ্ৰীসঞ্জীৱ বৈশ্য
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

ধ্বনিময় নদীখনে যেতিয়াই কাঢ়িয়াই আনে
কামনা মিশ্ৰিত সুগন্ধি পাহ
বুলবুলিৰ বুলনি ঘৰত
টিপটিপকৈ জ্বলে পথাৰৰ জোনাকী
গান গোৱা পখীয়াই
ডেউকাত জুনুকা পিন্ধিলেই
মই পাওঁ
কণ্ঠৱতী পথাৰ গৰ্ভৱতী হোৱাৰ উমান,
অনুভৱ কৰোঁ
শস্যৰ ঘ্ৰাণেৰে শীতল হোৱা
ৰতাহী অতিথিৰ লৱণু কোমল
হাতৰ মৃদু পৰশ ।
আজলী যুৱতীৰ কোমল অন্তৰত
ভাকুট-কুটাই গুচি যায়
মৃগয়াৰত প্ৰেম ভোকাতুৰ
কোনো এক সুশীল ৰাজন ।
ৰূপকথাৰ ভোমোৰাৰ দৰে
কোনেনো গুপুতে গাই নিচুকণি গীত
খবৰ বিয়পি পৰে
আন্ধাৰে-পোহৰে । ●

মোৰ অস্তিত্ব

সুৰেশ কুমাৰ বার্মা
প্রাক্তন ছাত্র

যুগ যুগ ধৰি পৃথিৱীলৈ আহোঁ মই
বিভিন্ন ৰূপ লৈ;
ময়েই হৰজত ময়েই যিশু
ময়েই বুদ্ধ, জৈন, কবীৰ।
প্রচলিত কু-সংস্কাৰক আঁতৰাই,
আনিবলৈ বিচাৰিলো শান্তি ঘূৰাই
সেয়ে,
নতুন সংস্কাৰ কৰিছিলো প্রতিষ্ঠা।
কিন্তু, মোৰ এই সংস্কাৰক তোমালোকে দিলা
ধর্ম নাম।
ধর্মৰ মর্মার্থ পাহৰি মোক কৰিলা খণ্ড-বিখণ্ড
মোকেই কৰিলা বদনাম;
মোৰেই নাম লৈ কটাকটি কৰি
বোৱালা ভ্রাতৃৰ তেজৰ নৈ
নিজ ধর্ম প্রতিষ্ঠাৰ অজুহাত লৈ।
মইতো কোৱা নাছিলো
মোক খণ্ড-বিখণ্ড কৰিবলৈ
কোৱাতো নাছিলো মই
ধর্মক লৈ হাঁহাকাৰ কৰিবলৈ।
মাথো কৈছিলো,
মানুহৰ দৰে জীয়াই থাকিবলৈ।
হায়!
নাই আজি মোৰ কোনো অস্তিত্ব
আজি মই হ'লো মাথো
শত-শতাব্দীৰ ইতিহাসৰ চৰিত্র। ●

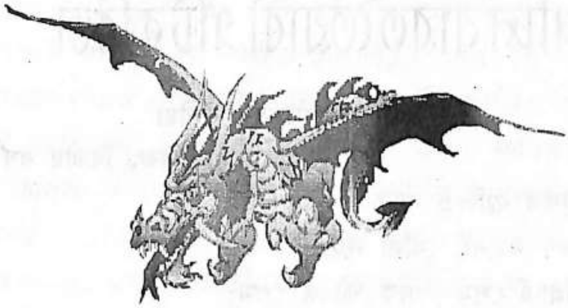

কালচক্র

পার্থ দাস
স্নাতক, দ্বিতীয় বর্ষ

কালচক্র ঘূৰি আছে,
মানৱ জীৱন যুঁজি আছে।
নিঃশেষ এক প্রাপ্তিৰ বাবে,
প্রাণ পণে দৌৰি আছে॥
কিয় বাৰু আজিৰ মানুহ ?
ইমান হ'ল ক্ষীণমনাহ ??
উত্তৰ বিচাৰি ফুৰো,
এতিয়ালৈ নাই জনা॥
নতুন যুগৰ নতুন প্রাণে,
পাপ পুণ্য নেজানে।
মনুষ্যত্বৰ অর্থ বাৰু,
সিহঁতে বুজি পাবনে ?
বর্তমানৰ মানুহবোৰ,
সমকক্ষ হ'ল জন্তুৰ।
ভাবিবৰ সময় নাই,
প্রাপ্তিৰ বাবে ক্ষুধাতুৰ॥
প্রত্যাৱর্তন হ'ব বুলি........
সকলোৱে বৈ আছে—
কিন্তু সময়ৰ কালচক্র,
নিঃশেষ, গৈ আছে॥
দিন গৈ ৰাতি হ'ব,
সময়ও ঘূৰি যাব।
জানো বাৰু, আজিৰ মানুহ,
প্রগতিৰ লগ হব॥ ? ●

সেদিন নাৰত তৈয়াৰী এটি কবিতা

ৰামেশ্বৰ বনীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

বন্দুকৰ গুলিত ৰাতি নুপুৱায় !
বাৰুদ মানেই ধোঁৱা নহয়;
ধোঁৱাত প্ৰেম— এক জীৱন্ত প্ৰেম;
তোমাৰ আৰু মোৰ
জীয়াই থকাৰ;
মৰিচিকা দূৰৈৰ পৰা,
মোৰ দৃষ্টিৰ পৰিসৰত
তোমাক ভাৱো মই,
মোৰ অনুভূতিত তুমি--
মাথো ছায়া-মায়া-কায়া
হঠাৎ ক্ষুধা উপজে
জীয়াই থকাৰ আৰু প্ৰেৰণাৰ ।
বুক ভাঙি দেখুৱাব নোৱাৰো মই;
মোৰ জীৱনৰ স্পন্দন হেৰাই গ'ল;
দুৰ্গম পথৰ,
আলি কেঁকুৰিত
হয়তো তুমি বিচাৰি নেপাবা
জনমে জনমে
তুমি জানো এতিয়াই নিদিবা ?
অন্তৰেৰে ভালপাওঁ তোমাক সীমাহীন
কিন্তু জোখ-মাখ দিব নোৱাৰো তাৰ
লেখমান;
মাথো হৃদয়ত উম দি মোৰ মৰম
ৰক্ষা কৰিবা জনমে জনম ॥ ●

উপলব্ধি

সবজু কাকতি
কাৰ্যালয় সহায়িকা

বিক্ষিপ্ত আৱৰ্জনাৰ
মাজে মাজে
সৰু সৰু
পোহৰৰ কণিকা ।
বিলুপ্ত আন্ধাৰৰ
আঁৰে আঁৰে
কণ কণ
জোনাকৰ ৰশ্মি ।
বিশুদ্ধ পোহৰৰ
কাষে কাষে
চিকি্ মিকি্
মুকুটাৰ চাকি
বিকৃত সৌন্দৰ্যৰ
কোঁহে কোঁহে
মিঠা মিঠা
অন্তঃসত্বাৰ আমেজ ।
বিমুক্ত শূন্যতাৰ
স্তৰে স্তৰে
ৰিম্-ঝিম্
সোণোৱালী ভৱিষ্যত ।
বিমূৰ্ত মুহূৰ্তৰ
পাহে পাহে
ৰিণিকি ৰিণিকি
নতুনৰ গতি । ●

তত্বাৱধায়কৰ কলম

"লেখিলেই সাহিত্য নহয়, ঠিক যি দৰে আঁকিলেই ছবি নহয়, গুণ গুণালেই গান নহয়, অথবা কঁকালটো ভাঙিলেই নাচ নহয়।" ড° মহেন্দ্ৰ বৰাৰ এই কথাষাৰৰ আঁত ধৰি আমিও কওঁ মুখৰ কথাতেই সাহিত্যৰ সৃষ্টি নহয় নাইবা ইচ্ছা কৰিলেই সাহিত্যৰ সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰি। তাৰ বাবে প্ৰতিভাৰ লগতেই সাধনাৰো দৰকাৰ। এটা জাতি প্ৰতিবিম্বিত হয় সেই জাতিৰ সাহিত্যত। আন কথাত জাতিৰ অতীতৰ লগত চিনাকি হ'ব পাৰি সেই জাতিৰ সাহিত্যৰ মাজেৰে। সেই দৃষ্টি-কোণৰ পৰা চাবলৈ গ'লে সাহিত্য ইতিহাসৰো সমল। সম-সাময়িক পৰিবেশক বাদ দি সাহিত্য সৃষ্টিৰ কথা চিন্তাই কৰিব নোৱাৰি। একোখন পুথিত প্ৰকাশিত হয় ব্যক্তি আৰু সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি। সুস্থ ব্যক্তিত্ব আৰু সবল সমাজৰ চিত্ৰ অঙ্কিত হয় শিল্পীৰ তুলিকাত, যুগ-জয়ী শিল্প ৰূপে; সাহিত্যিকৰ কাপত সৃষ্টি হয় কালজয়ী সাহিত্যৰ পুৰাৰ ৰঙা বেলিৰ ছবিৰ দৰে। সমাজৰ এটা অস্থিৰ বাতাবৰণে সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক অনিশ্চতাই, অস্থিৰতাই যুগে যুগে মানুহৰ সমাজক প্ৰেৰণা যোগাই যোৱা সাহিত্যৰ সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰে, যিটো আজিৰ অসমত প্ৰৱাহমান। সেয়ে আমি আশা কৰো এখন সমাজৰ, যিখন সমাজে যুগে যুগে মানুহক প্ৰেৰণা যোগাব মানুহ হৈ জীয়াই থকাৰ, যিখন সমাজত আগবাঢ়ি আহিব শিল্পী– পুৱাৰ সুৰুযৰ ছবি আঁকা।

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ শুভাৰম্ভ হয় ইং ১৯৮৩ চনৰ ৭ নৱেম্বৰৰ এক শুভ লগ্নত। যোৱা দশকত এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কোনো আলোচনী প্ৰকাশ কৰিব পৰা নহ'ল। এই বেলি মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ প্ৰথম প্ৰয়াস। আলোচনী এখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰাই নহয়, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চিন্তা চৰ্চা প্ৰকাশ কৰাৰো উৎকৃষ্ট মাধ্যম। আমাৰ এই প্ৰথম প্ৰচেষ্টাৰে ভৱিষ্যতৰ বাবে সাহিত্যৰ ভেঁটিত সামন্যতম হ'লেও অৰিহনা যোগোৱাৰ নতুন পথ মুকলি কৰিবলৈ মানস কৰিছোঁ। আশা ৰাখিছো, 'কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী'খনে পৰৱৰ্তী কালত উপযুক্ত শিল্পীৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰিব।

আলোচনীৰ তত্বাৱধায়কৰ দায়িত্ব লৈ নিজকে দুৰ্ভগীয়া যেন লাগিছে। কিয়নো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ফালৰ পৰা উচ্চ মানৰ ৰচনা

আমাৰ হাতত দিব নোৱাৰিলে, আকৌ আলোচনী সম্পাদনা সমিতিৰ আন সদস্যৰ পৰা আমি বিশেষ সহায় নাপালো। তথাপিও মহাবিদ্যালয় কর্তৃপক্ষৰ উৎসাহ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত ওতঃপ্ৰোত ভাৱে জড়িত আমাৰ সহকর্মী তথা প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক মুৰালী কৃষ্ণ শৰ্মাৰ বিশেষ সহায় পালো। ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ সহকৰ্মী বিজয় কলিতা, স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত আৰু গ্ৰন্থগাৰিক প্ৰশান্ত ডেকাই এই ক্ষেত্ৰত সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালে। তেখেত কেউটিলৈ আমাৰ কৃতজ্ঞতা যাচিছোঁ। এইক্ষেত্ৰত দুই এজন ছাত্ৰই আমাৰ ওচৰ চাপিছিল, তেওঁলোকলৈও আমাৰ মৰম-চেনেহ থাকিল।

আলোচনী এখন উচ্চ মানদণ্ডৰে প্ৰকাশ কৰাটো তেনেই সহজ নহয়। আমি আগতেই উল্লেখ কৰিছো যে কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ প্ৰসৱ বেদনা নেওচি ইয়াক সুস্থ সবল কৰি আগবঢ়াই নিওতে কৰবাত অনিচ্ছাকৃত ভাৱে উজুতি খোৱাটো তেনেই স্বাভাৱিক। উজুতি খোৱাৰ বাধা আঁতৰাই সুধিজনে নানা পৰামৰ্শৰে ইয়াক আগবঢ়াই নিব বুলি আশা কৰিলোঁ। ইতি–

দীপক বৰ্মন
২৭/১০/৯৭
তত্বাৱধায়ক
কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য
মহাবিদ্যালয় আলোচনী

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ

পৰিচালনা সমিতি

শ্ৰী যুত ৰমেন্দ্ৰ নাৰায়ন কলিতা
সভাপতি

শ্ৰী যুত সুৰজিত মিত্ৰ
সম্পাদক

শ্ৰী যুত হিতেশ ডেকা
অধ্যক্ষ

শ্ৰী যুত ৰাধেশ্যাম তিৱাৰী
উপাধ্যক্ষ

ডঃ বন্ধুৰাম ডেকা
সদস্য

শ্ৰী যুত জিতেন্দ্ৰ নাথ ভূঞা
সদস্য

শ্ৰী যুত ৰমনী বৰুৱা
সদস্য

শ্ৰী যুত ভূপেন সিং
সদস্য

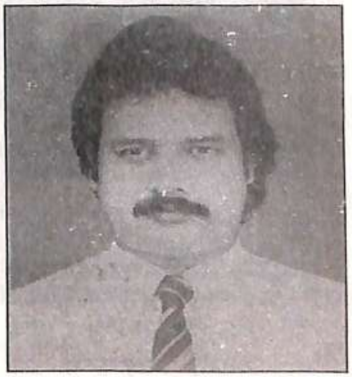

শ্ৰী যুত অনিল কলিতা
সদস্য (সহযোগী)

ক্ৰমশঃ

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহবিদ্যালয়ৰ

পৰিচালনা সমিতি

ডঃ লক্ষ্যহীৰা দত্ত
বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিনিধি

শ্ৰী যুত ৰমেশ চৌধুৰী
দাতা-সদস্য

শ্ৰীযুত দীপক বৰ্মন
শিক্ষক প্ৰতিনিধি

শ্ৰী যুত বিজয়ানন্দ চৌধুৰী
সদস্য (সহযোগী)

শ্ৰী যুত মূৰালী কৃষ্ণ শৰ্মা
শিক্ষক প্ৰতিনিধি

(পৰিচালনা সমিতিৰ মাননীয় সদস্য
শ্ৰীযুত অনিল কুমাৰ শৰ্মা আৰু বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিনিধি
শ্ৰীযুত শ্ৰীনাথ বৰুৱা দেৱ ফটোত অনুপস্থিত)

সম্পাদনা সমিতি

বহি থকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) অধ্যাপক দীপক বৰ্মন (তত্বাবধায়ক), শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা (সভাপতি), অধ্যাগিকা শ্ৰাৱনী ভদ্ৰ (সদস্যা)।

থিয় হৈ থকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) বীৰেন হালৈ (সদস্য), বিপুল কলিতা (সম্পাদক), শৈলেন্দ্ৰ শৰ্মা (সদস্য), জলেশ্বৰ গিৰি (সম্পাদক)।

১৯৯৬ চনৰ ৫ ডিচেম্বৰ ভৱনৰ আধাৰশিলা স্থাপন অনুষ্ঠানত শিক্ষকবৃন্দৰ তৰফৰ পৰা অধ্যাপক শ্ৰীমূৰালী কৃষ্ণ শৰ্মাই অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী **শ্ৰীযুত প্ৰফুল্ল কুমাৰ মহন্তক** স্মাৰকপত্ৰ প্ৰদান কৰা অৱস্থাত

১৯৯৭ চনৰ নৱাগত আদৰণি সভাত ভাষনৰত অৱস্থাত

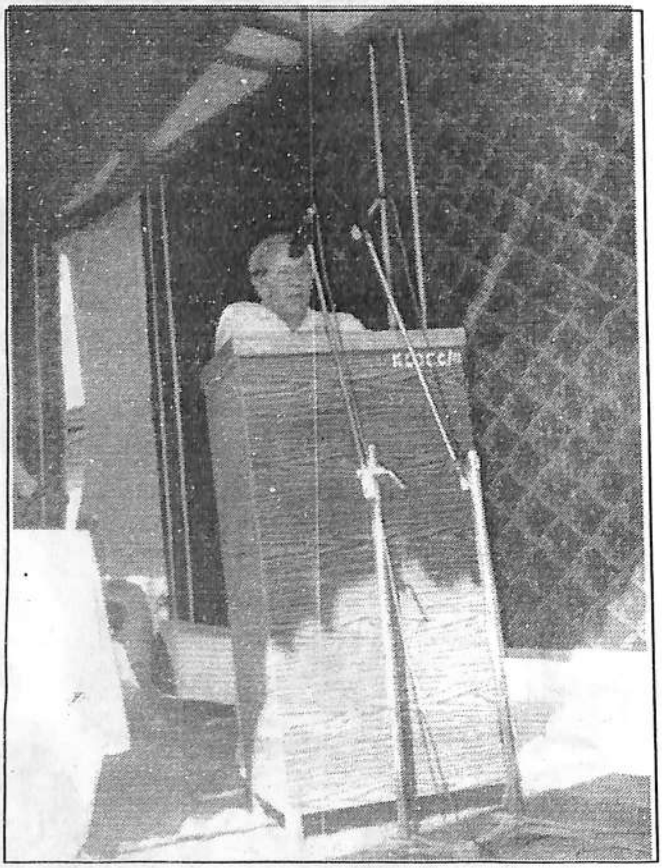

অসমৰ মাননীয় উচ্চ শিক্ষামন্ত্ৰী
শ্ৰীযুত থানেশ্বৰ বড়োদেৱ।

ছাত্ৰ একতা সভা

বহি থকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) তত্বাৱধায়ক সকল - অধ্যাপক দীপক বৰ্মন (আলোচনী, লঘুখেল বিভাগ), অধ্যাপিকা শ্ৰাৱনী ভদ্ৰ (সাংস্কৃতিক বিভাগ), ৰুন্‌জুন্ ফুকন (ছাত্ৰী জিৰনী কোঠা), শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা (সভাপতি), ৰাধেশ্যাম তিৱাৰী (তত্বাৱধায়ক ছাত্ৰ একতা সভা), অধ্যাপক প্ৰভাত চন্দ্ৰ কাকতি (গুৰু খেল বিভাগ), অধ্যাপিকা অসীমা শৰ্মা বৰা (সমাজ সেৱা বিভাগ), অধ্যাপক মুৰালী কৃষ্ণ শৰ্মা (ছাত্ৰ জিৰনী কোঠা), বিজয় কলিতা (তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা বিভাগ)।

থিয় হৈ থকা ঃ(বাওঁফালৰ পৰা) সম্পাদক সকল-শ্ৰী বিপুল কলিতা (আলোচনী, লঘু খেল বিভাগ), দ্বীপন দাস (সাংস্কৃতিক বিভাগ), বিকাশ কুমাৰ পিন্‌চা (তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা বিভাগ), জলেশ্বৰ গিৰি (সাধাৰণ সম্পাদক, আলোচনী), সুমিত কুমাৰ আগৰৱালা (সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক), শৈলেন্দ্ৰ শৰ্মা (গুৰু খেল বিভাগ), লক্ষ্মীকান্ত শৰ্মা (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি), ৰাজেশ শেঠিয়া (ছাত্ৰ জিৰনী কোঠাৰ সম্পাদক)।

ঃ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক - অধ্যাপিকা সকল ঃ

বহিথকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) উপাসনা চক্রবর্ত্তী (অর্থনীতি), স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত (অসমীয়া), ৰুন্‌জুন্ ফুকন (গনিত আৰু পৰিসংখ্যা), শ্বৰেৰা ইচ্‌লাম (অর্থনীতি), নৰকুমাৰ গোস্বামী (বাণিজ্য), শ্রীযুত হিতেশ ডেকা (অধ্যক্ষ), ৰাধেশ্যাম তিৱাৰী (উপাধ্যক্ষ), প্রভাত চন্দ্র কাকতি (হিচাপ বিজ্ঞান), দীপক বর্মন (অসমীয়া), ভৱভূতি শর্মা (ব্যবসায় পৰিচালনা), মূৰালী কৃষ্ণ শর্মা (বাণিজ্য)।
থিয়হৈ থকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) জয়শ্রী পাঠক (গণিত আৰু পৰিসংখ্যা), অন্‌জিতা বৰা (ইংৰাজী), প্রার্থনা বৰুৱা (ইংৰাজী), পার্বতী মজুমদাৰ (বাংলা), শ্রাৱনী ভদ্র (বাংলা), মালামনি দাস (ব্যৱসায় পৰিচালনা), ৰুনুমনি লহ্‌কৰ (বাণিজ্য), পূর্ণিমা সিং (হিন্দী), অসীমা শর্মা বৰা (ব্যৱসায় পৰিচালনা), বিজয় কলিতা (হিচাপ বিজ্ঞান), প্রশান্ত কুমাৰ শর্মা (বাণিজ্য), বিপুল কলিতা (হিচাপ বিজ্ঞান), অর্চনা বৰা আৰু জয়শ্রী ডাম্ পালচৌধুৰী অনুপস্থিত।

কাৰ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰী বৃন্দ

বহি থকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) আফ্‌জল হুচেইন (কাৰ্যালয় সহায়ক), প্ৰফুল্ল বৰ্মন (কাৰ্যালয় সহায়ক), প্ৰশান্ত কুমাৰ ডেকা (গ্ৰন্থগাৰিক), ৰীণা দাস, সৰযু কাকতি (কাৰ্যালয় সহায়িকা), গৌতম চৌধুৰী, হৰিনাৰায়ণ চৌধুৰী (কাৰ্যালয় সহায়ক)
থিয় হৈ থকা ঃ (বাওঁফালৰ পৰা) গিৰিশ ডেকা, হেমন্ত ডেকা (চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী), পৰেশ কলিতা (কাৰ্যালয় সহায়ক), ৰাতুল মেধি, হেমেন বৰ্মন, শিৱচৰণ দাস, মদন শৰ্মা (চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী)

কে.চি. দাস কমাৰ্চ কলেজ

K.C. DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

ENGLISH SECTION

FIRST ISSUE

SESSION : 1996-97

Prof-in-charge :

Dipak Barman

Editors :

Jaleswar Giri

Bipul Kalita

BRIEF HISTORY OF THE COLLEGE

–R. CHOUDHURY,
DONOR

"K.C. Das Commerce College," a second of the kind of this great city of Guwahati, has come to the present hopeful and solid foundation after passing through many ups and downs in its development– from 1983 to this date. In the year 1983, the expanding city of Guwahati had only one college in the Commerce stream and that too in the eastern part, thus making it difficult and expensive to pursue study of Commerce subject for many willing and deserving students living in the western part. Therefore, the public of west Guwahati keenly felt that they should start another Commerce College to satisfy the desire and demand of a sizeable number of students who wanted to pursue their studies in Commerce subjects. Their cause was taken up by a few young men and women of the locality under the joint leadership of late Dwijen Talukdar, Professor Dhirendra Nath Kalita, Sri Paresh Pathak, Sri Bhubaneswar Talukdar and Mrs. Minaty Choudhury. All of them were known educationists and social workers.

February 19 of 1982 was a memorable day for the college because on that day a public meeting was held at Sona Ram H. S. School and the unique decision was taken to start a Commerce College and a strong committee was formed with unanimous public approval. But this initial public enthusiasm got dampened when the Gauhati University Authorities notified objections to starting of Colleges without their proper approval. A meeting of the Committee was held at Sona Ram H. S. School on 1.8.82 to discuss the circular and most of the members expressed their opinion against starting the College and dissolved the committee in the same meeting. Undaunted by this cold shouldering, indomitable aforesaid young men and women called a meeting of same interested and dedicated persons at Haripriya Primary School on 20.9.82 and decided to start the Commerce College from 1983-84 session and formed a committee with Late Dwijen Talukdar, Professor Dhiren Kalita, Paresh Pathak, Bhubaneswar Talukdar and Mrs. Minaty Choudhury to convene a public meeting for this purpose. According, second public meeting was held on 11.8.83 at Pragjyotish College. This meeting took the crucial decision to start functioning of the new Commerce College known as Kamrup Commerce College from academic session 1983-84 and formed 15 members sponsoring committee with Principal Tarini Kanta Barooah as President.

The task before the College sponsoring committee was stupendous. Fund

raising became most difficult problem. As the time was very short the committee made frantic effort for mobilisation of Fund, but without any positive response from any corner. The members of the sponsoring committee along with my wife Mrs. Minati Choudhury, a member of the committee approached me at my residence "Satyam" at Bharalumukh and requested me to bear the expenditure to start the college and thereafter I readily expressed my willingness to meet the initial cost of functioning of the college and thanked the committee for taking a bold decision to start another commerce college in western part of ever expanding city of Guwahati. My gesture encouraged the sponsoring committee of the proposed commerce college of West Guwahati and started the classes for the first batch of the pre-university commerce student from 7th November, 1983. The managing committee of local Sona Ram H. S. School was generous enough to give permission for holding commerce classes in the evening in the school premises.

For shouldering financial burden gracefully by me the members of the sponsoring committee was overwhelmed and decided in its meeting held on 2.9.83 to rename the College after the name of my revered father, Late Keshab Chandra Das as "Keshab Chandra Das Commerce College." My father late K.C. Das born in 1887. He had a brilliant academic career, and was a scholar. He graduated from the Calcutta University in Arts in 1906, when Ashutosh Mukherjee was the Vice-Chancellor and got his bachelor's degree in Teaching. He served as D.I. of School in Nowgong promoted as Assistant Inspector of School and then Inspector School taking charge from the illustrious late Sarat Chandra Goswami when late Goswami was promoted as the then 1st Indian D.P.I. of Assam from Mr. Small. He was an educationist per excellence and retired from service in the year 1939. He died in 1950 on 13th May at the age of 72. After his retirement, the Government recalled him to re-constitute the education manual of Government of Assam.

However trouble faced by the college were not over. The want of a plot of land of its own and building hampered further development of the college. Initially though the Government of Assam allotted a plot of land measuring 3 bighas 5 lechas at Fancy Bazar (near District Jail) in 1987, unfortunately in March 1989 this allotment was cancelled by the Government for reasons best known to the Government. With constant approach to the state Government, the college was, however, allotted another plot of marshy land measuring 10 bighas at Chala Beel at Chatribari near Gosala in 1992. The College had to face many problems and obstruction for approach road, in developing the marshy and low lying areas to make it suitable for construction of college building. The sponsoring committee had to make extra effort to build an approach road to the college. Special care was also taken for drainage system of the area. Thereby the entire area had a great boost to the environment than what it existed. Thanks to the construction committee of the college, headed by Prof. Dhinendra Nath

Kalita. The plot development and building construction work progressed on war footing. The college authority, myself, students teachers, and all other well wishers could have a sigh of relief when at last, the college so long functioning at Sona Ram H.S. School in a most cramped way could shift it permanently to its own land and building on 30-11-94. It is really a most memorable day for the college when the Second Commerce College in Guwahati, the premier city of Assam, came into being. It is noteworthy that the construction of the college building started in May, 1994 was completed within record time of seven (7) months as stipulated. The college has now all the five classes of 2 years Higher Secondary and 3 years T.D.C. course of Commerce stream. T.D.C. classes having been started from 1987-88.

Passing through all these vicissitudes, the K.C. Das Commerce College now stands on own. It is needless to say that all this achievement could only happen due to the untiring and sustaining efforts of all the pioneers of the college with all support and sincere co-operation of the college teaching staff, workers, students and other well wishers from the public. Given this help, sympathy and co-operation, the college now justifiably be assured of further success in the field of bright academic performance by its students, while the teaching members will continue to provide the inspiration needed, as wanted in their profession. Let the K.C. Das Commerce College shine as the pioneer institution of Commerce and business education in the light of present day demand for economic, industrial and commercial progress for the benefit of all the public living in Assam.

One must remember with gratitude the services rendered to this institution by many who are no more in this world with us. Among them mention may be made of Late Tarini Kanta Baruah, who was the founder President, Late Dwijen Talukdar, Late Dr. Kalicharan Das, Late Ghanashyam Choudhury founder member of the management committee and Late Gadadhar Sarma who rendered services to the college till his death.

Presently, the College is managed by the Governing Body headed by its President, Shri Ramendra Narayan Kalita, Local M.L.A. and Minister Govt. of Assam and doing a lot for the Development of the College. I believe, this college instituted in memory of our revered Father will shine more and more and grow to a Premier Educational Institution in the Country under his able guidance.

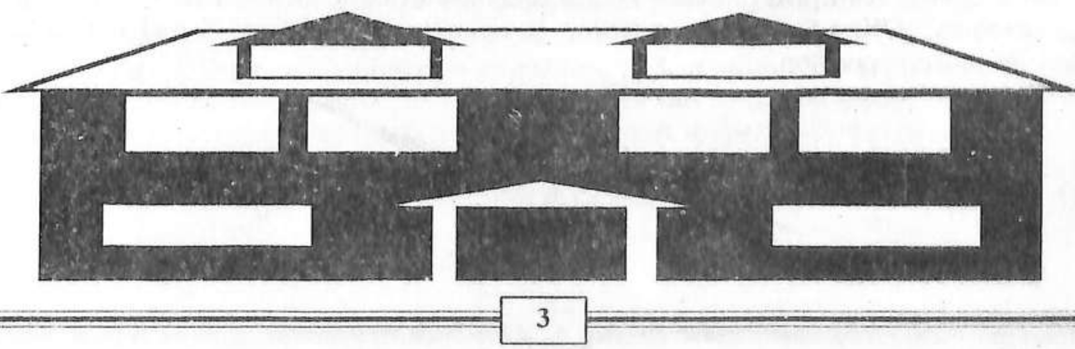

'K.C. DAS COMMERCE COLLEGE' AS I SEE IT.

SURAJIT MITRA
SECRETARY,
GOVERNING BODY,
K. C. DAS COMMERCE COLLEGE

Writing for the first time for a Magazine which I always hoped would be published during my tenure as the Secretary of the Governing Body give me a lot of pleasure.

Today, K. C. Das Commerce College with 1500 Students, Lecturers and Office Staff is a really of life. But this has been made possible by Shri Ramesh Chandra Choudhury, who in the year 1983 floated the idea of establishing the second Commerce College in the City. Shri Choudhury was helped in his endeavour by his wife Srimati Minati Choudury, and also by two Secretaries of the Governing Body Shri Paresh Pathak and Shri Dhiren Kalita.

Shri Dhiren Kalita deserves a special mention, as Shri Kalita did a wonderful job during his terms as Secretary of the Governing Body, and shifted the College to its permanent place, from where we function today.

The Goverment of Assam vide order dated 22/01/96 reconstituted the Governing Body of K. C. Das Commerce College, and made me the Secretary of the Governing Body. The reconstituted Governing Body consisted of members from different walks of life but each one having a place of their own in their respective field.

I was young, on 26/01/96 the day I took charge as the Secretary, the agenda for the first meeting was tough but after the meeting was over I realised that I made it, and I have never looked back from there.

Today, the College is on the verge of receiving deficit-grant-in Aid from the Government of Assam. Did I as the Secretary of the Governing Body fulfill the hopes and aspiration of the Students, Lecturers and the Office-Staff? The answer to this question lies on others. But one thing I have realised during my term is that, there is lot more to do.

I specially remember our President Shri Ramendra Narayan Kalita, now a Minister of the Government of Assam who gave me a free hand to handle the affairs of the College. Our present Principal is also a man with vision. I hope his dream of seeing a full-fledged Commerce College with post graduate course becomes a reality. Before I pen off I thank all the teachers', Office-Staff without whose co-operation the College would not have reached its present position.

INDISCIPLINE AMONG STUDENTS

GOVIND GOSWAMI
T. D.C. 1ST.YEAR.

The modern India is facing many problems Political, Social, Educational and Economic. Since the dawn of freedom our leaders have been trying to solve all these problems sincerely and they have been successfull to a great extent in their efforts. The greatest problems which have become more complicated with the passage of time is that of Students indiscipline. It is really a sorry state of affairs that the future makers fo India are indisciplined and unruly. The salvation of India lies in the permanent solution of this problems.

None-can deny the fact that Students in India are indisciplined. There can be differences of opinion about the causes of this widespread unrest.

Firstly, our Educational system, it is really unfortunate that even after a period of fifty years of India Independence we have not been able to involve a well planned system of Education. still depends upon the old system of instructions which is the product of the foreign brains. The present system of Education does not equip a Bey for the long battle of life. He gets Education because he has got a chance to receive Education, he himself has no interest in it. Secondly, power politics has stepped into holy sphere of Education. Petty politicians have made the Students tools in their hands and have poisoned the whole atmosphere. Education and Politics are wholly opposed to each other. Educational Institution should be kept free from the Politics. They are two different streams which can not how side by side in the campus of any Educational Institutions. Students life is time for preparations. The Student must get prepared by parts in the School debates, School administration, the Student should also so social services in their long vacation. This will bring them in contact with the masses and when they will actually go to ask for vote by reason of the previous occasional contact, they will be received as friends rather than as strangers.

Thirdly, our Educational System does not put much importance in moral instructions. India is a secular country but it does not mean that student should not be taught fundamental truth of all religious.

Fourthly. our system of Examination is ill concerned. It does not test the true knowledge of an Examinee. Lastly, the majority School and Colleges do not have sufficient arrangement of games and sports. After the teaching hours, the Students move about in the streets and indulge in the various activities. In short, there should be some sound arrangment to divert their surplus energy into proper channels.

Students indiscipline is very harmful to the growth of democratic values. Indian democracy is passing through the formation stage of its Development. It requires good citizens to reach maturity and perfection. Democracy means liberty, fraternity and equality. But Liberty should not be confused with disobediance fraternity should not be taken for hooligenism and equality should not be considered synonymous with lawlessness. Indian democracy can never be safe in the hands of indisciplined citizens.

We are fluttering in a vaccum of moral values. We will have to renew moral values if we want to put a check to the present ever-growing student urnest. Moral instructions should be part and parcel of education. Examination system has to be changed Completely. The Teachers, parents, politicians and administrators have to be ideals in character.

A bad teacher creats a bad impression upon Students. A good teacher Commends universal respect and makes good Students. A Teacher, politician is a curse to the society. The whole atmosphere in Educational institutions has to be purified. Then we can think in terms of discipline among students.

'Love' - An Essay.

Md. Sajjad Hussain
H. S. 2nd Year.

The four letter-words 'Love' is secret to happiness, the only happiness worth enjoying. Love is the precious gift given to every human being by God. Love cannot only be a relationship between a male and a female. Love exists between a mother and a child, a teacher and student, rich and poor, old and young. These different kinds of love are sometimes expressed differently- such as the love between a mother and a child can be termed as 'care' between a teacher and a student as affection, between the rich and the poor as 'kindness'.

It is not necessary that love should always exist between two persons. A person may love an object, a piece of music or nature. To love itself is the truth; there shouldn't be particular time to love one another, but it should be life long because love makes life more meaningful. A person who does not a have the instinct of love is not a human being. The first sign of love is justice, and the fruit of justice is peace. So, we can say where there is love, there justice, where there is justice there peace, where there is peace there is everything.

'Love' is the most powerful weapon possessed by a human being. It is through love that an enemy changes into a friend, an uncivilized changes to a civilized person and an atmosphere of friendship and brotherhood pervades. This world wouldn't have existed without 'love'. Love is not circumscribed but universal. So, love the poor, the unfortunate, the neighbour, the stranger and the fellowmen. We should keep in mind that love is not giving but sharing. If love wouldn't have existed, this world would have been extinct by now. In the end we can say that love is something without which nothing is possible and through which nothing is impossible.

"God is good"

"Condensation Of Mind"

Yogita Gupta
T. D. C. 3rd Year

Human mind is anabolic when conceive any means to boast up the very mode of living and catabolic when plan to make explosives which ultimately can cause severe destruction to natural and geographical resources.

As we cannot count the number of tides occuring in the ocean in the similar manner we cannot count the number of mistakes we are commiting every now and then.

Though we can sit and watch the beauty and charm of the tides but the case with mind is exceptional and different, its adverse function will soon bring converse consequences. It will pave the way to ruin our golden life.

Now, the idea is liquidation can be a boon to the human's life The only way left to make people realize the apportunity that they lost in the past and now a commitment is essential, not to lose the same in the present and make a firm determination not to crept in the same prison losing all the charms of the future. Avail yourself completely to the given opportunity.

These are the best solutions to condense our mind to the reality.

"Robots"

(A Better Version of Human Beings)

By Utpaljit Barman
T. D. C. 1st. Year.

A robot is a man made machine capable of doing many tasks like humans within a changing environment. The robots can initiated some of the actions of humans. It can be programmed to do different things at different times. A robot which has a structure of a human being is known as Android.

The world 'robot' was coined in 1920 by Czech play wright Karel Capek. In his play "Rossums Universal Robots" the writer portrayed a society in which human like machines operate all the factories. The theme made a good science fiction stuff.

One of the first robotic device was the automatic pilot, introduced by the sperry Gyroscope company of USA in 1913. This relied on gyroscopes to sense whether the aeroplane is straying off course. Druing the 40's robots were used in atomic energy industry for handling radio active materials.

In the present time robots are used in different works. They are used in the automobile industry in the assembly line for various jobs like welding, instal seats in the car, place a battery in the engine compartment and install windshields by applying adhesives to the frames to fit the windsheilds. Industrials robots have also been used for laying under sea cables for telephones and under sea mineral explorations. They can also work in coal mines and oil fields. Robot have even venture out into outer space. Two such robot were sent to Mars in 1976 as part of the Viking Mission to explore the possibilities of life on Mars. Many other robots used by the army and police for bomb disposal have also been developed.

The scientists all over the world are the working day and night for developing better robots with better sense of touch, seeing, hearing, smelling and speaking. The scientist are also working to give the robots intelligence of their own.

In India different Institutions like the I.I.T. Delhi; Indian Institute of science, Banglore, Bhabha Atomic Research Centre, Bombay and many other institution are developing various types of robots.

So, the day is not far off when robots would take over from man most of the jobs which man used to perform in earlier times.

"Abuse Of Films"

Purna Ghale (Akash)
T. D. C. 1st Year
Yogendra Prasad Gupta
T. D. C. 1st Year

Film is a kind of visual education. In other sense we can call it is practical teacher. Teachers can give only technologycal knowledge but Film gives us practical approaches and gives us the chances of coming close with this world. By Film I donot mean the Film of ShahRukh Khan or Akshay Kumar, what I mean really is that the Film which has the Educative value.

But do you think the Film which has been made or which are on progress really givies us Education? In the name of Education they are simply deceiving the people. For example, the young boys sees the hero of Film how he defines and quarrelling with his parents for the sake of his sweet heart, they behaves in the same manner with their parents also.

A killer learns the treaks how to kill hertly and applied this treaks in his profession also. The best example is the way by which our former Prime-Minister, Late Rajiv Gandhi had been killed. More or less it is enduced from the Film "PRATIBANDH". Is this a Film, which on the part of entertaining people brings voilence and corruption in the country which in the Development marches towards the disaster?

In our country only the Commercial Films are made, the art Film vast made and whatever is made also is not allow to come among the people due to box-office attitude. There is also a tendency grown in the young generation to see sexual movies. The people get excited by seeing 'A' sign on the Film, banners or posters and make their mind to see that film. Even 10, 12 years of boys and girls are seeing purchasing tickets out-side the Cinema hall. They in the name of deceiving their parents deceives themselves.

If it is a Film, then our suggestion is that not to see this type fo Films. It is better to spent this three hours in the zoo by seeing different animals which is really pleased your mind.

WORDSWORTH'S TREATMENT OF NATURE

MRIGANKA BHUYAN
EX-STUDENT

William Wordsworth (1770-1850) occupies a prominent position among the great romantic poets of English literature. His chief glory as a poet lies in his dealing with nature. While his two great contemporaries namely, P.B. Shelly and John Keats are branded as poets of 'love' and 'Beauty' respectively, Wordsworth is acclaimed as a poet of 'Nature'. His poems are homely lyrics of both nature and simple rustic human life. A worshipper in the temple of nature, Wordsworth always found peace and order at the heart of the objects of nature.

As a poet of nature, Wordsworth is not much concerned with its sensuous manifestations or external beauty. Nature with its beautiful colour and smell is something more than its mere attractive form. In other words, he spiritualises and intellectualises nature. This can be seen in some of his familiar lyries like 'The Daffodils', 'Yarrow Unvisited', 'To the Cuckoo', 'To the skylark' etc. In the poem 'The Daffodils', the poet says that once he saw a host of golden deffodils, by the side of a lake, which were 'fluttering and dancing in the breeze'. The poet enjoyed their joyfull company with little thought what 'wealth' that show had brought to him in his later life. for, the poet says :

'For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;

In the same way, Wordsworth spiritualises the beatiful hilly river Yarrow in Scotland in his 'Yarrow Unvisited':

"If care with freezing years should come
And wandering seem but folly,-
Should we be loath to stir from home,
And yet be melancholy;
Should life be dull, and spirits low,
I will soothe us in our sorrow
The earth has something yet to show,
The bonny holms of Yarrow !"

In the poem 'To the Cuckoo', Wordsworth expresses his great enchantment to hear the song of the Cuckoo, the 'darling of the spring' and ponders whether he should call it a bird 'or but a wandering voice'. To the poet it is-

'No bird, but an invisible thing,

A voice, a mystery'

Which makes the earth appear to be 'an insubstantial fairy place'. The same spiritualisation also finds expression in another poem 'To the Skylark'. The song of the Skylark that soars high in the sky singing with a 'love-prompted strain' thralls the poet so much that he calls it an 'Ethereal minstrel ! pilgrims of the sky'.

According to Wordsworth, nature is like a moral teacher- a friend, philosopher and guide to man. When the poet observes the Primrose tree giving support to the periwinkle creeper thus showing nature's harmony, unity and co-operation, he at once laments-

"If such be nature's holy plan,
Have I not reason to lament
What man has made of man?"

(Lines written in Early spring)

Thus wordsworth in his treatment of nature is not content merely to rejoice. He tries to see more deeply and to find the secret springs of his joy. So he says that to him even the meanest of flowers that blow can give him "thoughts that do often lie too deep for tears". This deeper insight underlying Wordsworth's treatment of nature distinguishes him from many lesser poets. He looks on nature to hear "the still, sad music of humanity", and his portrayal of man seen against a background of nature gives rise to some of his best known poems, such as ' The Solitary Reapar' and 'Lucky' Wordsworth's solitary reapar is a rustic girls of scottish Highland. The poet saw her singing a melancholy strain as she was cutting and binding the grain alone in the field. He found her song more enchanting than that of the nightingle and the cuckoo. The poet listened to her song 'motionless' and still' and carried it in his heart-'long after it was heard no more'. wordsworth's Lucy is another simple and unknown country girl whom the poet loved. She was " fresh as a rose in June " and "fair as a star" when shining along in the Sky and Nature herself educated her to be a graceful lady.

Wordsworth is not only a poet , but also a " prophet of nature". He preaches a definite philosophy of nature which is known as pantheism. To him nature's beauty is a visible symbol of a divine and all-pervading spirit entering into every, flower, stream, mountain and meadow. It is an omnipresent spirit whose-

"............ dwelling is the light of setting suns,
And the round ocean, and the living air,
And the blue sky, and in the mind of man".

(Tintern Abbey)

Importance Of Accounting

Bijoy Kalita, M. Com.
Lecturer in Accountancy.

In earlier days the business activities were simple and run on a narrow scale. So the forms of business organisation were simple and mostly run on sole-tradership basis. Such businessman usually conducted business transactions on personal basis and they remembered credit transactions. With the march of civilisation, the society and its activities changed. Growth and development of trade, commerce, transport and technology widen the scope of business activities. The dimension of business has also changed tremendously. The industrial revolution, economic development and technological improvment have resulted into large-scale production and widening of markets. In this way the form of business organisation also developed from sole- proprietorship to partnership and joint stock company. The evolution of company form of organisation has brought the separation of ownership and management.

In business houses numerous transactions take place and it is not possible for the businessman to remember all the transactions. Proper recording of transactions in a set of books obviate the necessity of remembering numerous transactions. The financial transactions are recorded in the books of account in some systematic form and order. Accounting povides a complete, authentic and permanent record of all the financial transactions of the bussiness concern.

Thus complexities of business have increased the importance of accounting. The affairs of the business firm are communicated to the owner and other interested parties through accounting information which are correctly and suitably recorded, classified, summarised and presented. With the help of accounting data, the businessman can assess the profit or loss and the finacnial position of the business concern at the end of a given period. The accounting information is provided to the users in the form of accounting reports. Various financial statements, such as profit and loss account, balance sheet etc. are prepared to depict the financial picture of the business. The profit and loss account reflects the net result of the business operations for a particular period and balancesheet shows the financial condition of the business on a particular date. Cash flow statement, fund flow statement etc. are also some of the financial statements which provides financial information of the business enterprise. A number of devices,such as ratio analysis, trend analysis, comparative statements etc., are used to interprete and analyse the financial reports. Analysing and interpreting the accounting statements, a conclusion can be drawn regarding the financial soundness and profitability of the business firm as to whether it is good or bad. The analyst can compare the present performance of the bussiness firm with that of its past years and with that of similar business enterprise with the help of accounting information. Besides required information can be obtained by the analysis and interpretation of financial statements.

When the business is small and exclusively sole-tradership concern, the accounting is needed only for the proprietor. Now accounting is required by various interested parties like management, shareholders, creditors, bankers, investors, government,

employees, society etc., to know about the affairs of the business unit. Accounting is also necessary for non-trading concern like school, college, hospital, club etc. By developing accounting data, it provides answer to many queries faced by the users of accounting information.

Accounting information helps the management to plan, organise, control, and evaluate the activities of business. Analysing and interpreting the information, the management can take useful decisions which may help in attaining the objectives of the business concern. Similarly the shareholders are interested to know the financial health of the business. In deed, they are willing to know whether their resources are used in the best possible manner. With the help of accounting data, they also evaluate the performance of the management. On the other hand, creditors of various types use the accounting information to know creditworthiness of the concern. They study information regarding profitability, liquidity and solvency of the business organisation. Bankers and investors are interested in the financial strength of the business and its capactiy to repay principal together with interest. Their emphasis will be on the security of their loan. They also study future prospects and expansion plans of the business concern through accounting reports.

The employees of the enterprise are also interested in the financial information. The acconting data helps in deciding worker's share in profits besides settling wage disputes. The government use the accounting information to collect information regarding investment, costs, profits, prices, sales etc. It enables the government in formulating the socio-economic policies. The gevernment can find out whether the business has been conducted to achive social goal. In addition, accounting provides releveant information to the govenrment for framing and amending various laws for the regulation of business. The accounting statement are also useful to the tax authorities of the gevernment. The tax authorities can assess the tax liability of the business organisation. The community also look for cheap and quality products. They study the finacnial statements as they have social and economic interest in the business enterprise. Financial reports are valuable to the research scholars undertaking research in business affairs and practices. Besides, accounting is useful in many other ways. Accounting records are generally treated as reliable evidence and also helps in ascertaining the value of the business at the time of sale of the business.

In brief it can be said that accounting statements are a mirror which reflects the financial picture of the business enterprise and useful to numerous agencies and public at large in addition to business houses. Although the importance of accounting is diverse and varied yet it is not free from its limitations. Accounting consider only monetary information but not non-monetary information. The information which are recorded in accounting statements are influenced by personal judgements. Accounting provides information about the business firm in aggregate but not in detail. The data supplied by accounting is historical in nature and the present value of the business is also not disclosed in the financial statements.

"Importance Of Mathematics"

Jayashree Pathak
Lecturer, Mathematics & Statistics.

In this world of today everybody needs some knowledge of Mathematics in one way or the other. A common man can get on sometimes very well without learning how to read and write, but he can never pull on without learning how to count and calculate. Even the most ordinary person belonging to the lowest class of society has got to calculate his daily wages and make purchases from the market. Day-to-day evaluation in life and overall life evaluation provide us assessment, judgement, guidance and direction for the future.

Mathematics has played a very important role in building up modern civilisation by perfecting all sciences. Knowledge of Mathematics is considered essential in Physics, Chemistry, Biology and Engineering. Even in subjects like Agriculture, Economics, Psychology, Commerce and Geography use of Mathematics is a must.

It is very unfortunate that most of the students appearing in different examinations are not successful in Mathematics. The backwardness and failure in this subject can be removed by the co-operation of students, teachers and the guardians. The students on their part are to be handworking and need more practice and drilling on the subject. A genuine taste for the subject will be developed only through the teacher's patience and perseverance. An attitude of love and sympathy and preparedness to help the children on the part of the guardians will always be helpful in bringing interest in the subject.

Library can play a great role in making Mathematics lively and interesting since the book can satisfy the desire of the students for acquiring more and more information. There is a great pleasure in successfully solving a mathematical problem. Moreover, Mathematics provides fun and entertainment through its puzzles, games and interesting project work. The study of mathematics prepares students for various accupations and higher specialised courses of learning like engineering, accountancy, banking, economics, computer application etc.

The study of Mathematics ensures the habit of continuous concentration and the students should be guided to inculcate the habit of hard work. Mathematics helps developing powers of acquiring knowledge, thinking, reasoning, making judgement and generalisation. Ignorance of Mathematics entails great handicap in a person's progress and he will be at the mercy of others and will be in the chance of being easily cheated. Hence the knowledge and study of Mathematics is a must for each and every indiviual.

EULOGY

JAYASHREE DAM PAUL CHOUDHURY, M.A. LL.B.
LECTURER, DEPT. OF ECONOMICS

Generally we appreciate a person for his visible constribution made towards the growth of family, society or the globle.

The world leaders of past & present became famous only when society could measure content both in quantitative & qualitative terms. For example people's - queen irrespective of her family background, succeeded in drawing global attention for her commitment towards humanity and in this case she was influenced by another celebrated compassionate lady of present century - "MOTHER TERESA" whose sad demise had shocked all the sections of the society, reflection of which was in breaking protocol by the world dignitaries and patience queue of hapless.

Economic summation of such high dimensional personalities talk about qualities of human resources which play a very important role in advancement of society as well as the country. Quality of human capital depends on clear individual perception & degree of perfection in turn speaks of childhood nourishment.

In modern time due to demonstration effect most of the persons are washed away be temporary benefits, as a result of this society is deprived of their sincere services which could otherway create tremendous impluse for the posterity. The stalwarts of yester are till sources of inspiration for their rare qualities such as honesty, dedication & commitment towards society. In present century we have crisis in leadership, because of opportunistic attitude of so called leaders. Alphabetical knowledge can never help grow compact personality unless it is synchronised with moral values. In today's society degradation of moral values and disregard towards fraternity are causes for world -wide hatred racism & terrorism, and degree of such suffering varies with magnitude of literacy & poverty. Under such a situation it becomes necessary to have a self-sacrificing leader who has courage to nevigate in stromy sea for safe passage of the ship. In the context of Golden Jubilee celebration of India's Independence it is appropriate to make a comparative study between past and present leadership, on the basis of which we can recommand about future leadership for next generation.

The positive leadership within specified spectrum depends on 4ds.. i.e. self determination, self discipline, dynamism and dedication resulting into 4es such as encouragement, enrichment, edification and esteem. But if the mission is to awake the common people from giant sleep then leadership must be shared with fair sex of the society

who acts as coordinator amongst members of the family. The unique leadership of such combination could be traced out from glorious history of our freedom movements; examples are, Gandhiji-Aruna Asraf Ali; Netaji-Lakshmi Saigal ; Swami Vivekananda-Sister Nevedita; Raja Rammohan Roy-Mrs Annie Basant.

To some extent leadership is god gifted quality but its potency can be increased through proper quidence & education; if possoble he/she should be a philanthropist for which qualities are to be cultivated at different stages of education.

No doubt we have recommendations of different "Education Commission" supplemented by Articles 45 & 47 of Directive Principles of State Policy, but all such could not be carried out fully due to bureaucratic attitude of different political parties who formed government from time to time. The simple conclusion on such analysis shows that when mass are illiterate and poverty striken it becomes easy for the artificial leaders to influence the people by manipulated speach and simultaneously increase the size of coffer. Now to check the sky height ambition of shallow thinking leaders, the right thinking people should come forward to restrain the mushroom growth of political parties, otherwise hotchpotch will simple encourage tug-of-war for power which will ultimately demoralise and corrupt the entire organs of the government by and large.

The deterioration to Indian democracy took place in post independence period due to lack of determined leadership. A determined leader should be courageous & positive in decision making as there has emerged a section of people to whom politics is gateway to easy success & this also found to be safe grazing ground for unscrupolous persons. The leaders must have deep respect for century old values which speck of integration & assimilation. The leaders should simultaneously remember that it is not academic qualifications but it is the deep - sense of huminity that makes him great. To say once Gandhiji was astonished to see men proud of themselves by humiliating their fellow brothers. This noble sentiment about huminity was reflected in all his actions for which he is called Mahanatma the - 'Great Soul'.

To resolve crisis of leadership of present century the preseent leaders need introspection, so that whatever negative attitude was reflected in different arena could be rectified and such purification will definitely make India prosperous in qualitative sense where all will be able to live as brothers and sisters of a same family, inspite of crippling the weaker section. More to add and to uphold the prestige of the Country both within & outside he will stand for integrity.

Lastly a leader must be a good gardener, so that gifts of God could be well protected under his able hand.

"The Present State Of College Education in Assam"

Ashima Sharma Borah, M.Com.
Lecturer, Deptt. of Management

The British introduced the present Education system in Assam to train up manpower to manage its various offices. Before the etablishment of Cotton College in 1901 in Guwahati, Assamese Students after passing matriculation went to Calcutta for higher studies. The first group of Assamese intelligent was the product of various colleges of calcutta. Loyalist to British Raj India, they established what can be called the basis of Assamese nationalism. They created modern Assamese literature through their writhings. Formost among them were Lakshmi Nath Bej Baruah, Hem Chandra Goswami, Ananda Ram Dhekial Phukan, Ananda Chandra Agarwalla and others.

In the meantime the British tea planters established tea gardens in extensive areas in upper Assam districts by clearing jungles and planting tea bushes with the help of indentured labour. A section of the Assamese educated youths entered in various services of the tea gardens. Although during the initial years of British administration in Assam, the Govt. favoured maning up of various Govt. offices by educated Bengalis, because that helped minimisation of cost, the local pressures gradually built up in favour of employment of local Assamese youths. Schools were gradually established throughout Assam and a section of local Assamese middle Class partronised it with money and materials.

With the picking up of the freedom movement during the thirties of this century, efforts were made at various places to establish Colleges. During that decade two Colleges were established namely the J.B. College at Jorhat and M.C. College at Barpeta. During the 4th decade more colleges were established.

The Colleges of Assam played a very glorious role in producing galaxy of talented presons in various fields. A huge section of the students also took part in the freedom movement and faced jail. torture and even death.

College Education in Assam was and in still pased on the British model framed for the purpose of creating on educated middle class with western outlook of liberalism, democracy and equality. This is a new experience in our lountry domenated by castaism religious bogotry, fundamentalism, supersiticris and a philosophy of pessivity. The educated Assamese of that period, although willingly participated in the new education systemloued not come out of the morass of backward thinking enherited from the past.

This dichotony still persiste.

The 7th decade and thereafter experiened mushroom growth of Schools and Collages in Assam. This has indicated the growing wage for education among the people. The present Education policy of the Govt. of Assam also helped in the expansion of Educational system. Educational Institutions are set up by the people themselves in different areas without any Govt. assistance. The people manage land, build up buildings and pay teachers. After a period of murturing for about 10 to 15 years, the Govt. take them over. This system without Govt. initiative in the initial stage has helped to a great extent the expansion of higher education.

Today over lakhs of students appear in H.S.L.C., H.S. and T.D.C. Examinations. Thus there is a big quantitative back forward. However the quality of education is not at all encouraging. The percentage of successful Students ranged between 30 to 40%. This is very dissappointing and a collossal wastage of nations scarece resources. Mass lopy, adoption of unfair means. Assaultion invigilating teachers became the order of the day. In most of the Colleges, Classes were not regularly held. After 1 P.M. or so the classes wore a desested look. Most of the Student s seem to care very little about reading.

It is therefore a necessity to closely examine why all these negative features have appeared. Why our students are apathetic to study?

Education is not an isolated phenomenon. It is closely linked with the socio-economics condition. The present defect in the education system should therefore be viewed in the content of the overall socio-economic scenario. The economic crisis which has enveloped all sectors of the econony is the basic cause of the present state of affairs in the education system.

Our educational system is charning out every year lakhs of Students for whom there is little scope for employment. Moreover our system of education being mainly theoretied in content does not teach the youths any manual work. This is the weakest point in our system. Had it been manual oriented, these unemployed boys could have been gainfully employed.

The ruling elites vary well know that the youth force can be a source of potential danger to their very existence. Hence they are trying to create obivision and dissentions among them in the name of caste, religion, language etc. Moreover the yankee culture is being skilfully perctrated through T.V. media to blust the creative thinking of the youth.

Hence it is the ripe time to pose and think what goes wrong with our present education system. It should be the duty of all of us to find ways and means to revamp the system. So that education can be meaningful, creative and delightful to our boys and girls.

College Library And Higher Education In Assam

P. K. Deka. B.Sc (Hons.) M.L.I.Sc.
Librarian.

Assam has rich cultural traditions. Ancient Assam is well known for its love for books, education and libraries. This may be testified by one fact which is mentioned in Bana's Harshacharita. In Harcharita it is stated that Bhaskarvarma, a king of Kamrup in 16th Century sent to Harshavardhana, saladitya of Thanaswara "SUBHASITA" anthologist written on the bark of Agaru trees amongst other presents. This bark called "Sachipat" continued to be used till the early part of 19th century in Assam.

The processes adopted for non formal learning centering a round a library in developed countries appear to be familier to the people of Assam since long, although in purely indigeneous forms.

But in view the modern trent of library service, not to be speak of the developed countries in comparison to other part of our country, Assam is lagging far behind in respect of library service specially in case of public libraries.

Viewed broadly, there are three types of libraries viz.

(a) Academic library attached to some college, University research and technological institutions.

(b) Public library working for community as a whole and

(c) Special library catering the special needs for specialised institutions/organisations.

The universe of knowledge is so vast that classification of knowledge in a specialised form is an indepensible part in various subject discipline. Assam is far lagging behind at least for two decades in comparision with other state in case of her library development. There are a large number of college libraries in North East Region where is only the single librarian as the trained Library professional who is to take care of issue counter in addition to shoulder the administrative responsibilities of the College Libraries of the colleges with varied number of student, teachers and research scholars of N.E. Region. According to approved norms of Library administration adequate number of trained hands should be manned those college and academic Libraries of this region. Though the Universities and College libraries of the north Eastern States are not properly developed due to some barrier like inadequate fund lack of standerd book trader within the easy reach, difficulties of foreign exchanges etc.

In Assam the following universities libraries cater to needs of higher education and reasearch in but they can not function very affectively. These are Krishna Kanta Handique library. Gauhati University, Dibrugarh University Library, Assam Agricultural University Library, Jorhat, Assam Veterinary College Library, Khanapara, Assam Central University Library, Silchar, Tezpur Central University Library, Tezpur etc.

There are about 35 special libraries including the library of NISSIAT, Library of Toklai Tea-Research Centre, Jorhat, Regional Research Laboratory Library, Jorhat etc all are in Assam.

The numbers of library science degree holder qualified College librarian in Assam is about 260. In a recent assessment about the conditions of College libraries of Assam shown that in 40 percent libraries of the college libraries of Assam have adopted scientific methods of both the classification and cataloguing, their annual budget is within the range of Rs. 3000 to 50,000; Maximum strength of the staff is 5 members including the librarian the only professional staff. Except the grant from U.G.C. for books and equipment and library fees of students there is no other reqular source of finance for these college libraries, even at least 50 percent of these College are out of perveiw of U.G.C. for non fulfilment of the required norms.

Assam Government is also not lagging behind in establishment of libraries. Department of Historical and Antiquarian studies, Tribal Research Institute Assam, State Museum, Assembly Sevretariat, Forensic Science Laboratory, Director of Fisheries, Assam Administrative Staff College, State College of Music, State Council of Educational Research and Training, Assam Textile Institute, State Archives. Directorate of information and Public Relations. Translating wings of Legislature Department, Directorate of Economic and Statistics. Planning and Development Department (General), Directorate of Rural Development Directorate of Geology and Minning, Assam Board of Revenue, Guwahati High Court etc. have established Libraries for their needs. Some film libraries are also set up since 1953.

Lord Wellesley established the first college at Fort William in Calcutta in 1800 for the encouragement of oriental learning among the servants of the state, for its general diffusion by the publication of valuable works and for beginning the mind of many English and Indian Scholars into close contact. In 1811 the director General of East India Company directed that a Public Library be attached to each of the Colleges and that every access be offered to both teacher and students for the purpose of consulting and transcribing the books, or making extracts from them. By the legislation of 1813 the Government took up responsibilities of educating the people under its rule Lord Mcaulary (who came India in 1934) supported the "Filteration theory of Education" according to which higher education was imparted to the classes only in the hope that knowledge so imparted would trickle down from the classes to the masses, through his memorable minute, date February 2, 1835 which reaquired adoption of Western learning through the medium of English on 7th March 1936, English becomes the official language of British India. The education Department was first organised in 1854, administrated by a Director of Public instruction in each province. College and universities education began in India with the incorporation of Universities in the Presidency towns of Calcutta, Madras and Bombay in 1857, Library were attached to each these universities and 23 arts colleges 3 Engineering Colleges and a Medical College Controlled by them.

Indian attenained independence in 1947 and become a democratic republic on 26th January 1950. The Education Commission with Dr. S. Radha Krishna as its chariman has its report (1948-49) stressed the importance of libraries in higher education, there is considerable increase in the number of colleges in India since 1947. But only a few of the new colleges have been able to develop and build up a first fate library. In most of the new college libraries the collections have just grown in size but without a plans. The reasons is that the authorities who starts the institutions did not realise the library need for the institution in the beginnings but at a late stage.

The report of Kothari Commission, 1964-66 also shows that a academic library in India

is still regarded as 'conventional but more or less accessory' and therefore, recommended that the most urgent reform needed is to increase self-study facilities for students for which a well kept and commodious with an adequate number of reading seats in necessary; lectures should be supplemented with tutorial instruction, and thereafter the students should turn to library to find for themself, with the help of reference librarian the relevant material and knowledge need.

In ever university or college the library now occupies a prominent position. It forms an important and integral part of the teaching process in the institution. It nourishes the sprits of our young men and women who come to receive education in the institution and makes them civil in democratic set up of our country. With a view to bringing about re-orientation in university and college education to fit in the Ministry of Education Commission, appointed in 1948 a University Education Commission, with Dr. S.R. Radha Krishna as it chairman. This Commission it its report, which is a well considered blue-print of University education in the changing socialistic pattern of free india leading to a welfare state, stressed the importance of libraries in Higher education.

The Education Commission, appointed by the Government of India in 1964 to advise it on the national pattern of education and on the general principles and policies for the development of education at all stages and in all aspects. In its Report has also stressed the importance library service in Universities and colleges.

In view of the importance of the library in higher education a modern college in India must have a well planned and functional library so that it becomes an intelectual institution both for students and teachers. Such a library with them become a Temple of learning with the Librarian as its priest, who must invited in that tample seekers of knowledge to enjoy an intellectual feast in a clam and sincere atmosphere from the choiest collection of books and periodicals arranged systematically in open shelves.

Our country, like other countries of the world is experiencing the challenge of universal higher education. If we review the literature of educational philosophy we will found neumerous goals and out comes supposed to be sprouting out of higher education. Higher eduction attempts to changes both the social institution and hearts of men. As the goal of higher education are not as undimensonal as that of profit maximization, sometimes it is said that higher education is void of coherent goals and at best it can be described only only as organised anarchy.

The role of university or college library can never be dissociated from the type and quality of both, the curricula and teaching and learning modes, in vaque in a country, and its universities. The metric unit in teaching and learning is known as paper in a subject. It contains items for dessemination and students are required to pass it it. It is a sort of common heritage waster univerities have improved on it and made it known as course instead of paper in the process of innovation.

The college and University library is the only place which can take care of students, as well as of teachers in regard to their educational situation. For modernising and improving university and college education, we can not ignore the role of a rich library its teaching service and the faculty role of dynamic librarian. The role of library and information service in higher education generally have three parttems. All the three patterns are there to match, one each with the three possible methods of teaching and learning in vogue in a univesity. The first method is the one where the classroom teaching and in largely means dictation of lecture notes followed by the annual examination (No library service is required in this

type of teaching)

The second possible method is one where in students require text books to read in additional to lecture notes. In such a process all the type of library service largely means servicing of books on demand from the issue counter. No much of professional acumen is needed in lending of books for servicing the second mode teaching.

However the third type of teaching philosophy is one where in the students and the faculty play active role and both need to open up wide vistas of a subject with the help of guidence of librarians. It familiaries students with intellectual records and tools in the subject available in a library and these services are consumed sufficiently both by the students and teachers. In modern times it is seen that teacher need dynamic library and information service, both qualitatively and quantitatively for their multidimensional need of teaching and research. It is under this form of higher education in a progressive college and university that a modern library steals an edge over the treditional lecture method.

It is certain that our univesities and colleges need cultivation of this third type of library and information services from their libraries, if standards in higher education are to be raised. It is the rendering of service in terms of information, abstracts, bibliographies, photocopy of text etc. that need to be provided by our libraries, because the dynamic teaching faculty and respective students are very much demanding such services, which they know are being already rendered as normal and routine service in universities abroad.

A library shall not perform its modern roles unless its university or college is perfoming full the role of modern higher education, because it is only the current trends of higher educations reasearch and teaching technique that demand the following services, as matter of necessary, from our college or university library, to providing research oriented resources in various desciplines and to help the teacher and researches in keeping abreast with current develop,ents respective fields through awareness services of modern library.

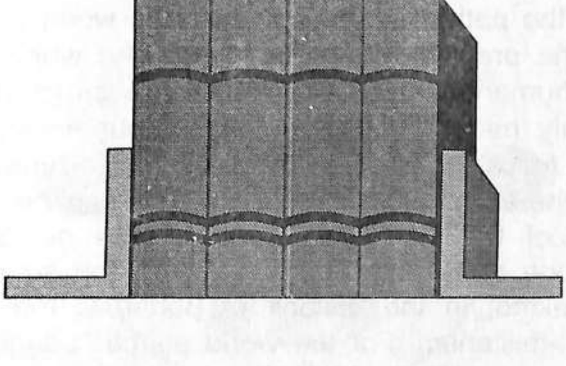

WORLD PEACE AND BAHAULLAH

PROF. S. BHADRA
DEPARTMENT OF M.I.L.

There is an inmate quality in the human being which ascertains distinction between them from other animals. This special quality is known as "Consciousness". The indispensable identity of conciousness is "Mind". The mankind ables to meet various civilization and culture by the inspiration of mind. Various spiritual stars as well as incarnates of God came on earth age after age to reform the society. These religious reformers are like the teachers of our society, as they teach us the basic knowledge about God. They are the basic conjunction between mankind and God. It is rightly said– "God sent His prophets into the world to teach and enlighten man, to explain to him the mystery of the Power of the Holy Spirit, to enable him to reflect the light, and so in his turn to be the source of guidance to others". Though the Sun is called 'Suriya' in Hindi, 'Surjum' in Tamil, 'Shayams' in Arabian, 'Aftab' in Urdu, the sun is one and only one. Thus Lord Krishna, Buddha, Jesus, Mohammed etc. all are the sons of living God, messengers of the almighty.

Lord Krishna has said in the Gita– "Whenever righteousness is on the decline, the unrighteousness is in the ascendant, then I body myself forth. For the protection of the virtuous, for the extirpation of evil-doers, and for establishing 'Dharma' on a firm-footing. I am born from age to age." –So another name of saviour of the age is 'Bahaullah' which means the "Glory of God".

He was born on 12th November in the year 1817 in a Parsian family. The necessity of the path that he shows for the world peace and humanity is inevitable for the present world. At present the whole world is suffering from a crisis of humanity, love and peace. The epoch-making teaching of Bahaullah is highly needed for renovation of our society. The purpose of his incarnation is to establish world-peace, universal unity and brotherhood. He said us that the world is its citizen– "There can be no doubt whatever that the peoples of the world, of whatever race or religion, derive their inspiration from one heavenly source, and are the subjects of one God." The unity of mankind, in the outlook of Bahai, is the reformation of the universe with non-militarism. For the world peace "League of Nations" was established in the year 1919. Now the communalism, conflicts has been spreading so densely among the social, economic and religious arrangements that people are getting hopeless about the modification of social

position. So the necessity of peace is widely needed where we cannot discard the value of religion. The first and foremost matter of history is the realization of the basic theme of religion. Nobody can deny that the crisis of religious mentality creats the chaos in the society. It is proved truth that religion plays a vital role on ethics and ordinance. He rightly said that– "Degradation of religion leads the mankind to corruption, deformation of nature and abolition of conscious. Peace and happiness disappears for that, which exhausts devotion to duty, amity with one another."

There are some people in the society who proclaim religious superstitions for their self interest and explain contradictory theories to their own followers which leads to anti-religious reformation in the world. They are the main culprits to create social chaos and disorder. According to Bahaullah– "Patriotism is a superstition and it is the result of ignorance, because the whole land surface of the earth is the only motherland of the humanbeing."

Now it is the moment to call for an explanation for them who are liable for giving wrong direction of ethical characters of the common people. Those social-leaders, whether from the past or future, from the East or West, whether capitalist or socialist– they are all bound to render an account for their deeds. Then the new era will begin, the new Sun will rise in the new civilization where there will be no religious superstition. Racial antagonism, hatred dispute will be stupefied for ever. And then the world will receive the desired peace.

Let the whole mankind pray to give their spontaneous assent with Bahaullah–

"O son of Glory!

Be swift in the path of holiness, and enter the heaven of communion with me. Cleanse thy heart with the burnish of the spirit, and hasten to the court of the Most High." ●

"JOKES"

MD. SAJJAD HUSSAIN
H. S. 1ST. YEAR

A farmer once came to Calcutta from a village. He asked people from where to get tea and biscuits. One of them said, "Go right, then turn left!" Following the direction, he entered inside a court room and heard the Judge shouting. " Order! Order!" Immediately, the farmer shouted "One cup of tea and two biscuits, please!"

❑

One day two friends left for Dum Dum Airport. There they saw the British concorde landing. Then, one asked the other, "How do they paint such a large plane?" The other answered, " when the plane flies higher and higher and reaches the sky, it becomes smaller and smaller, it is then painted."

❑

"DO YOU KNOW?"

MD. SAJJAD HUSSAIN
H. S. 1ST.YEAR

Question.

Which Asian country was previously known as Siam?
Which country is called the ' land of thousand lakes'?
Name the only country that has a double traingular shaped flag.
Which country is popularly called ' The land of the Maple leaf'?
Which country is known as 'The sickman of Europe'?
Which Asian country is known as ' The land of the white Elephant'?
Which country is known as the ' Cockpit of Europe'?
Which S. American country is known as the 'Sugar Bowl of world'?
Which country is known as the ' land of the Golden Fleece'?
Which country is known as the 'Land of the Midnight sun'?
Name the African country where Mount Sinai, the mountain on which God gave Moses the Ten commandments, is situated.

Answer:

Thailand.
Finland.
Nepal.
Canada.
Turkey.
Thailand.
Belgium.
Cuba.
Australia.
Norway.
Egypt.

“SMILE A WHILE”

ARIMDAM GHOSE
H. S. 1ST YEAR

In a H.S. first year examination there was question as follows--

(a) What is Book-keeping?
(b) What is Journal?
(c) What is Credit?
(d) What is Debt? (Printing mistake)

A student wrote in the answer paper as--

(a) The art of keeping business books in Selves is called Book-keeping.
(b) Journal is a big book maintain in big business house.
(c) Credit is joyful.
(d) Debt is Sarrow.

❑

An interview some question and its replies--
Q :- What is your name?
Ans :- C. faithfull (Biswas translated into english)
Q :- What is your father?
Ans :- My father is sheman.
Q :- If you entrusted this jobs, are you discharge it faithfully?
Ans :- My Surname is the guarantee.
Q :- What is your qualification?
Ans :- M.A.B.F.S.T.
Q :- Make your qualification clear.
Ans :- Matric appeared but fail seven time.

❑

In a quize contest a question was put forward to ‘A’ team--

“What is the full name of ‘W.D. & H.O. wills’ the trade name of Wills Cigaratte?” A member of the team ‘A’ replied “Wife demand & Husband offered wills”.

"DID U KNOW"

BIPROJIT ROY CHOUDHURY

Question,--

(1) Which is the only man made object that can be seen from the moon?
(2) Who is the first journalist went into space?
(3) Which is the first Newspaper of the world?
(4) Which is the oldest University of the world?
(5) Which is the first daily Newspaper of the world?
(6) What is the oldest National Anthem of the world?
(7) Which is the fastest fish in the world?
(8) Which is the only animal that can not swim?
(9) Which country has oil more than water?
(10) Which Indian Cricketer was nicknamed' The suicede pilot'?

Answer :--
(1) The great wall of China.
(2) Torahero Akiyama of Japan.
(3) Tching pao.
(4) Karuin of Manacco.
(5) The morning post.
(6) 'Kimi Gao' of Japan.
(7) The Atlantic sailfish (swimming at a speed of 78.8 km/hour).
(8) Camel.
(9) Bahrain.
(10) Farookh Engineer.

'WORD OF GOD'

DILIP MISHRA
H.S. 1ST YEAR.

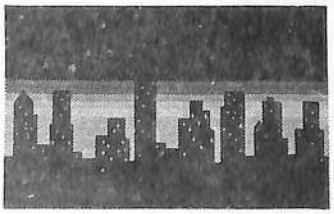

A sower went to sow
And so he bent to low
Some seeds fell by the road
And they were by the fowls devoured.
Some seeds fell on stony ground
Scorched by the sun were not found
Some fell among thorns
And bought tears instead of corns.
Some seeds fell on the ground
And yielded bountifully and did abound
The seed is the word of God
Let it grow in your heart and bear hundred fold.
Let not the word that is sown
Be taken by the devil and gone
Let the Devine one çome into your life
And keep you from sin and strife.

'My Best Friend'

Banani Banerjee

You will be quite special
Among the friends that
I have known
You will always be remembered
For the kindness, you have shown
And I wish you all the best
and lots of happiness to.
For you as a friend I have treasure
Each day the whole year through.

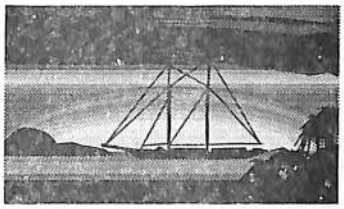

"Nature's Beauty"

Arnab Bal
H.S. 1st year,

Nature, Nature how wonderful you are!
Nature, Nature how beautiful you are!
The gentle air that cares us
With love and care that sooths us
The sun is shining bright
Giving us light & making bright.

The Freshness of the leaves and grass
Gives us strenght.
Nature, Nature how wonderful you are!
Nature, Nature how beautiful you are!

'A Loving Lady' [Mother Teresa]

Arun Kumar Bajaj
B. Com 1st year

Nothing but a twinkling star is she
Shining brighty in the midest of
darkness and misery.
Nothing but a rose red and white is
she
In a garden full of hatred and loneli-
ness.
Nothing! But a rising sun is she,
In the unsmilling and untouchable
world.
I wonder and I think,
I think and I wonder,
can the rising sun be doubled?
Will the store twinkle forever?
And the rose bloom forever?

REPORT BY GENERAL SECRETARY

At the very outset, I would like to express my sincere thanks to all the student's of K.C. Das Commerce College.

I now recall with delight, when I was elected as General Secretary of the students' Union, the student friends' in general and the members of the Union body including the Principal Dr. B.R. Deka in particular, were happy and extended to me all kind of Co-operation. In 28th Feb, '97 he retired and on 1st March '97 Mr. Hitesh Deka took the charge as Principal of our College. He too helped me and guided me well to make my session a grand success.

Just after I was elected as the General Secretary the foundation stone of new College building was laid by the Hon'ble Chief Minister of Assam Mr. Prafulla Kr. Mahanta, on 5th December '96. Though the College was established in the year 1983 in the premises of Sonaram H.S. & M.P. School as a night college but on 30th Nov. '94 it was shifted and situated near Goshala, Chatribari Road, Guwahati-8. Within a very short period the College premises has developed a lot.

Preservance of some of the committee members, student friends' action impressed me so much and their constant pressure on me to join them compelled me to go alongwith them. As General Secretary I had to come across many small & big problems. If I am allowed to include in details all of my task, I performed & the problems faced by me, the report will be unnecessaribly a long one. I ventured to undertake the task by me with the full & sincere co-operation from my student friends', Professors' & the respected Principal. In short, I would like to conclude that the Hon'ble Higher Education Minister of Asssam Mr. Thaneswar Boro inaugurated our Freshman Social '97.

Not only as General Secretary but as a student of this College, I feel proud of the College & the Professors who are guiding the students in the field of education and maintaining the discipline in the alround development of the College.

Before conclusion I convey my gratitude to our respected Principal Sri Hitesh Deka, Prof. Dipak Barman and other Professors' and Union colleagues for their kind help and co-operation. Above all I thank all the students' of K. C. Das Commerce College for electing me as General Secretary and co-operating during my tenure.

I wish all my Juniors a bright and prosperous future.

Thank you.

Long live K.C. Das Commerce College Students' Union.

JALESWAR KUMAR GIRI

GENERAL SECRETARY

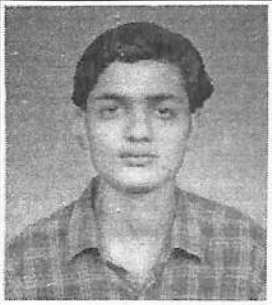

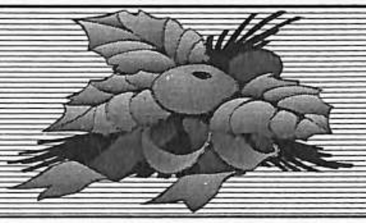

REPORT OF ASSISTANT GENERAL SECRETARY

It gives me immense pleasure to express my humble gratifications to all of you who gave me the opportunity to serve our prestigious college as the A.G.S. for the session 96-97.

Friends first of all I would like to have the pleasure to welcome you to the very 1st Edition of the Annual Magazine of K. C. Das Commerce College. Friends due to the co-operation of our union body with our respected teachers we could make the dream of having our Annual Magazine come true.

Now, you all know that this year's Saraswati Puja was unique one in our college and inspite of lack of interest of my collagues it was our G.S., Jaleswar Giri and myself who took the initiative and by the grace of God and the co-operation of all the respected teachers and all of you we succeeded in making it a great Puja. I hope all of you agree with the view that this year's Puja in K.C. Das Commerce College was something special.

The College Week has been made possible due to the concensus of all the members of the Union Body, the teachers, the Principal and our Secretary. There was a great presence of both boys and girls in both these programmes and of course this was also a factor in making the programme a fabulous one.

I am proud that our Union Body has succeeded in the construction of Common Rooms for both of the boys and girls. The Principal and Secretary showed great interest and helped us in making our dreams come true.

It was a sweet experience for me as a A.G.S. of this prestigious college and it is the experience that will boom my confidence in future. This would not at all have been possible without the healthy co-operation of our Hon'ble Principal Mr. Hitesh Deka and the Hon'ble Secretary (G.B.) Mr. Surajit Mitra who did not hesitate a bit in co-operating whole heartidly. So, I take the pleasure of thanking this esteemed couple who have great plans for the Development of our college.

LONG LIVE K.C. DAS COMMERCE COLLEGE
LONG LIVE K.C. DAS COMMERCE COLLEGE STUDENTS' UNION

SUMIT KUMAR AGARWAL
ASSISTANT GENERAL SECRETARY

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

গুৱাহাটীৰ এখন আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯৬-৯৭ বৰ্ষৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মোৰ প্ৰতি জ্ঞাপন কৰা আস্থাৰ বাবে মই সমূহ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ ।

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত থাকি মই এই দায়িত্ব বহন কৰাত কিমান দূৰ সফল হৈছো তাৰ বিচাৰৰ দায়িত্ব মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু বান্ধৱীৰ ওপৰতে ন্যস্ত কৰিলোঁ । মোৰ কাৰ্য্যকালত মই দায়িত্ব পালন কৰাত চেষ্টাৰ অকণো ত্ৰুটী কৰা নাই । কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মাহবিদ্যালয় সেৱা সপ্তাহৰ কামত নামি পৰো । সমাজ সেৱাৰ প্ৰথম দায়িত্ব হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সেৱা সপ্তাহত গোটেই সপ্তাহ জুৰি কৰা হয় চাফাই কাম । এই প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভাগ লয় ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ অভিযোগ বহুতো, বিশেষকৈ বৰ্ত্তমান সময়ত বহুত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মুখত শুনা যায় এখন ভাল কেণ্টিনৰ কথা । অৱশ্যে আন দুই-এটা অভাৱো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নথকা নহয় । এই অভাৱ অভিযোগবোৰ মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক ১৯৯৬ চনৰ নৱাগত আদৰণি সভাত অৱগত কৰা হৈছে ।

মহাবিদ্যালয়ত চলা ৰেগিং সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিবলৈ গুৱাহাটী কমাৰ্চ কলেজ ছাত্ৰ একতা সভাই এই বছৰতে এখন আলোচনা সভা আহ্বান কৰিছিল আৰু তাত মইও উপস্থিত আছিলো । সেই সভাতে ৰেগিং বন্ধ কৰাৰ কাৰণে প্ৰস্তাৱ লোৱা হয় । সেই মৰ্মে আমি ৰেগিং বন্ধ কৰাৰ কামত আগবাঢ়ো আৰু আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই ৰেগিং সম্পূৰ্ণৰূপে বন্ধ কৰি এই দিশত গৌৰৱ অৰ্জ্জন কৰোঁ ।

মোৰ কাৰ্যকালত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱীসকললৈ মোৰ ধন্যবাদ জনালোঁ । তত্বাৱধায়িকা প্ৰৱক্তা শ্ৰীযুতা অসীমা শৰ্মা বৰা বাইদেউ, অধ্যাপক দীপক বৰ্মন চাৰ তথা যিসকল শিক্ষা-গুৰুৱে মোৰ কাৰ্যকালত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়ালে তেখেত সকললৈ মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ । সদৌ শেষত মাননীয় অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা চাৰলৈ শ্ৰদ্ধা জনাই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো আৰু অজানিত ভুলৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ ।

"জয়তু কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-একতা সভা ।"

শ্ৰীৰামেশ্বৰ বনীয়া
সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ

REPORT OF DEBATES AND SYMPOSIUM

On the onset, I want to convey my sincere thanks to all the students of K.C. Das Commerce College for giving me an opportunity to serve them as their Debate & Symposium Secretary for the session 1996-97. In the same breath, I am also very much greatful to Honourable Principal Sri Hitesh Deka and Respected Professors and my Dear Friends for their continuous guidance, constant encouragement, mutual co-operation and all the love, care and share which they bestiwed on me during discharge of my duties as Secretary.

During my tenure as Debate & Symposium Secretary, with all the available resources at my disposal. I organised Debate, Quiz and Extempore Speech Competitions with the best of my ability and going by the number of participants in the competitions. I can proudly announce that the events were very much a success. To error is human. I might have also committed certain errors unknownly and unwillingly and at this opportunity. I apolozise for all the mistakes made by me during my tenure.

It also gives me an opportunity to congratulate all the participants of various events irrespective of the fact that they are winner or failure because according to me it is the spirit of participation that is important rather than winning award.

Thanking all of you and wishing you all the best.

LONG LIVE K.C. DAS COMMERCE COLLEGE

LONG LIVE K.C. DAS COMMERCE COLLEGE STUDENTS' UNION

VIKAS KUMAR PINCHA

SECRETARY, DEBATE & SYMPOSIUM

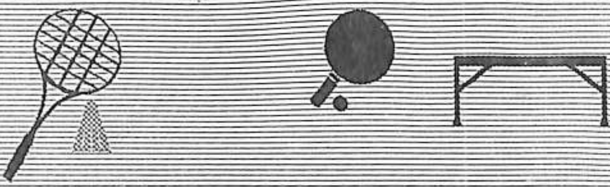

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

লিখনীৰ পাতনিতে মই নিজ দেশৰ বাবে প্ৰাণ আহুতি দিয়া শ্বহীদ সকললৈ প্ৰণাম জনাইছো, লগতে স্বৰ্গীয় কেশৱ চন্দ্ৰ দাস দেৱলৈও শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছো ।

১৯৯৬-৯৭ বৰ্ষৰ কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি যি সকলে মোক এই দায়িত্ব ভাৰ অৰ্পণ কৰিলে তেখেত সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল । আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত হৈ যোৱা যি খিনি খেলৰ দায়িত্ব মোৰ হাতত আছিল, গোটেই খেল সমূহকে পাতিবলৈ যত্ন কৰিছিলো কিন্তু কিমান পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাবলৈ সমৰ্থ হ'লো সেইখিনি আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্যৰ বিষয় । আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত খেল সমূহ চলাবলৈ যথেষ্ট অসুবিধা আছিল যদিও সেই অসুবিধাক আওকান কৰি মই সকলোবিলাক খেলেই পাতিবলৈ সমৰ্থ হৈছিলো । মোৰ দায়িত্বত থকা কেৰম্, ডবা, বেড্‌মিণ্টন, পাঞ্জা আদি খেলবোৰ মই নিয়াৰিকৈ পাতিবলৈ সমৰ্থ হৈছিলো । উক্ত খেলবোৰৰ বঁটা সমূহ বিচাৰকৰ বিচাৰৰ দ্বাৰাই যোগ্যবান খেলুৱৈক আমাৰ মহাবিদ্যালয়তে বিতৰণ কৰা হৈছিল ।

খেল সমূহ ভালদৰে চলাই নিয়াত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলো যদিও যথেষ্ট সহায় কৰা বাবে মাননীয় প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° বন্ধুৰাম ডেকা আৰু লঘু খেল বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক মাননীয় দীপক বৰ্মন চাৰলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো, লগতে মোক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে খেল সমূহ চলাই নিয়াত সহায় কৰা মোৰ বন্ধু বান্ধৱী– বীৰেণ হালৈ, বিশ্ব, অমিতাভ, অমিত, কুশল, লীনা, লিপিকা আদিলৈ মৰম আৰু শুভেচ্ছা জনালো । প্ৰতিবেদনৰ শেষত অজানিতে হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰি, কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভৱিষ্যতৰ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ ।

"জয়তু কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা"

বিপুল কলিতা(ৰাজ)
সম্পাদক, লঘু খেল বিভাগ

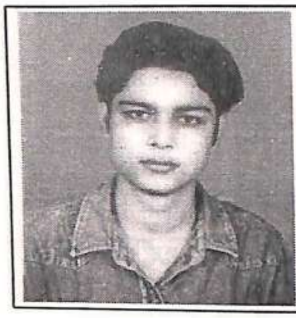

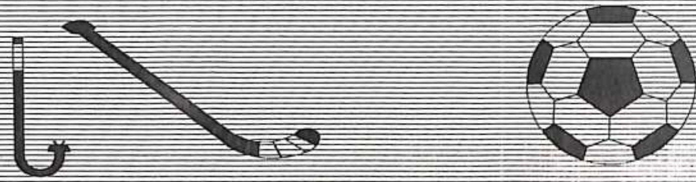

REPORT OF MAJOR GAME SECRETARY

First of all if express my hearty gratitude to my friends for the confidence they showed towards me by electing me as Major Game Secretary. All of you would be happy to know that like every year "Annual sports events" of the College was organised in a grand way through which many talented sportsman have participated. As a Major Game Secretary I assured them full help and co-operation in this regard. The games which were to be organised under my supervision were:– Volly Ball, long Jump, high jump, Marathan Race, Cricket etc. All these games had been successfully organised with the help and co-operation of my colleagues and guidance of our professors. I thank all of you for your direct and indirect participation in the programme to make it a big success.

SHAILENDRA SHARMA
SECRETARY, MAJOR GAME

Report of the Cultural Secretary

At first I convey my best regards to my Principal, my Vice-Principal, and the members of the governing body. I wish all the best to my fellow students and members of the executive body of the union.

As a Cultural Secretary, I am really greatful to the fellow students to enable me to discharge my duties with my best effort as I have been entrusted with the job by their valued votes. And also I must say that if any of my activity may disatisfy you in this tenor of my being Cultural Secretary. I assure you that whatever I have done is best for the student community, my union and for the Institution of which I am a proud member. And my success if you may appriciate, I am greatful to the Principal, Vice-Principal, Prof-in-charge and member of the governing body for extending their best support to the union for being success.

Extending my best regard to the teachers, I wish all the best and success to the fellow students in their future life.

LONG LIVE STUDENT'S UNION

LONG LIVE K.C. DAS COMMERCE COLLEGE

Your's sincerely

DIPAN DAS

SECRETARY, MUSIC & CULTURAL

Principal & Secretary
K. C. Das Commerce College

Principal
K. C. Das Commerce College

Secretary,
Special Body,
K. C. Das Commerce College,
Chatribari, Guwahati-8.

President,
Special Body,
K. C. Das Commerce College
Chatribari, Guwahati—8